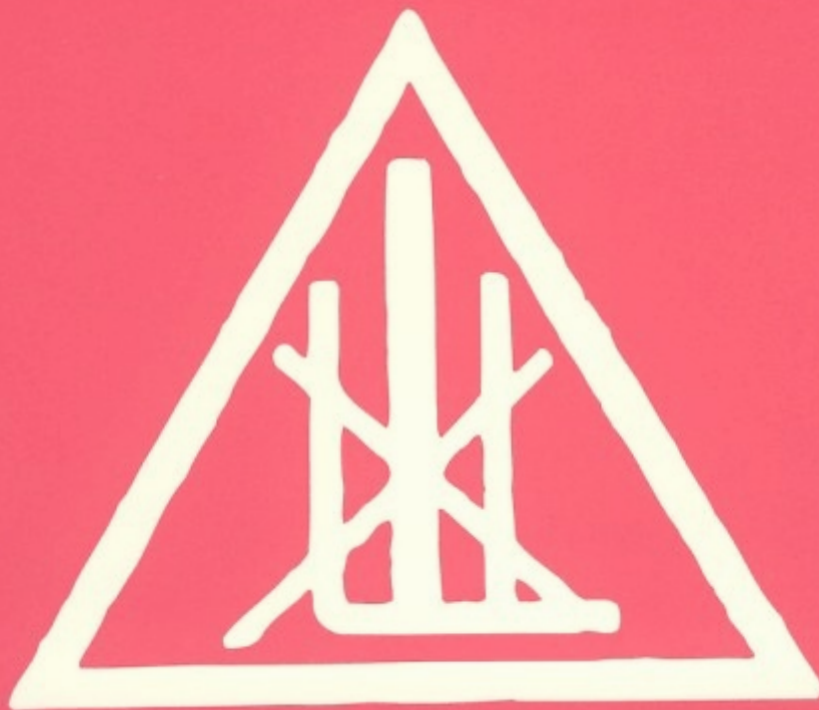

ALICE A. BAILEY

INDVIELSE

MENNESKELIG OG SOLAR

[side 2]

Alice A. Bailey

Udkommet på dansk:

Nationernes Skæbne, 1982
En kompilation om seksualitet, 1988
Esoterisk Psykologi, bind I, 1989
Døden – det store eventyr (kompilation), 1990
Blændværk – et verdensproblem, 1991
Hierarkiets fremtræden, ashramernes eksternalisering, 1992
Esoterisk Psykologi, bind II, 1993
Kristi Tilsynkomst, 2. udgave, 1994
Undervisning i den nye tidsalder, 2. udgave, 1994
Herkules' arbejder, en astrologisk fortolkning, 1995
Fra intellekt til intuition, 1995
En afhandling om Kosmisk Ild, 1996
Telepati og det æteriske legeme, 2. udgave, 1996
Stof til eftertanke (kompilation), 1996
Den syvende stråle (kompilation), 1997
Breve om Okkult Meditation, 1997
Sjælen, livets kvalitet (kompilation), 1998
Sjælens lys, Patanjalis Yoga Sutraer, 1998
En afhandling om Hvid Magi, 2. udgave, 1998
Sindslidelser (kompilation), 1998
Strålerne og Indvielserne, 1998
Menneskehedens problemer, 1999
Discipelskab i den nye tidsalder, bind I, 1999
De syv stråler (kompilation), 1999
Indvielse, menneskelig og solar, 2. udgave, 2000
Karma og Dharma (kompilation), 2000
Reinkarnation (kompilation), 2001
Fra Betlehem til Golgata, Jesu indvielser, 2001
Tjeneste for menneskeheden (kompilation), 2002
Esoterisk Astrologi, 2. udgave, 2003
Discipelskab i den nye tidsalder, bind II, 2004
Esoterisk Healing, 2. udgave, 2007

[side 3]

Alice A. Bailey

Indvielse menneskelig og solar

3. reviderede udgave

VERDENSTJENERNES FOND

[side 4]

Indvielse, menneskelig og solar

Originaltitel: Initiation, Human and Solar

© Copyright 1951 by Lucis Press Ltd., Genève, London, New York

1. udgave 1987.

2. reviderede udgave © Esoterisk Center Forlag 2000

Oversættelsen er et gruppearbejde

Trykt hos Narayana Press, Gylling

Udgivet som e-book © Verdenstjenernes Fond 2017

ISBN 87-88365-xx-x

Indhold

Side

<i>Forord</i>	<u>10</u>
<i>Vort solsystems syv plan</i>	<u>14</u>
<i>Menneskets konstitution</i>	<u>15</u>
 <u>KAPITEL I</u>	
<i>Indledning</i>	<u>17</u>
 <u>KAPITEL II</u>	
<i>Definition af begrebet indvielse</i>	<u>25</u>
Definition af fire ord	<u>25</u>
Indvielsens aspekter	<u>28</u>
Stedet for indvielsen og dens virkning	<u>31</u>
Enhedsskabelse – resultatet af indvielse	<u>33</u>
 <u>KAPITEL III</u>	
<i>Hierarkiets arbejde</i>	<u>35</u>
At udvikle selvbevidsthed i alle væsener	<u>35</u>
At udvikle bevidsthed i de tre lavere naturriger	<u>36</u>
At overføre den planetariske Logos' vilje	<u>37</u>
At være et eksempel for menneskeheden	<u>38</u>
 <u>KAPITEL IV</u>	
<i>Hierarkiets grundlæggelse</i>	<u>43</u>
Dets tilsynskomst på planeten	<u>43</u>
Den umiddelbare virkning	<u>45</u>
Da indvielsens dør åbnedes	<u>48</u>
 <u>KAPITEL V</u>	
<i>Hierarkiets tre afdelinger</i>	<u>51</u>
Manuens arbejde	<u>55</u>
Verdenslærerens, Kristi arbejde	<u>56</u>
Civilisationens Herre, Mahachohanens arbejde	<u>58</u>
 <i>Diagram – Solens og planetens hierarki</i>	<u>62</u>
Nøgle til diagram	<u>63</u>

[side 6]

KAPITEL VI

<i>Mestrenes loge</i>	<u>65</u>
Afdelingerne	<u>65</u>
Nogle mestre og deres arbejde	<u>68</u>
Det nuværende arbejde	<u>75</u>

KAPITEL VII

<i>Prøvestadiets vej</i>	<u>77</u>
Forberedelse til indvielse	<u>77</u>
Undervisningsmetoder	<u>79</u>
Mestre og disciple	<u>80</u>

KAPITEL VIII

<i>Discipelskab</i>	<u>85</u>
Beskrivelse af en discipel	<u>85</u>
Det arbejde, som skal gøres	<u>86</u>
Grupperelationer	<u>88</u>

KAPITEL IX

<i>Indvielsesvejen</i>	<u>95</u>
De to første indvielser	<u>95</u>
De to følgende indvielser	<u>98</u>
De sidste indvielser	<u>102</u>

KAPITEL X

<i>Indvielsens universelle karakter</i>	<u>107</u>
Indvielse på de forskellige planeter	<u>107</u>
Indvielse og devaerne	<u>109</u>
Kosmiske indflydelser og solare indvielser	<u>110</u>

KAPITEL XI

<i>Deltagerne i mysterierne</i>	<u>113</u>
Planetariske væsener	<u>116</u>
Lederne af afdelingerne	<u>121</u>

KAPITEL XII

<i>De to åbenbaringer</i>	<u>125</u>
»Nærværelsens« åbenbaring	<u>125</u>
Visionens åbenbaring	<u>132</u>

[side 7]

KAPITEL XIII

<i>Indvielsesstavene</i>	139
Formålet med magtens stave	142
Virksomheden af stavens anvendelse:	
A. På den indviedes legemer	146
B. På det kausale eller egoiske legeme	147
C. På centrene	150

KAPITEL XIV

<i>Edsaflæggelsen</i>	153
Logens arbejde ved indvielsen	153
To edsformer	156
Indvielseseden	157

KAPITEL XV

<i>Meddelelse af ordet</i>	161
De solare ord	161
Ordenes anvendelse	166

KAPITEL XVI

<i>Overdragelsen af hemmelighederne</i>	173
Den syvfoldige hemmelighed	173
De tre solare mysterier	177
Deres sekventielle åbenbaringer	178

KAPITEL XVII

<i>Indvielsernes mangfoldighed</i>	185
Større og mindre indvielser	185
Den gunstige lejlighed	190

KAPITEL XVIII

<i>De syv veje</i>	193
------------------------------	-----

KAPITEL XIX

<i>Regler for ansøgere</i>	199
<i>En esoterisk katekismus</i>	215
<i>Ordliste</i>	221

<u>REGISTER</u>	229
---------------------------	-----

[side 8]

I ÆRBØDIGHED OG TAKNEMMELIGHED
TILEGNET MESTEREN K.H.

Herren Buddha har sagt

at vi ikke kun må tro på noget, fordi det er blevet os fortalt, ej heller på traditioner, fordi de er blevet overleveret os fra de ældste tider, eller på rygter som sådan; ej heller på vismænds skrifter, fordi vise mænd skrev dem, eller på forestillinger, som vi formoder at have modtaget ved inspiration fra en deva (dvs. ved formodet åndelig inspiration); heller ikke på slutninger draget af vore tilfældige antagelser, på en tilsyneladende analogisk nødvendighed eller udelukkende på vore læreres og mestres autoritet. Men vi skal tro, når skriften, læren eller udtalelsen bekræftes af vor egen fornuft og bevidsthed. »Derfor«, siger han til sidst, »lærte jeg jer, at I ikke skulle tro, kun fordi I har hørt, men at I, når I troede det ud fra jeres overbevisning, skulle handle derefter og handle til fulde«.

(*Secret Doctrine*, bind III, side 401)

Forord

Indvielse er et begreb, som virker stærkt tiltrækkende på tænkende mennesker inden for alle tankeretninger, og selv de, som forbliver skeptiske og kritiske, vil gerne tro på, at denne endelige opnåelse er mulig. For dem, som ikke tror på, at det er muligt at nå et sådant mål, tilbydes denne bog med den værdi, der måtte ligge i at opstille en interessant hypotese. Men for dem, som ser hen til en sådan fuldbgyrdelse af al deres stræben, præsenteres denne bog i håbet om, at den må være en inspiration og en hjælp.

Blandt vestens tænkende mennesker er der i denne tid en mangfoldighed af synspunkter om dette vigtige emne. Der er dem, der mener, at det ikke er af betydning og vigtigt at viede deres opmærksomhed til dette emne, og at gennemsnitsmennesket, hvis det holder sig på pligtens vej og koncentrerer sig om de højere opgaver, der ligger lige for, vil nå sin bestemmelse alligevel. Dette er utvivlsomt sandt, men da evnen til forøget tjeneste og udviklingen af egenskaber, der kan bruges til at hjælpe menneskeheden, er den belønning, som det menneske får, der er villig til at gøre denne ekstra indsats og betale den pris, som indvielse kræver, kunne denne bog anspore nogle, som måske ellers ville være drevet langsomt hen imod deres mål, til at opnå sådanne egenskaber. De vil da blive givere og ikke modtagere af hjælp.

Desuden er der dem, som anser den lære, der hidtil er blevet fremført i forskellige bøger om indvielse, for at være fejlagtig. Det er blevet fortalt, at indvielse skulle være let at opnå og ikke kræve den retskafne karakter, som det kunne forventes. De følgende kapitler kan måske tjene til at vise, at kritikken ikke er ufortjent. Det er umådeligt vanskeligt at opnå indvielse, og det kræver en streng disciplinering af hele den lavere natur samt et liv i selvudslettende og selvforægtende opofrelse. Dog må det erindres, at den tidligere givne [side 11] lære er rigtig i sit væsensindhold, om end bagatelliseret i for-

tolkningen.

Også her gælder det, at nogle er interesserede samtidig med, at de føler, at de muligheder, der gives, er for avancerede for dem, og at de ikke behøver at beskæftige sig hermed på dette trin i deres udvikling. Denne bog søger at gøre det helt klart, at gennemsnitsmennesket her og nu kan begynde at opbygge den karakter og lægge grunden til den viden, som er nødvendig, inden discipelskabets vej kan betrædes. Der må nu gøres passende forberedelser, og mænd og kvinder overalt kan – hvis de vil – dygtiggøre sig til discipelskabets vilkår og betræde prøvestadiets vej.

Hundreder af mennesker i øst og vest haster fremad mod dette mål og i samklang med dette ene ideal; i deres fælles, åndelige stræben og forsøg vil de mødes foran den samme port. De vil da erkende, at de er brødre, adskilte ved sprog og ved helt forskellige trosretninger, idet de dog principielt fastholder den samme ene sandhed og tjener den samme Gud.

Alice A. Bailey, New York 1922

[side 12]

Uddrag af Tibetanerens erklæring

Det er tilstrækkeligt at sige, at jeg er en tibetansk discipel af en bestemt grad, og det siger jer kun lidt, for alle fra den mest beskedne aspirant op til og hinsides Kristus selv er disciple. Jeg lever ved Tibets grænse og i et fysisk legeme ligesom alle andre mennesker. Undertiden, når mine øvrige pligter tillader det, leder jeg (eksoterisk set) en stor gruppe tibetanske lamaer. Dette er årsag til det forlydende, at jeg er abbed for dette særlige lamakloster. De, der er forbundet med mig i Hierarkiets arbejde (og alle sande disciple deltager i dette arbejde), kender mig under et andet navn og embede. A.A.B. ved hvem jeg er, og kender to af mine navne.

Jeg er en af jeres brødre, som er vandret et lille stykke længere ad vejen end den almindelige studerende, og som derfor har påtaget sig et større ansvar. Jeg har stridt og kæmpet mig frem til mere lys end det, aspiranter kender, som læser disse linjer, og derfor må jeg nødvendigvis virke som overbringer af lyset. Efter lærernes opfattelse er jeg ikke en gammel mand, dog er jeg heller ikke ung og uerfaren. Mit arbejde er at undervise og udbrede kendskabet til den urgamle visdom, hvor som helst jeg finder genklang, og det har jeg gjort i mange år. Jeg søger også at være til støtte for mestrene M. og K.H., når som helst lejlighed gives, for i lang tid har jeg været forbundet med dem og tilknyttet deres arbejde. I det ovennævnte har jeg meddelt jer meget, men intet som kunne give anledning til den tabelige tilbedelse og blinde lydighed, som følelsesfulde aspiranter udviser over for den guru og mester, de endnu er ude af stand til at kontakte. Ej heller vil de få den ønskede kontakt, før de har forvandlet deres emotionelle tilbedelse til uselvisk tjeneste for menneskeheden – ikke for mesteren.

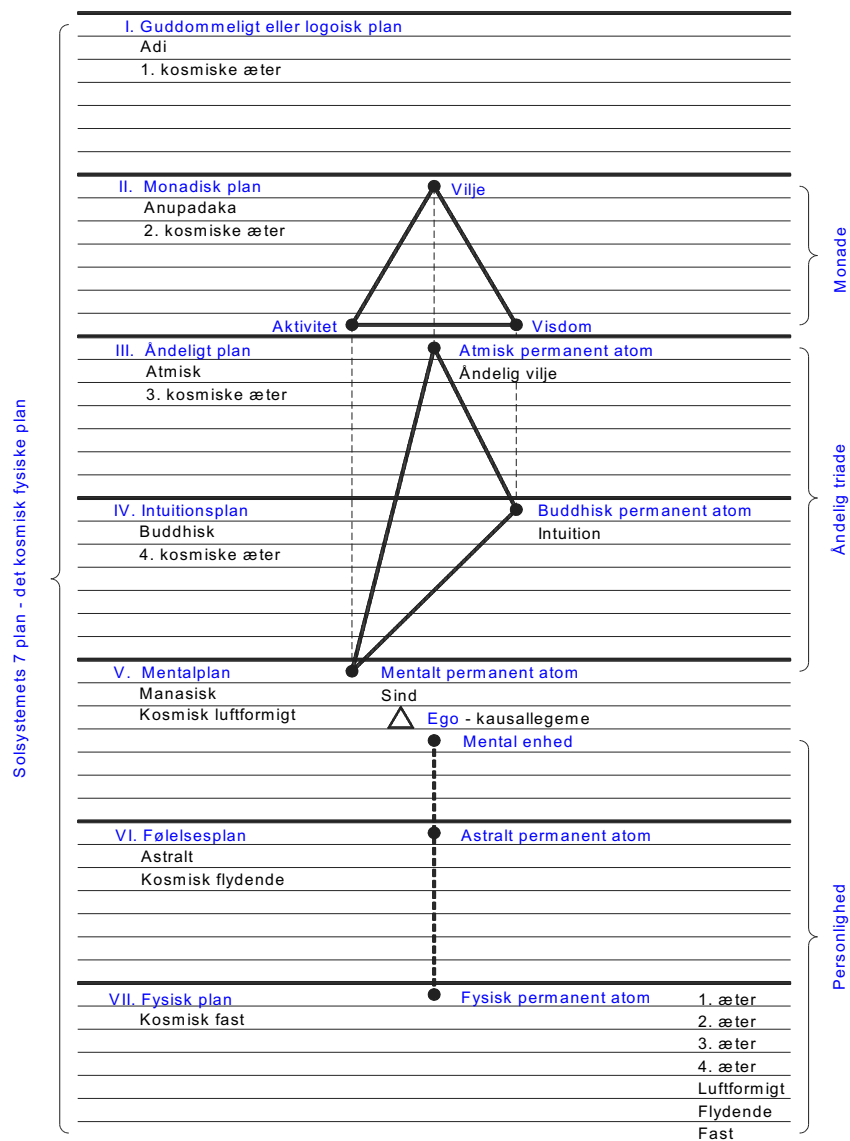
De bøger, jeg har skrevet, er sendt ud uden krav på anerkendelse. De kan være korrekte, sande og nyttige eller ikke; det er jer, der skal efterprøve deres sandhed gennem praktisk

anvendelse og opøvelse af intuition. Hverken jeg eller A.A.B. [side 13] er det mindste interesseret i at få dem erklæret for inspirerede skrifter, eller at nogen (med tilbageholdt åndedræt) skal omtale dem som et af mestrenes værker. Hvis de fremlægger sandheden på en sådan måde, at den naturligt viderefører den lære, der allerede er givet til verden, og hvis den information, der gives, kan løfte den åndelige stræben og viljen til at tjene fra det emotionelle plan, op til det mentale (det plan hvor mestrene *kan* findes), vil formålet med dem være nået. Hvis den undervisning, der gives, finder genklang i de oplyste åndsarbejdere i verden og fremkalder glimt af intuition, lad da læren blive accepteret; men ellers ikke. Hvis disse udsagn kan bekræftes eller anses for sande ifølge loven om overensstemmelse, er det godt og rigtigt. Men skulle det ikke være tilfældet, da bør den studerende ikke acceptere det, der siges.

August 1934

[side 14]

Vort solsystems syv plan

[side 15-16]

Menneskets konstitution

Når man betragter menneskets konstitution, således som den fremgår af de følgende sider, er den principielt af trefoldig natur:

I. *Monaden eller ren ånd, Faderen i himlen*

Dette aspekt genspejler guddommens tre aspekter:

1. Vilje eller magt. Faderen
2. Kærlighed-visdom. Sønnen
3. Aktiv intelligens. Helligånden

og det er først ved de endelige indvielser, at mennesket opnår kontakt hermed, når det nærmer sig rejsens ende og er fuldkommen-gjort. Monaden afspejler sig igen i:

II. *Egoet, det højere selv eller individualiteten*

Dette aspekt er potentielt:

1. Åndelig vilje. Atma
2. Intuition. Buddhi, kærlighed-visdom,
kristusprincippet
3. Den højere eller abstrakte
tænkeevne. Højere manas

Egoet begynder at gøre sin magt gældende hos fremskredne mennesker og med tiltagende styrke på prøvestadiets vej, indtil den tredje indvielse, hvor kontrollen over det lavere selv er gjort fuldkommen ved hjælp af det højere, og det højere aspekt begynder at gøre sin energi mærkbar. Egoet afspejler sig i:

III. *Personligheden eller det lavere selv, mennesket på det fysiske plan*

Dette aspekt er også trefoldigt:

1. Et mentallegeme. Lavere manas
2. Et emotionelt legeme. Det astrale legeme
3. Et fysisk legeme. Det tætte fysiske og
æteriske legeme

Hensigten med evolution er derfor at bringe mennesket til en erkendelse af det egoiske aspekt og at bringe den lavere natur under dets herredømme.

[side 17]

Indvielse, menneskelig og solar

KAPITEL I

Indledning

Inden vi kommer ind på emnet i de følgende afsnit om indvielse, om de veje, der åbner sig for det fuldkommengjorte menneske, og om det okkulte hierarki, må der fremsættes visse erklæringer, som er væsentlige for det velovervejede studium, og for forståelsen af de ideer, der her fremlægges.

Det må erkendes, at der igennem hele denne bog bringes kendsgerninger og bestemte erklæringer, som ikke rent umiddelbart kan bevises af læseren. For at det ikke skal udledes heraf, at forfatteren tillægger sig selv nogen fortjeneste for eller personlig autoritet med hensyn til den viden, der ligger bag, afvises eftertrykkeligt alle sådanne påstande eller udtalelser. Forfatteren kan ikke gøre andet end at fremsætte disse erklæringer som kendsgerninger, men vil gerne indtrængende bede dem, som på disse sider finder noget værdifuldt, om ikke at lade sig frastøde af en tilsyneladende dogmatisme i teksten. Lige så lidt bør utilstrækkeligheder i forfatterens personlighed virke afskrækkende på den, som fordomsfrit overvejer det budskab, som hendes navn tilfældigvis er knyttet til. I åndelige spørgsmål har navne, personligheder og røster fra den ydre autoritative verden kun ringe betydning. Det alene er en sikker rettesnor, som har sit grundlag i en indre erkendelse og indre styrelse. Det er derfor ikke vigtigt, om læseren modtager budskabet på disse sider som en åndelig appel i en idealistisk indfatning, som en fremstilling af påståede kendsgerninger eller som en teori, som en studerende har udviklet og forelagt for sine medstuderende til overvejelse. Budskabet tilbydes enhver, for hvad det måtte vække af indre genklang, og måtte bringe af inspiration og lys. [side 18]

I denne tid, da den gamle form nedbrydes og den nye opbygges, er tilpasningsevne en nødvendighed. Vi må afværge faren for krystallisering gennem smidighed og ekspansion. »Den gamle orden ændrer sig«, men det er en ændring, der vedrører dimension og aspekt og ikke materiale eller fundament. Det fundamentale har altid været rigtigt. Hver generation får tildelt den rolle at bevare de væsentligste træk ved den gamle og elskede form, men samtidig også at udvide og berige denne på forstandig måde. Enhver cyklus må give sit værdifulde bidrag til yderligere forskning og videnskabelig bestræbelse og afskaffe det, som er udslidt og uden værdi. Enhver tidsalder må indbygge sin periodes frembringelser og triumfer og eliminere det fra fortiden, som vil sløre og udviske konturerne. Frem for alt vil hver generation blive forundt den glæde at påvise styrken i de gamle fundamenter samt få lejlighed til på disse at bygge en struktur, der vil dække det, som det indre liv har behov for under sin udvikling.

De tanker, som her uddybes, bekræftes af visse kendsgerninger, som er fremført i den nuværende okkulte litteratur. Disse tre kendsgerninger er følgende:

- a. Ved skabelsen af solen og de syv hellige planeter, som vort solsystem består af, anvendte vor Logos stof, som allerede var befrugtet med særlige kvaliteter. I Annie Besants bog »Avataras« (som nogle af os anser for at være den mest værdifulde af hendes bøger, fordi den er en af de mest tankevækkende), fremsætter hun den udtalelse, at »vort solsystem er opbygget af i forvejen eksisterende stof – stof, som allerede besidder visse egenskaber ...« (s. 48 eng. udg.). Vi antager derfor, at dette stof har visse latente evner, som blev tvunget til at opføre sig på en særegen måde i henhold til loven om årsag og virkning, som alt andet her i universet.
- b. Al manifestation er af en syvfoldig natur, og det centrale lys, som vi kalder for guddommen, guddommens stråle, manifesterer sig først som en trefoldighed og derefter som [side 19] en syvfoldighed. Den ene Gud stråler frem som

Gud Fader, Gud Søn og Gud Helligånd, og disse tre igen genspejles af de syv ånder foran tronen eller de syv planetariske Logoi. De okkult studerende af ikke-kristen oprindelse kan kalde disse væsener for den ene stråle, der gør sig gældende gennem de tre hovedstråler og de fire mindre, som tilsammen udgør en guddommelig syvfoldighed. Den synteseskabende stråle, som forener dem alle, er hovedstrålen for kærlighed-visdom, for i sandhed »Gud er kærlighed«. Denne stråle er indigo-strålen og den stråle, hvori de alle forenes. Det er den, som ved slutningen af den store cyklus vil absorbere de andre, hvorved der opnås en synteseskabende fuldkommenhed. Det er manifestationen af det logoiske livs andet aspekt. Det er dette aspekt, som er opbyggeren af formen, og som gør vort solsystem til det mest konkrete af de tre store systemer. Kærligheds- eller visdomsaspektet giver sig til kende gennem formens bygning, for »Gud er kærlighed«, og i denne kærlighedens Gud »lever, røres vi og har vi vor væren« og vil fortsætte hermed, indtil tidsaldrene ophører med at manifestere sig.

- c. Den guddommelige manifestations syv plan eller vort systems syv store plan er kun syv underplan af det laveste kosmiske plan. De syv stråler, som vi hører så meget om, og som vækker så megen interesse og rummer så megen mystik, er ligeledes kun de syv underordnede stråler i én kosmisk stråle. De tolv skabende hierarkier er selv kun underafdelinger af ét kosmisk hierarki. De danner bare én streng i den kosmiske symfoni. Når den syvfoldige kosmiske streng, som vi udgør en så ydmyg del af, genlyder i fuldkommen syntese, da, og først da vil der indfinde sig en forståelse af ordene i Jobs Bog: »mens morgenstjernerne jubled til hobe«. Dog lyder og opstår der dissonanser og disharmoni fra mange systemer, men når tidsaldre er hengået, vil der til sidst opstå en ordnet harmoni, og den dag vil bryde frem, da (hvis vi tør tale om evigheder målt i tid) lyden af det fuldkommengjorte univers vil klinge ud til de [side 20] yderste grænser af det fjerneste stjernebillede. Da vil mysteriet om »himlenes bryllupssang« blive kendt.

Læseren anmodes også om at gøre sig notater og visse tanker, inden studiet af indvielse påbegyndes. På grund af emnets yderst indviklede beskaffenhed er det helt umuligt at gøre sig andet end en almindelig forestilling om planen; heraf det nyteløse i at dogmatisere. Vi kan ikke gøre mere end at fornemme en brøkdel af et vidunderligt hele, som i enhver henseende rækker ud over vor bevidstheds grænser – et hele, som den højeste engel, eller det fuldkomne væsen, blot lige er begyndt at fatte. Når vi anerkender den kendsgerning, at gennemsnitsmennesket endnu kun er fuldt bevidst på det fysiske plan, næsten bevidst på det emotionelle plan, og først er ved at udvikle bevidsthed på det mentale plan, er det indlysende, at dets forståelse af kosmiske data kun kan være ufuldstændig. Når vi yderligere erkender den kendsgerning, at det at være *bevidst* på et plan og at *beherske* dette plan er to meget forskellige tilstande, står det os klart, hvor fjern den mulighed er, for at vi kan nærme os mere end kun den generelle tendens i den kosmiske plan.

Vi må også erkende, at faren ligger i dogmer og i lærebørgernes snæversynede kendsgerninger, og at sikkerheden består i fleksibilitet og i at kunne se en sag fra flere synsvinkler. En kendsgerning, som fx betragtes fra menneskehedens standpunkt (idet ordet »kendsgerning« er anvendt i videnskabelig betydning som det, der er bevist og hævet over enhver tvivl og diskussion) er måske ikke en kendsgerning set fra en mesters standpunkt. For ham kan det bare være en del af en større kendsgerning, kun en brøkdel af helheden. Eftersom hans syn er fir- og femdimensionalt, må hans opfattelse af tid og sted i evigheden være mere nøjagtig end vor. Han ser tingene fra oven og ned som én, for hvem tiden ikke eksisterer.

I Logos' tanke, eller vort solsystems guddom, eksisterer der et uforklarligt mutationsprincip, som styrer alle hans *[side 21]* handlinger. Vi ser kun de evigt skiftende former og fanger et glimt af livet, som er under stadig udvikling inden for disse former, men vi har endnu ingen nøgle til det princip, som virker igennem det skiftende kalejdoskop af solsystemer, stråler, hierarkier, planeter, plan, systemer, runder, racer og underra-

cer. Disse er sammenvævet, griber ind i hinanden og gennemtrænger hinanden, og fuldstændig forvirring overvælder os, mens det vidunderlige mønster, som de danner, udfolder sig foran os. Vi ved, at et eller andet sted i dette system har vi, det menneskelige hierarki, vor plads. Alt, hvad vi kan gøre, er derfor at gribe enhver information, som synes at berøre vor trivsel, og som vedrører vor egen evolution, og ud fra studier af mennesket i de tre verdener i nogen grad forsøge at forstå makrokosmos. Vi ved ikke, hvordan den ene kan blive til de tre, de tre til de syv og så fremdeles i en ufattelig differentiering. Ud fra en menneskelig synsvinkel danner denne sammenvævning af systemer en utrolig kompleksitet, hvortil der ikke rent umiddelbart synes at være nogen nøgle. Ud fra en mesters synsvinkel ved vi, at alting udvikler sig i en bestemt rækkefølge. Set ud fra den guddommelige vision vil helheden bevæge sig i harmonisk enstemmighed og skabe en geometrisk nøjagtig form. Browning havde fat i den del af sandheden, da han skrev:

»Alting er forandring, men bestandighed tillige« ... og fortsatte: »Sandhed indenfor, og uden for også sandhed; og derimellem usandhed, som er forandring, ligesom sandhed er bestandighed.« »Sandhed tager form lidt efter lidt, et trin højere end før ...«

Vi må huske, at det hverken er sikkert eller klogt at viderebringe kendsgerninger om solsystemet ud over et vist punkt. Der er meget, som må forblive esoterisk og tilsløret. Risikoen ved alt for megen viden er langt større end faren ved alt for lidt. Med viden følger ansvar og magt – to ting, som menneskeheden endnu ikke er rede til. Alt, hvad vi kan gøre, er derfor at studere og sammenholde begreberne med den visdom [side 22] og den indsigt, som vi måtte eje, idet vi benytter den viden, som måtte opstå, til gavn for dem, som vi søger at hjælpe i erkendelse af, at med viden, når den benyttes med omtanke, følger en voksende evne til at modtage den skjulte visdom. Når denne forenes med kundskab, som på forstandig måde

tilpasses omgivelsernes behov, opstår evnen til forsigtig tilbageholdenhed, og skelneevnen kan anvendes. Når vi kan anvende denne forstandigt, tilbageholde forsigtigt og skelne fornuftigt, giver vi menneskehedens årvågne lærere den sikreste garanti for, at vi er rede til en ny åbenbaring.

Vi må slå os til tåls med den kendsgerning, at den eneste måde, hvorpå vi kan finde løsningen på mysteriet om strålerne, systemerne og hierarkierne, er at studere loven om overensstemmelse eller analogi. Det er den eneste tråd, hvorved vi kan finde vej igennem labyrinten, og den eneste lysstråle, der skinner igennem det uvidenhedens mørke, som omgiver os. Det har H.P. Blavatsky fortalt os i *Den hemmelige lære*, men endnu har de studerende kun benyttet sig meget lidt af denne nøgle til forståelse. Når vi studerer denne lov, er det nødvendigt, at vi husker på, at overensstemmelsen ligger i dens væsensindhold og ikke i den eksoteriske udredning af enkeltheder, således som vi synes at se det fra vort nuværende standpunkt. For det første leder tidsfaktoren os på vildspor, når vi forsøger at fastsætte angivne tider eller grænser; alt foregår ved en fremadskridende udvikling gennem forening, i en konstant proces af overlapning og sammensmeltning. Den almindelige studerende har kun mulighed for brede generaliseringer og erkendelse af fundamentale lighedspunkter (analogi). I det øjeblik, han forsøger at begrænse sig til skematisk fremstilling og til at opstille udførlige tabeller, kommer han ind på områder, hvor han nødvendigvis må tage fejl, og han vakler igen en tåge, som til sidst vil overmande ham.

Men ud af det videnskabelige studium i denne lov om analogi vil der gradvis vokse en viden, og i den langsomme samling af kendsgerninger vil der efterhånden opbygges en form, [side 23] der udvider sig i det uendelige, og som vil indeholde meget af sandheden. Den studerende vil derefter vågne op til den erkendelse, at han efter hele sit studium og al sin møje i det mindste har en bred, almen opfattelse af den logiske tankeform, hvori han kan indpasse detaljerne, efterhånden som han erhverver dem gennem mange inkarnationer. Dette fører os til det sidste punkt, som må overvejes, inden vi kommer til

det egentlige emne. Dette punkt er:

At den menneskelige udvikling kun er en overgang fra den ene bevidsthedstilstand til den næste. Den er en række ekspansioner, en udvidelse af den evne til *klar erkendelse*, som er det mest fremherskende kendetegn for den indre tænker. Det er udviklingen fra bevidsthed, polariseret i personligheden, det lavere selv, eller legemet, hen imod den bevidsthed, som er polariseret i det højere selv, egoet, eller sjælen, og derfra mod en polarisering i monaden, eller ånden, indtil bevidstheden til sidst er guddommelig. Efterhånden som mennesket udvikler sig, udvides evnen til klar erkendelse allerførst ud over de mure, der omslutter det og holder det fangen i det lavere naturlige (mineral-, plante- og dyreriget) til de tre verdener, hvor personligheden udvikler sig, derefter til den planet, hvor det spiller sin rolle, til det system, hvori denne planet drejer rundt, indtil det til slut frigør sig fra selve solsystemet og bliver universelt. [side 24]

[side 25]

KAPITEL II

Definition af begrebet indvielse

Spørgsmålet om indvielse kommer mere og mere for offentlighedens øren. Inden der er gået mange århundreder, vil de gamle mysterier være genindført, og der vil eksistere en indre gruppe i kirken – denne periodes kirke, hvis kerne allerede er ved at tage form – og her vil den første indvielse være eksoterisk således at forstå, at det at tage den første indvielse inden ret længe vil være den helligste handling i kirken. Den vil blive udført på et eksoterisk grundlag som et af mysterierne givet i bestemte perioder og vil overværes af dem, som er impliceret. Den vil også indtage en lignende plads i frimurerritualet. Ved denne ceremoni vil de, som er rede til den første indvielse, offentligt få adgang til logen af en af dens medlemmer med tilladelse fra selve den høje hierofant.

Definition af fire ord

Når vi taler om indvielse, visdom, viden eller om prøvestadets vej, hvad mener vi så hermed? Vi tager så let på ordene uden at tænke nærmere over meningen. Tag fx det første ord, der nævnes. Der findes mange definitioner og mange forklaringer på rækkevidden af dette ord, de forberedende skridt, arbejdet, der skal udføres imellem indvielserne, samt dets resultat og virkninger. Én ting, som mere end noget andet står klart for selv den mest overfladisk studerende, er emnets omfang, og at det kun kan behandles fyldestgørende, hvis det kan beskrives ud fra en indviets synsvinkel. Hvis dette ikke er tilfældet, vil hvad som helst, der er blevet sagt herom, være fornuftigt, logisk, interessant eller tankevækkende, men ikke afgørende. [side 26]

Ordet *initiation*, indvielse, kommer fra to latinske ord: in, ind i, og ire, at gå til, dvs. *det at gøre en begyndelse* eller at gå ind i noget. I sin bredeste betydning, og i relation til det, som vi studerer, betyder det adgang til det åndelige liv eller til et nyt stadium i dette liv. Det er det første trin, og de efterfølgende trin, på helliggørelsens vej. Et menneske, som har taget den første indvielse, er derfor i bogstavelig forstand et menneske, som har taget det første skridt ind i det åndelige rige, idet det er gået ud af det nøje afgrænsede menneskerige og ind i det overmenneskelige. Ligesom dengang mennesket gik ud af dyreriget og ind i menneskeriget ved individualiseringen, er det nu gået ind til det åndelige liv og har for første gang ret til at kalde sig et »åndeligt menneske« i den tekniske betydning af ordet. Mennesket er ved at vinde indpas i det femte eller afsluttende stadium af vor nuværende femfoldige evolution. Efter at have famlet sig vej gennem uvidenhedens hal gennem mange tidsaldrer, og efter at have gået i skole i lærdommens hal er mennesket nu på vej ind i universitetet eller i visdommens hal. Når han har gennemgået denne skole, vil han tage sin eksamen som en »barmhjertighedens mester«.

Det ville også være gavnligt for os, hvis vi først studerede forskellen eller forbindelsen mellem *viden*, *forståelse* og *visdom*. Selv om disse ord i almindelig tale ofte bruges i flæng, er de forskellige, når de anvendes i teknisk forstand.

Viden er opnået i lærdommens hal. Det kunne kaldes den samlede sum af menneskets opdagelser og erfaringer, det, som kan erkendes gennem de fem sanser, og det, som kan bringes i sammenhæng, udforskes og defineres ved brugen af det menneskelige intellekt. Det er det, som vi har en mental vished om eller det, som vi kan bevise ved eksperimentering. Det er kunstarternes og videnskabernes kompendium. Det vedrører alt det, som drejer sig om opbygning og udvikling af tingenes formside. Derfor vedrører det evolutionens materielle side, materien i solsystemerne, på planeten, i de tre verdener for menneskelig udvikling og i menneskenes legemer. [side 27]

Visdom er opnået i visdommens hal. Den har at gøre med

livets udvikling i formen, med åndens fremskridt gennem de evigt foranderlige legemer, og med udvidelserne af bevidstheden, som følger efter hinanden fra liv til liv. Den drejer sig om livssiden af evolutionen. Eftersom den drejer sig om tingenes væsen og ikke om tingene selv, er den den intuitive opfattelse af sandheden til forskel fra den ræsonnerende evne og den medfødte perception, som kan skelne mellem det usande og det sande, mellem det virkelige og det uvirkelige. Den er mere end det, for den er også den voksende evne hos det tænkende menneske til mere og mere at gå ind i Logos' tanke, til at erkende den indre sammenhæng i universets store drama, til at forestille sig det endelige mål og bringe sig i stedse større samklang med den højere bestemmelse. Til vort nuværende formål (som i nogen grad er at studere helliggørelsens vej og dens forskellige stadier) kan visdom beskrives som erkendelsen af »Guds rige i os« og opfattelsen af »Guds rige uden for os« i solsystemet. Måske kan den udtrykkes som den gradvise sammensmeltning af mystikerens og okkultistens veje – opførelsen af visdommens tempel på kundskabens grund.

Visdom er åndens videnskab, ligesom viden er materiens videnskab. Viden er adskillende og objektiv, mens visdom er synteseskabende og subjektiv. Viden adskiller, visdom forener. Viden differentierer, mens visdom samler. Hvad menes der nu med forståelse?

Forståelse kan defineres som evnen hos tænkeren i tiden til at tilegne sig viden som grundlag for visdom, en evne, som vil sætte ham i stand til at tilpasse formens anliggender til åndens liv og til at fange de glimt af inspiration, som kommer til ham fra visdommens hal, og sammenkæde dem med de kendsgerninger, der stammer fra lærdommens hal. Måske det hele kan udtrykkes på følgende måde:

Visdom har relation til selvet, viden har relation til ikke-selvet, mens forståelse er egoets eller det tænkende menneskes standpunkt eller relation midt mellem disse to. [side 28]

I uvidenhedens hal har formen magten, og den materielle side af tingene er fremherskende. Mennesket er dér polariseret

i personligheden eller det lavere selv. I lærdommens hal stræber det højere selv, eller egoet, efter at beherske formen, indtil der til sidst nås et ligevægtspunkt, hvor mennesket overhovedet ikke beherskes af nogen af dem. Senere overtager egoet mere og mere kontrollen, indtil det i visdommens hal er herre over de tre lavere verdener, og den iboende guddommelighed i stigende grad overtager styringen.

Indvielsens aspekter

Indvielse, eller den proces, hvorved en bevidsthedsudvidelse finder sted, er en del af den normale proces i den evolutionære udvikling, set i større sammenhæng og ikke ud fra det enkelte menneskes standpunkt. Set ud fra det enkelte menneskes synsvinkel er begrebet indvielse blevet indsnævret til at gælde det øjeblik, da en person, som er under udvikling, fuldstændigt forstår, at han (ved egen indsats, hjulpet af råd og anvisninger fra menneskehedens iagttagende lærere) har nået et stadium, hvor et vist omfang af viden af subjektiv art, set ud fra det fysiske plan, er hans. Denne erfaring kan sammenlignes med en skoleelev, for hvem det pludselig går op for, at han har klaret en opgave, og at han er i stand til intelligent at anvende et menneskes logiske ræsonnement og en metodisk fremgangsmåde. Disse øjeblikke af intelligent opfattelse følger monaden, mens den udvikler sig under sin lange pilgrimsfærd. Hvad der i nogen grad er blevet misfortolket på dette trin er den kendsgerning, at der i flere perioder er lagt vægt på forskellige grader af bevidsthedsudvidelse, og at Hierarkiet altid forsøger at føre menneskeheden hen til det stadium, hvor det enkelte menneske vil få en idé om det næste skridt på vejen.

Enhver indvielse markerer, at eleven i visdommens hal rykker op i en højere klasse, markerer, at den indre ild lyser klarere op, og at overgangen sker fra det ene polariseringspunkt til det næste; indvielse medfører virkeliggørelsen af en [side 29] voksende enhed med alt levende og selvets essentielle enhed med alle selv. Den resulterer i en horisont, der til stadighed

udvider sig, indtil den omfatter skabelsesområdet. Indvielse er en voksende evne til at se og høre på alle plan. Den er en forøget bevidsthed om Guds planer for verden og en større formåen til at gå ind i disse planer og fremme dem. Den er det abstrakte sinds mentale bestræbelse på at tage en eksamen. Den er den højest ansete klasse i mesterens skole og ligger inden for de sjæles rækkevidde, hvis karma tillader dem det, og hvis bestræbelser er tilstrækkelige til at opfylde hensigten.

Indvielse fører til det bjerg, hvorfra visionen kan hentes, en vision om det evige nu, hvor fortid, nutid og fremtid er ét; en vision om det prægtige optog af menneskeracer, hvis oprindelses gyldne tråd går igennem de mange slægter; en vision om den gyldne sfære, som sammenholder alle de mange evolutioner i vort system – devaernes, menneskenes, dyrenes, planternes, mineralernes og elementalernes, – og gennem hvilken det tydeligt kan ses, at det pulserende liv banker i rytmiske slag; en vision om Logos' tankeform på det arketypiske plan, en vision, som vokser fra indvielse til indvielse, indtil den omfatter hele solsystemet.

Indvielse fører til den strøm, som, når først et menneske finder sig i den, river ham med sig og bærer ham til fødderne af Verdens Herre, til fødderne af hans Fader i himlen, til fødderne af den trefoldige Logos.

Indvielse fører til den hule, inden for hvis afgrænsende vægge modsætningernes par bliver kendt, og hemmeligheden om godt og ondt bliver åbenbaret. Den fører til korset og til det betingelsesløse offer som må bringes, førend den fuldkomne frigørelse opnås, og den indviede står befriet for alle jordiske lænker, mens intet i de tre verdener holder ham tilbage. Indvielse fører gennem visdommens hal og lægger i et menneskes hænder nøglen til alle oplysninger, systemiske såvel som kosmiske, i progressiv rækkefølge. Den åbenbarer det skjulte mysterium, som ligger i solsystemets hjerte. Den fører [side 30] fra den ene bevidsthedstilstand til den næste. Efterhånden som hver tilstand er blevet en bestanddel af den indviede, udvides horisonten, forlænges udsynet, og forståelsen omfatter

mere og mere, indtil udvidelsen når et stadium, hvor selvet omfatter alle selv, inklusive alt, der »bevæger sig og ikke bevæger sig«, således som det udtrykkes i et gammelt, helligt skrift.

Indvielse indebærer ceremoni. Det er dette aspekt, som i menneskenes tanker har vejret tungt, måske lidt for meget på bekostning af den sande betydning. Først og fremmest indebærer indvielse evnen til at se, høre og forstå, og til at sammenfatte viden og bringe den til syntese. Den indebærer ikke nødvendigvis udvikling af psykiske evner, men den medfører afgjort denne indre forståelse for den værdi, der ligger til grund for formen, og som anerkender formålet med de altgennemtrængende faktorer. Indvielse er evnen til at drage lære af enhver indtruffen hændelse eller begivenhed og gennem den deraf følgende forståelse og erkendelse, at udvirke en vækst og en ekspansion hver time, hver uge, hvert år. Denne proces af gradvis ekspansion eller udvidelse – resultatet af aspirantens egen afgørende indsats og ihærdige stræben efter ret tænkning og levevis, og ikke af en eller anden okkult lærers udførelse af et okkult ritual – fører til det, man kalder en *krise*.

Ved denne krise, som behøver en mesters hjælp, foretages der en bestemt indvielseshandling, som (idet den indvirker på et bestemt center) fremkalder et resultat i ét af legemerne. Den stemmer atomerne i en bestemt tonehøjde og åbner mulighed for at opnå en ny og stærkere rytme.

Denne indvielsesceremoni markerer et stadium, der er nået. Den fremkalder ikke dette stadium, hvilket man så ofte fejlagtigt har troet. Den markerer ganske enkelt, at menneskehedens iagttagende lærere har bemærket, at en elev har nået et bestemt stadium i udviklingen, hvilket medfører to ting:

1. En bevidsthedsudvidelse, der giver personligheden adgang til den visdom, som egoet har opnået, og ved højere indvielser adgang til monadens bevidsthed. **[side 31]**
2. En kortvarig indre oplysning, hvorved den indviende ser den del af vejen, som venter forude, og som må betrædes, og

hvorved han bevidst tager del i evolutionens store plan.

Efter indvielsen består det arbejde, der skal gøres, hovedsagelig i at gøre denne bevidsthedsudvidelse til en del af den udrustning, som personligheden må bruge i praksis, og i at mestre den del af vejen, som endnu skal tilbagelægges.

Stedet for indvielsen og dens virkning

Indvielsesceremonien foregår på mentalplanets tre højere underplan og på de tre højere plan alt efter den indvielse, det drejer sig om. Ved indvielser på mentalplanet lyser den femtakkede stjerne op over den indviedes hoved. Dette gælder for de første indvielser, som tages i kausallegemet. Det er blevet sagt, at de to første indvielser finder sted på astralplanet, men dette er ukorrekt, og denne udtalelse har givet anledning til en misforståelse. De føles uendeligt stærkt i forbindelse med det astrale og fysiske legeme samt det lavere mentallegeme og indvirker på deres styrende funktion. Da den indviede har følt den kraftigste virkning i de omtalte legemer, vil han måske tyde det, som om de havde fundet sted på de pågældende plan, da den stærke og levendegørende virkning og stimulering i forbindelse med de to første indvielser stort set udvirkes i astrallegemet. Men det må altid huskes, at de store indvielser tages i kausallegemet eller – adskilt fra dette legeme – på det buddhiske eller atmiske plan. Ved de to sidste indvielser, som frigør et menneske fra de tre verdener og sætter ham i stand til at fungere i Logos' vitale legeme og til at benytte denne kraft, bliver den indviede til den femtakkede stjerne; den sænker sig ned over ham, smelter sammen med ham, og han bliver synlig lige i dens midte. Denne nedsænkning er frembragt ved hjælp af indvieren, der fører magtens stav og sætter et menneske i forbindelse med det center i den planetariske Logos' legeme, som han er en del af, og dette bevidst. [side 32] De to indvielser, som kaldes den sjette og den syvende, foregår på det buddhiske og det atmiske plan; den femtakkede stjerne »flammer

op indefra sig selv«, som det hedder ifølge en esoterisk tale-måde, og bliver til den syvtakkede stjerne; den sænker sig ned over mennesket, og han træder ind i flammen.

Endvidere betyder de fire indvielser, der går forud for adeptens indvielse, at der i legemerne optages en vis procent-del atomart stof – fx en fjerdedel ved den første indvielse, halvdelen ved den anden indvielse og tre fjerdedele ved den tredje indvielse osv. indtil fuldendelsen. Eftersom buddhi er det forenende princip (eller det, der samler til et hele), lægger adepten ved den femte indvielse de lavere legemer bag sig og står i sit buddhiske hylster. Han skaber ud fra det sit manife-stationslegeme.

Hver indvielse giver en større evne til at beherske strålerne, hvis man kan udtrykke det således, selv om det ikke helt fyl-destgørende forklarer det der sker. Ord er ofte så misvisende. Ved den femte indvielse, hvor adepten står som mester i de tre verdener, behersker han mere eller mindre (alt efter sin udvik-lingslinje) de fem stråler, som særligt manifesterer sig på den tid, da han tager indvielse. Ved den sjette indvielse, hvis han tager den højere grad, behersker han endnu en stråle, og ved den syvende indvielse behersker han alle strålerne. Den sjette indvielse markerer det stadium, som Kristus har opnået, og bringer solsystemets synteseskabende stråle under hans kon-trol. Vi må huske, at indvielse giver den indviede *magt på strålerne* og ikke *magt over dem*, for det er helt klart noget an-det. Enhver indviet har som sin primære eller åndelige stråle en af de tre hovedstråler, og hans monades stråle er den, på hvilken han langt om længe opnår magt. Kærlighedsstrålen el-ler solsystemets synteseskabende stråle er den sidste, der op-nås.

De, som forlader jorden efter den femte indvielse, eller de, som ikke bliver mestre i fysisk inkarnation, tager deres efter-følgende indvielser andre steder i solsystemet. Alle befinder de sig i den logoiske bevidsthed. Én vigtig kendsgerning, som bør have i tankerne, er den, at planetens eller solsystemets *[side 33]* indvielser kun er forberedende indvielser, der giver

adgang til den store loge på Sirius. Denne symbolik er nogenlunde bevaret for os i frimureriet, og ved at kombinere frimurersystemet med det, som vi har fået fortalt om vore trin på helliggørelsens vej, får vi et omtrentligt billede. Lad os forklare dette nærmere:

Solsystemets fire første indvielser svarer til de fire »indvielser på tærskelen«, som går forud for den første kosmiske indvielse. Den femte indvielse svarer til den første kosmiske indvielse, altså lærlingegraden i frimureriet, og gør en mester til en »antagen lærling« i logen på Sirius. Den sjette indvielse er analog med den anden grad i frimureriet, mens den syvende indvielse gør adepten til en mestermurer i broderskabet på Sirius.

En mester er derfor den, som har taget den syvende planetariske indvielse, den femte solare indvielse og den første indvielse på Sirius eller kosmiske indvielse.

Enhedsskabelse – resultatet af indvielse

Et punkt, som vi er nødt til at forstå, er, at alle de på hinanden følgende indvielser skaber en mere fuldkommen forening af personligheden og egoet, og på de endnu højere plan, med monaden. Hele den menneskelige ånds udvikling er en enhedsskabelse, som foregår progressivt. I enhedsskabelsen af egoet og personligheden skjuler sig mysteriet om den kristne lære om forsoning. En forening sker i det øjeblik, individualisering finder sted, når mennesket bliver et bevidst, tænkende væsen til forskel fra dyrene. Efterhånden som evolutionen skrider frem, foregår der flere på hinanden følgende processer af enhedsskabelse.

Enhedsskabelse på alle plan – det emotionelle, det intuitive, det åndelige og det guddommelige – er en bevidst uafbrudt funktion. I alle tilfælde sker der forud for denne forening en bortbrænding ved hjælp af den indre ild, samt en destruktion, gennem offer, af alt, der adskiller. Tilnærmelsen til enhed sker gennem destruktion af det lavere og af alt, der [side 34] skaber

forhindring. Tag fx det væv, som adskiller det æteriske og det emotionelle legeme. Når dette er blevet brændt bort af den indre ild, bliver kommunikationen mellem personlighedens legemer kontinuerlig og fuldendt, og de tre lavere legemer fungerer som ét. Der består en noget lignende situation på de højere plan, selv om der ikke kan drages en minutiøs parallel hertil. Intuitionen svarer til det emotionelle plan, og de fire højere plan af mentalplanet svarer til det æteriske. I destruktationen af kausallegemet ved tidspunktet for den fjerde indvielse (symbolsk kaldet »korsfæstelsen«) har vi en proces, som er analog med bortbrændingen af det væv, som fører til forening af personlighedens legemer. Den opløsning, som er en del af arhat-indvielsen, fører til forening af egoet og monaden, der kommer til udtryk i triaden. Dette er den fuldkomne enhedsskabelse.

Hele processen går derfor ud på at gøre mennesket bevidst til:

1. Ét med sig selv og dem, han er i inkarnation med.
2. Ét med sit højere selv og således med alle selv.
3. Ét med sin ånd, eller »Faderen i himlen«, og således med alle monader.
4. Ét med Logos, de tre i Én og den Ene i de tre.

Mennesket bliver et bevidst menneske ved flammeherrernes hjælp gennem deres vedvarende offer.

Mennesket bliver et bevidst ego med det højere selvs bevidsthed ved den tredje indvielse, ved hjælp af mestrene og Kristus, og gennem deres offer, idet de inkarnerer fysisk for at hjælpe verden.

Mennesket forener sig med monaden ved den femte indvielse ved hjælp af Verdens Herre, Den ensomme vogter, Det store offer.

Mennesket bliver ét med Logos ved hjælp af Den, om hvem intet kan siges.

[side 35]

KAPITEL III

Hierarkiets arbejde

Selv om det okkulte hierarki på vor planet er genstand for en så helt igennem betydningsfuld interesse hos menigmand, vil dets virkelige betydning aldrig blive helt forstået, førend menneskene erkender tre ting i forbindelse hermed. *For det første*, at hele Hierarkiet, som består af åndelige væsener, repræsenterer en syntese af kræfter eller af energier, der styres bevidst for at fremme den planetariske evolution. Dette vil blive mere øjensynligt, efterhånden som vi går videre. *For det andet*, at disse kræfter, der tilkendegiver sig i vort planetariske system igennem de store personligheder, som udgør Hierarkiet, forbinder dette og alt, hvad det indeholder, med det større hierarki, som vi kalder Solhierarkiet. Vort hierarki er en miniature-udgave af den større syntese af de selvbevidste entiteter, der manipulerer, styrer og tilkendegiver sig gennem solen samt de syv hellige planeter såvel som de andre planeter, større og mindre, som vort solsystem består af. *For det tredje*, at dette hierarki af kræfter har fire fremtrædende arbejdsopgaver:

At udvikle selvbevidsthed i alle væsener

Hierarkiet søger at finde egnede betingelser for udvikling af selvbevidsthed i alle væsener. Dette fremkalder det hovedsagelig i mennesket ved sit indledende arbejde med at sammenmelte åndens tre højere aspekter med de fire lavere; gennem det eksempel, som det sætter for tjeneste, offer og afsavn, og gennem de konstante strømme af lys (i okkult forstand), som udgår fra det. Hierarkiet kunne måske betragtes som et aggregat for det femte naturregnes kræfter på vor planet. Til dette

rige er der adgang gennem den fulde udvikling og beherskelse [side 36] af det femte mentale princip og ved forvandling af dette til visdom, som rent bogstaveligt er den intelligens, der anvendes på alle tilstande ved den fuldt bevidste udnyttelse af evnen »skelnende kærlighed«.

At udvikle bevidsthed i de tre lavere naturriger

Som det vil være kendt, kan de fem naturriger på evolutionsbuen defineres som følger: mineralriget, planteriget, dyreriget, menneskeriget og det åndelige rige. Alle disse riger giver udtryk for en eller anden type bevidsthed, og det er Hierarkiets arbejde at udvikle disse typer til fuldkommenhed gennem tilpasning af karma, ved udvirkning af kraft og ved tilvejebringelse af de rette betingelser. Det vil være muligt at få nogen idé om dette arbejde, hvis vi kort nævner de forskellige bevidsthedsaspekter, der må udvikles i de forskellige naturriger.

I *mineralriget* er Hierarkiets arbejde rettet mod udvikling af den skelnende og selektive aktivitet. Et karakteristisk træk ved al materie er aktivitet af en eller anden art, og i det øjeblik, aktiviteten er rettet imod opbygning af former, om end af den mest elementære slags, vil skelneevnen vise sig. Dette er erkendt af videnskabsmænd overalt, og i denne erkendelse nærmer de sig den guddommelige visdoms resultater.

I *planteriget* er der til denne skelneevne føjet evnen til at respondere på sanseindtryk, og den rudimentære tilstand af guddommens andet aspekt kan ses, ligesom en lignende rudimentær genspejling af det tredje aspekt for aktivitet gør sig gældende i mineralriget.

I *dyreriget* bliver denne rudimentære aktivitet og følelse forøget, og der vil findes tegn på det første aspekt (hvis det kan udtrykkes på en så utilstrækkelig måde) eller på en embryonisk vilje og hensigt. Vi kan kalde det et nedarvet instinkt, men det virker i realiteten som hensigt i naturen. [side 37]

H.P. Blavatsky har klogt sagt, at mennesket er makrokosmos for de tre lavere naturriger, for i mennesket skaber disse tre udviklingslinjer en syntese og når deres fulde blomstring. Mennesket er i sandhed intelligens, som er aktivt manifesteret på en vidunderlig måde. Mennesket er begyndende kærlighed og visdom, selv om dette endnu kun måtte være målet for hans bestræbelse; og han har denne embryoniske, dynamiske, iværksættende vilje, som vil erfare en rigere udvikling, efter at han er trådt ind i det femte naturrige.

I det femte naturrige er den bevidsthed, som skal udvikles, gruppens bevidsthed, og dette viser sig i kærlighed-visdoms-evnens fulde blomstring. Mennesket gentager kun på en højere drejning af spiralen arbejdet fra de tre lavere naturriger, for i menneskeriget tilkendegiver han det tredje aspekt, som er aktiv intelligens. I det femte naturrige, som mennesket kommer ind i ved den første indvielse, og som dækker hele den tidsperiode, hvor han tager de fem første indvielser, og hvor han arbejder som en mester, som en del af Hierarkiet, når kærligheds-visdomsaspektet, eller det andet aspekt, sin fuldbgyrdelse. Ved den sjette og syvende indvielse bryder det første aspekt, eller viljesaspektet, igennem, og fra at være en barmhjertighedens mester og en kærlighedens herre går adepten endnu længere frem. Han bevæger sig ind i en endnu højere bevidsthed end gruppens og bliver gudsbevidst. Logos' mægtige vilje og hensigt bliver hans.

At fremme guddommens forskellige attributter, at fremelske selvbevidsthedens frø i alle væsener er det, som disse entiteter arbejder med; de har nået deres mål og er gået ind i det femte rige, og de har dér taget deres store beslutning og gennemført den ufattelige forsagelse, der får dem til at forblive inden for det planetariske system og således samarbejde med den planetariske Logos' planer på det fysiske plan.

At overføre den planetariske Logos' vilje

De virker ved at overføre den planetariske Logos' vilje og så-

ledes Sollogos' vilje igennem ham, til mennesker og devaer [side 38] eller engle. Ethvert planetarisk system – vort eget er et af dem – er et center i Logos' legeme og udtrykker en eller anden form for energi eller kraft. Hvert center udtrykker sin specielle krafttype, som finder trefoldigt udtryk, og derved frembringes universelt manifestationens tre aspekter. En af de store erkendelser, som dem, der træder ind i det femte naturrige opnår, er hvilken speciel krafttype, som vor planetariske Logos giver form. Den kloge studerende vil tænke dybere over denne udtalelse, for den rummer løsningen på meget af det, som kan ses i verden i dag. Hemmeligheden ved syntese er gået tabt, og først når menneskene genvinder denne viden (den blev på barmhjertig vis inddraget i de atlantiske dage), som de i tidligere cykler havde om denne energitype, som vort system burde tilkendegive, vil verdens problemer løses og verdens rytme stabiliseres. Dette kan ikke finde sted endnu, for denne viden er farlig, og i øjeblikket er menneskeheden som helhed ikke gruppebevidst, hvorfor den ikke kan blive betroet at arbejde, tænke, planlægge og handle for gruppen. Mennesket er endnu for selvisk, men det er ikke nødvendigt at tabe modet af den grund; gruppebevidsthed er allerede noget mere end en vision, idet broderskab og erkendelse af dets forpligtelser overalt begynder at gennemtrænge menneskers bevidsthed. Det er det arbejde, som lysets hierarki udfører – at tilkendegive over for mennesker den sande betydning af broderskab og at fremkalde i dem en respons på det ideal, som er latent i enhver af os.

At være et eksempel for menneskeheden

Den fjerde ting, som mennesker behøver at vide og erkende som et grundlæggende faktum, er, at dette hierarki er sammensat af dem, som har sejret over materien, og som har nået målet ad de selv samme trin, som mennesker betræder i dag. Disse åndelige personligheder, disse adepter og mestre har kæmpet og stridt for sejr og mesterskab på det fysiske plan og

kæmpet med hverdagslivets forurening, tåge, fare, vanskeligheder, [side 39] sorg og smerte. De har gået hvert et skridt på lidelsens vej, har gennemlevet enhver erfaring, har overvundet enhver vanskelighed og har sejret. Disse menneskehedens ældre brødre har alle som én været igennem det personlige selvs korsfæstelse og kender denne fuldstændige forsagelse af alt, hvad der er enhver aspirants lod i vor tid. Der findes ingen fase af fortvivelse, intet sønderrivende offer, som de ikke har gennemlevet, og ingen smertens vej, som de ikke har betrådt i deres tid, og heri ligger deres ret til at tjene og styrken i deres appel. Da de kender kvintessensen af smerte og kender syndens og lidelsens dybder, kan deres metoder i særlig grad tilpasses det individuelle behov. Alligevel er på samme tid deres erkendelse af den frigørelse, der opnås gennem smerte, bod og lidelse, og deres forståelse af den frihed, som opstår gennem ofring af formen ved hjælp af den rensende ild, nok til at give dem en fast hånd, en evne til at fortsætte og til at gå videre, selv om formen kan synes at have udstået tilstrækkelige lidelser, og en kærlighed, der sejrer over alle nederlag, fordi den har sine rødder i tålmodighed og erfaring. Disse menneskehedens ældre brødre er karakteriseret ved en *kærlighed*, som varer ved, og som altid virker til gavn for gruppen; ved en *viden*, som er indhøstet gennem tusinder af tilværelser, hvor de har banet sig vej helt nede fra livets og evolutionens bund og næsten helt til tops; ved en *erfaring*, som har sin rod i selve tiden, og en mangfoldighed af personlighedsreaktioner og gensidige påvirkninger; ved et *mod*, som er resultatet af denne erfaring, og som (fordi det vakttes gennem tidsaldres bestræbelser, nederlag og fornyede bestræbelser, og i det lange løb førte til sejr), nu kan stilles til rådighed for menneskeheden; ved en *hensigt*, som er oplyst, intelligent og samarbejdsvillig, idet den tilpasser sig gruppen og den hierarkiske plan og således indordner sig den planetariske Logos' hensigt. Endelig er de kendetegnet ved en viden om *lydens magt*. Denne sidste kendsgerning ligger til grund for den aforisme, der siger, at alle sande okkultister udmærker sig ved at have egenskaber

[side 40] som viden, dynamisk vilje, mod og tavshed. »At vide, at ville, at vove, og at tie«. Idet de kender planen så godt og har en klar, oplyst vision, kan de bøje deres vilje uforfærdet og urokkeligt ind under skabelsens store værk ved lydens magt. Dette fører til, at de tier, hvor det almindelige menneske taler, og at de taler, hvor det almindelige menneske tier.

Når menneskene har forstået de fire kendsgerninger, som her er opregnet, og når disse er blevet fastslået som anerkendte sandheder i menneskehedens bevidsthed, kan vi forvente en tilbagevenden af den fredens, roens og retfærdighedens cyklus, som er forudsagt i alle hellige skrifter i verden. Retfærdighedens sol vil da stå op med lægende kræfter under sine vinger, og den fred, som overgår al forstand, vil herske i menneskers hjerter.

Når vi beskæftiger os med det okkulte hierarkis arbejde i en bog for offentligheden, er der meget, som må forblive usagt. Det almindelige menneske er interesseret, og hans nysgerrighed er vakt ved omtalen af disse personligheder, men menneskene er endnu ikke modne til mere end den mest almindelige oplysning. For dem, som fra nysgerrighed går over til ønsket om at søge og at kende sandheden, som den er, vil der være mere i vente, når de selv har gjort det nødvendige arbejde og studeret behørigt. Det er ønskeligt at forske, og den mentale holdning, som denne bog forhåbentlig vil fremkalde, kan sammenfattes i følgende ord: Disse udtalelser lyder interessante, og måske er de sande. Alle nationers religioner, inklusive den kristne, kommer med udtalelser, der synes at bekræfte disse ideer. Lad os derfor acceptere disse ideer som en arbejdshypotese i forbindelse med fuldendelsen af den evolutionære proces i mennesket og dets arbejde for at nå fuldkommenhed. Lad os derfor søge efter sandheden, som en kendsgerning i vor bevidsthed. Enhver religiøs tro stiller i udsigt, at de, som søger i alvor, skal finde det, som de søger. Lad os derfor søge. Hvis vi i vor søgen finder, at alle disse udtalelser kun er visionære drømme og ikke gavner noget, men kun leder os ind i mørket, vil tiden imidlertid ikke være [side 41] spildt, for vi vil heref-

ter vide, hvor vi ikke skal søge. På den anden side, hvis vor søgen lidt efter lidt giver os bestyrkelse, og lyset skinner mere klart, lad os da holde ud, indtil den dag gryr, da lyset, som skinner i mørket har oplyst hjertet og hjernen, og den søgende vil vågne op til den erkendelse, at hele evolutionen har stilet imod at bringe ham denne bevidsthedsudvidelse og denne indre oplysning, samt at det at opnå indvielse og træde ind i det femte naturrige ikke er forrygende hjernesvind eller fantasier, men en fastslået kendsgerning i bevidstheden. Dette må ethvert menneske selv forvisse sig om. De, som ved, kan muligvis udtale, at dette og hint er en kendsgerning, men et andet menneskes postulat og fremførelsen af en teori er ingen hjælp ud over, at dette giver den søgende vink, der bekræfter. Enhver sjæl må selv skaffe sig viden og må erkende det i sig selv ved altid at huske, at Guds rige er i det indre, og at kun de kendsgerninger, som er accepteret i den enkeltes bevidsthed som sandheder, er af virkelig værdi. I mellemtiden kan det, som mange ved, og i sig selv har erkendt som ubestridelige sandheder, få lov til at blive fremført her. For den intelligente læser vil der åbne sig en mulighed og opstå den ansvarsfølelse, der lader ham vide, om de er usande eller sande. [side 42]

[side 43]

KAPITEL IV

Hierarkiets grundlæggelse

Dets tilsynekomst på planeten

Det er ikke tilstræbt i denne bog at beskæftige sig med det, der har givet anledning til grundlæggelsen af Hierarkiet på planeten, ej heller at betragte de omstændigheder, der herskede forud for disse store væseners komme. Dette kan studeres i andre okkulte bøger i vestens og i østens hellige skrifter. Lad det være tilstrækkeligt til vort formål at sige, at der i midten af den lemuriske periode, for næsten 18 millioner år siden, indtraf en stor begivenhed, som bl.a. viste følgende udviklingsforløb:

Vort jordsystems planetariske Logos, en af de syv ånder foran Guds trone, tog fysisk inkarnation og steg ned – i skikkelse af Sanat Kumara, Den gamle af dage, Verdens Herre – til denne faste fysiske planet og er blevet hos os lige siden. På grund af hans væsens uendelige renhed og den kendsgerning, at han (set ud fra et menneskeligt standpunkt) er relativt fri for synd og derfor ude af stand til at reagere på noget, der vedrører det tætte, fysiske plan, har det ikke været muligt for ham at tage et fast fysisk legeme som vort, hvorfor han må virke i sit æteriske legeme. Han er den største af alle avatarer eller af dem, der skal komme, for han er en direkte genspejling af den store entitet, som lever og ånder og virker gennem alle evolutioner på denne planet. Han omslutter alt inden for sin aura eller magnetiske indflydelsessfære. I ham lever, røres vi og har vi vor væren, og ingen af os kan komme uden for hans auras radius. Han er det store offer, som forlod de ophøjede steders herlighed, og som af hensyn til menneskesønnerne under udvikling iklædte sig fysisk form og blev lig et menneske. Han

er den tavse vogter for vor nuværende menneskehed, selv om den planetariske Logos, på de højere bevidsthedsplan, [side 44] hvor han virker, er den sande, tavse vogter af det planetariske system. Det kunne måske udtrykkes således: Verdens Herre, Den ene indvier indtager den samme plads i forhold til den planetariske Logos som den fysiske manifestation af en mester indtager i forhold til denne mesters monade på det monadiske plan. I begge tilfælde er den mellemliggende bevidsthedstilstand blevet overflødig; egoets eller det højere selvs bevidsthed og det, som vi ser og kender, er selve den rene ånds *direkte* selvskabte manifestation. Heraf kommer offeret. Det må her tages i betragtning, at der i Sanat Kumaras tilfælde er en uhyre stor gradsforskel, idet han i sin udvikling er lige så langt forud for en adept, som en adept er forud for dyremennesket. Dette vil blive nærmere belyst i det følgende afsnit af vort emne.

Med Den gamle af dage kom der en gruppe af andre højt udviklede entiteter, som repræsenterer hans egen individuelle karmiske gruppe, samt de væsener, som er resultatet af den planetariske Logos' trefoldige natur. Hvis man kan sige det på den måde, er de legemliggørelsen af de kræfter, der udstømmer fra hoved-, hjerte- og strubecentret, og de kom sammen med Sanat Kumara for at danne brændpunkter af planetarisk kraft med henblik på at fremme den store plan med udfoldelsen af alt livs selvbevidsthed. Deres pladser er blevet udfyldt af menneskehedens sønner, efterhånden som de har vist sig egnede, skønt dette indtil for nylig kun har drejet sig om meget få fra vor jordmenneskehed. De, som nu befinder sig i inderkredsen omkring Verdens Herre, er først og fremmest blevet rekrutteret fra dem, som var indviede på månekæden (den udviklingscyklus, der ligger forud for vor), eller som er kommet ind langs visse strømme af solenergi, astrologisk bestemt, fra andre planetsystemer; men de, som har sejret i vor egen menneskehed, vokser hurtigt i antal og beklæder alle de mindre embeder under den centrale, esoteriske gruppe af de seks, der sammen med Verdens Herre, danner den inderste kerne i

det hierarkiske arbejde. [side 45]

Den umiddelbare virkning

Resultatet af deres komme, for millioner af år siden, var umådeligt stort, og virkningerne er mærkbare endnu. De kan opregnes således: Den planetariske Logos på sit eget plan blev i stand til at anvende en mere direkte metode til at fremkalde de resultater, som han ønskede ved udarbejdelsen af sin plan. Det er en kendt sag, at det planetariske system med dets faste kloder og indre kloder af finere substans er for den planetariske Logos, hvad det fysiske legeme med dets finere legemer er for mennesket. Derfor kunne det billedligt set udtrykkes således, at Sanat Kumaras inkarnering var analog med et menneskes ego, der i selvbevidst kontrol tager et fast greb om sine legemer, efter at det nødvendige udviklingstrin er opnået. Det er blevet sagt, at der i ethvert menneskes hoved er syv kraftcentre, som er forbundet med de andre centre i legemet, og igennem hvilke egoets kraft spredes og cirkulerer, hvorved planen sker fyldest. Sanat Kumara indtager sammen med de seks andre kumaraer en lignende position. Disse syv centrale kumaraer forholder sig, som de syv hovedcentre forholder sig til legemet som et hele. De er de styrende formidlere og overførere af den planetariske Logos' energi, kraft, hensigt og vilje på hans eget plan. Dette planetariske hovedcenter virker direkte igennem hjerte- og strubecentret og styrer derved alle de andre centre. Dette er et eksempel og et forsøg på at vise forbindelsen mellem Hierarkiet og dets planetariske oprindelse og samtidig den nære overensstemmelse mellem den måde, hvorpå den planetariske Logos og selve mennesket, mikrokosmos, arbejder.

Det tredje naturrige, dyreriget, havde nået et relativt højt udviklingstrin og dyremennesket havde taget jorden i besiddelse. Det var et væsen med et stærkt, fysisk legeme, et koordineret astrallegeme, sanse- eller følelseslegeme, og en ufuldstændig, spirende tænkeevne, som en skønne dag kunne danne

kernen i et mentallegeme. Overladt til sig selv i lange tidsrum ville dyremennesket til sidst være nået ud af dyreriget og ind [side 46] i menneskeriget og ville være blevet en selvbevidst, funktionsdygtig, rationel entitet, men hvor langsom denne proces ville have været kan dokumenteres ved studiet af Sydafrikas buskmænd, veddha-folket på Ceylon og de hårede ai-noer. Den planetariske Logos' beslutning om at tage et fysisk legeme stimulerede i usædvanlig grad evolutionsprocessen, og ved hans inkarnation og ved de metoder, som han anvendte ved fordelingen af kraft, udvirkede han inden for en kort tids-cyklus det, som ellers ville være foregået uendeligt langsomt. Dyremenneskets spirende tænkeevne blev stimuleret. Det fir-foldige lavere menneske,

- a. det fysiske legeme i dets dobbelte egenskab af æterisk og fast stof,
- b. vitalitet, livskraft eller prana,
- c. det astrale eller emotionelle legeme,
- d. den første spirende tænkeevne

blev koordineret og stimuleret og blev en egnet bolig for de selvbevidste entiteter, de åndelige triader (genspejlingen af den åndelige vilje, intuition eller visdom og den højere tænkeevne), som gennem lange tidsaldre havde ventet på netop denne gunstige lejlighed. Det fjerde rige, eller menneskeriget, blev således til, og den selvbevidste, eller rationelle enhed, mennesket, begyndte sin livsbane.

Et andet resultat af Hierarkiets komme var en lignende, omend ikke så kendt udvikling i alle naturriger. For eksempel blev visse mineraler eller elementer i mineralriget udsat for en ekstra stimulering, hvorved de blev radioaktive, og der skete en gådefuld kemisk forandring i planteriget. Dette lettede brobygningsprocessen mellem plante- og dyreriget, ligesom mineralernes radioaktivitet er den måde, hvorved der bygges bro over kløften mellem mineral- og planteriget. Når tiden er inde, vil videnskabsmænd erkende, at ethvert naturrige er forbundet

med et andet og går over i dette, når dets egne enheder bliver radioaktive. Men lad os ikke komme bort [side 47] fra emnet. En lille antydning er tilstrækkelig for dem, der har øjne, der ser og har den intuition, der er nødvendig for at forstå meningen bag de ord, som er svækket ved, at de kun dækker rent materielle begreber.

I den lemuriske tid, efter de åndelige eksistensers store nedstigning til jorden, blev det arbejde, som de havde til hensigt at udføre, sat i system. Der blev tildelt embeder, og evolutionsprocessen i alle naturens afdelinger blev bragt ind under dette første broderskabs bevidste, kloge ledelse. Dette hierarki af lysets brødre eksisterer stadig, og arbejdet går støt videre. De har alle en fysisk eksistens, enten i faste fysiske legemer, som mange af mestrene besidder, eller i æteriske legemer, som benyttes af de mere ophøjede hjælpere samt af Verdens Herre. Det ville være godt, om menneskene huskede, at disse hjælpere har en fysisk eksistens, og at de tog til efterretning, at de eksisterer på denne planet sammen med os, idet de råder over dens skæbne, leder dens anliggender og til sidst fører alle dens forgreninger af udviklingen frem til en fuldkommen tilstand.

Det centrale hjemsted for dette hierarki er Shamballa, et center i Gobi ørkenen, i de ældste bøger kaldt »Den hvide ø«. Det eksisterer i det æteriske, og når menneskeheden på jorden har udviklet æterisk syn, vil det sted, hvor det befinder sig, blive kendt, og dets eksistens vil være en realitet. Udviklingen af dette syn vil ske hurtigt, hvilket vil fremgå af aviserne og den nye tids litteratur, men Shamballas beliggenhed vil være et af de sidste, æteriske og hellige steder, som vil blive afsløret, idet det eksisterer i den anden æters materie. Adskillige af mestrene i fysiske legemer opholder sig i Himalaya-bjergene på et afsidesliggende sted kaldt Shigatse, langt fra alfarvej, men hovedparten af dem befinder sig over hele verden, idet de opholder sig på forskellige steder i forskellige nationer, ubemærkede og anonyme; dog skaber de hver for sig i deres område et brændpunkt for den energi, der kommer fra Verdens Herre, og viser sig i deres omgivelser som dem, der formidler

guddommens kærlighed og visdom. [side 48]

Da indvielsens dør åbnedes

Det er ikke muligt at komme ind på Hierarkiets historie gennem de lange tidsaldrer, hvor dets arbejde har eksisteret, uden også at omtale visse meget betydningsfulde begivenheder i fortiden og pege på visse muligheder fremover. I de lange tidsaldrer, der fulgte efter Hierarkiets grundlæggelse, gik arbejdet langsomt og trevent. Tusinder af år kom og gik, og menneskeracer på jorden kom til syne og forsvandt, førend det blev muligt at overlade de i udviklingsmæssig henseende voksende menneskesønner det arbejde, som blev gjort af indviede af første grad. Men i midten af fjerde rodrace, den atlantiske race, indtraf der en begivenhed, som nødvendiggjorde en forandring, eller en fornyelse af Hierarkiets metoder. Visse af dets medlemmer blev kaldt bort til højere arbejde andre steder i solsystemet, og nødvendigheden hidkaldte et antal højt udviklede typer af menneskehed. For at sætte andre i stand til at indtage de førstnævntes pladser, rykkedes de mindre fremskredne medlemmer af Hierarkiet alle et trin opad og efterlod sig ledige pladser blandt de mindre poster. Derfor bestemtes der tre ting i Verdens Herres rådsforsamling:

1. At lukke den dør, hvorigennem dyremenneskene kom ind i menneskeriget for i en tidsperiode ikke at tillade flere monader på det højere plan, at tilegne sig legemer. Dette begrænsede antallet af mennesker i det fjerde rige, eller menneskeriget, til dets nuværende størrelse.
2. At åbne en anden dør og tillade de medlemmer af menneskehed, som var villige til at underkaste sig den nødvendige disciplin og gøre den nødvendige og vældige indsats, at komme ind i det femte eller åndelige rige. På denne måde kunne Hierarkiets rækker udfyldes af de medlemmer af jordens menneskehed, som var egnede hertil. Denne dør kaldes for indvielsens port og er stadig åben på de samme

betingelser, som blev stillet af Verdens Herre på den atlantiske tid. Disse betingelser vil blive nævnt i det sidste kapitel [side 49] i denne bog. Døren imellem dyre- og menneskeriget vil igen blive åbnet i løbet af den næste store cyklus, eller runde, som den kaldes i nogle bøger, men da dette ligger adskillige millioner år forud for os i øjeblikket, skal vi ikke beskæftige os med dette.

3. Det blev også bestemt, at grænselinjen mellem materiens og åndens to kræfter klart skulle defineres. Den iboende dualitet i al manifestation blev fremhævet med henblik på at lære mennesker, hvordan de skulle frigøre sig fra det fjerde riges, eller menneskerigets, begrænsninger og således træde ind i det femte eller åndelige rige. Spørgsmålet godt eller ondt, lys eller mørke, ret eller uret blev fremsat udelukkende til gavn for menneskeheden for at sætte den i stand til at afkaste de lænker, som holdt ånden fangen, for derved at kunne opnå åndelig frihed. Dette spørgsmål eksisterer ikke for de naturriger, der ligger under menneskeriget, ej heller for dem, som ligger over menneskeriget. Mennesket må gennem erfaring og smerte lære, at dualitet er en kendsgerning for alt, der eksisterer. Når mennesket har lært dette, vælger han det, som angår det guddommeliges fuldt bevidste åndsaspekt og lærer at centrere sig i dette aspekt. Når han således har opnået frigørelse, opdager han i virkeligheden, at alt er ét, at ånd og materie er en helhed, at der intet eksisterer uden det, som findes inden for den planetariske Logos' bevidsthed, og – i bredere forstand – inden for Sollogos' bevidsthed.

Hierarkiet benyttede således med fordel tænkeevnens skelnende aspekt, som er det, der karakteriserer menneskeheden, for at gøre det muligt for mennesket gennem afbalancering af modsætningernes par at nå sit mål og at finde sin vej tilbage til den urkilde, hvorfra han kom.

Denne beslutning førte til den store kamp, som kendetegnedes den atlantiske civilisation, og som kulminerede i dens un-

dergang, kaldt syndfloden, hvortil der henvises i alle de hellige skrifter i verden. Lysets kræfter og mørkets kræfter [side 50] var stillet op imod hinanden – og det for at hjælpe menneskeheden. Kampen fortsætter stadig, og verdenskrigen, som vi netop har været igennem (skrevet 1922), var en opblussen heraf. I denne verdenskrig var der to grupper, på den ene side de, som kæmpede for et ideal, således som de så det, og for det højeste, som de kendte, og på den anden side de, som kæmpede for materielle og selviske fordele. Der var mange, som hvirvledes ind i disse indflydelsesrige idealisters eller materialisters kamp, hvor de kæmpede blindt og uvidende, idet de således blev overvældet af folkekarma og katastrofe.

Disse tre beslutninger fra Hierarkiets side har endnu, og vil fortsat have, en dybtgående virkning på menneskeheden, men det ønskede resultat er ved at være nået, og en hastig fremskyndelse af den evolutionære proces, og en virkning af største betydning på menneskets mentale aspekt kan allerede ses.

Det kunne være på sin plads at fremhæve her, at der som medlemmer af dette hierarki arbejder et stort antal væsener, som de kristne kalder for engle og orientalere for devaer. Mange af dem er passeret gennem menneskestadiet for umindelige tider siden og arbejder nu i den store evolutions række, parallelt med den menneskelige; denne kaldes for devaevolutionen. Denne udviklingslinje omfatter blandt andre bygmestre af den objektive planet og de kræfter, som gennem disse bygmestre frembringer enhver kendt og ukendt form. Devaerne, som samarbejder med Hierarkiet i dets bestræbelser, beskæftiger sig derfor med formaspektet, mens de andre medlemmer af Hierarkiet tager sig af bevidsthedens udvikling i formen.

KAPITEL V

Hierarkiets tre afdelinger

Vi har allerede beskæftiget os med emnet Hierarkiets grundlæggelse på jorden, og vi så, hvordan det blev til, idet vi ligeledes berørte visse kriser, som har fundet sted, og som stadig indvirker på begivenheder i nutiden. Når vi beskæftiger os med Hierarkiets arbejde og medlemmernes mål og hensigt, er det ikke muligt at sige, hvad disse mål og den hensigt har været, ej heller i enkeltheder at regne sig frem til, hvem de aktive personligheder har været i de årtusinder, der er gået, siden Hierarkiet blev til.

Mange store væsener af planetarisk og solar oprindelse, og en eller to gange også af kosmisk oprindelse, har undertiden ydet deres hjælp og opholdt sig en kort tid på vor planet. Ved den energi, som strømmede igennem dem, og ved deres dybe visdom og erfaring stimulerede de jordens evolution og bragte den planetariske Logos' hensigt et godt stykke vej nærmere fuldkommengørelse. Derefter drog de videre, og deres pladser blev overtaget af dem blandt Hierarkiets medarbejdere, som var villige til at gennemgå en særlig træning og bevidsthedsudvidelse. Til gengæld blev disse adepts og mestres pladser udfyldt af indviede. Således har disciple og højt udviklede mænd og kvinder til stadighed haft lejlighed til at indgå i Hierarkiets rækker; og således har der til stadighed været en cirkulation af nyt liv og blod og en tilgang af dem, som tilhørte en særlig periode eller tidsalder.

Nogle af de store navne gennem de senere perioder er kendt i historien som fx Sri Sankaracharya, Vyasa, Muhamed, Jesus af Nazaret samt Krishna, og mindre indviede som Paulus fra Tarsos, Luther og visse førende skikkelser i Europas historie. Altid har disse mænd og kvinder arbejdet for realiseringen af

planen for menneskeheden, skabelsen af gruppebetingelser og fremskyndelsen af menneskehedens udvikling. [side 52] Undertiden har de vist sig som velgørende kræfter, der bragte fred og tilfredsstillelse. Oftere kom de som repræsentanter for tilintetgørelse og nedbrød de gamle religions- og regeringsformer, for at livet i den hurtigt krystalliserende form kunne blive fri og bygge sig et nyere og bedre legeme.

Meget af det, der her er sagt, er allerede kendt og offentliggjort i de forskellige okkulte bøger. Men ved en klog og omhyggelig fremstilling af de indsamlede kendsgerninger og deres forbindelse med det, som måske er nyt for nogle studerende, opstår til sidst en helhedsforståelse af den store plan og en vis og entydig forståelse af det arbejde, som gøres af den store gruppe af frigjorte sjæle, som tavst og i yderste selvornægtelse står bag verdenspanoramaet. Gennem deres viljekraft, styrken i deres meditation, visdommen i deres planer og med deres videnskabelige kendskab til energi, leder de kraftstrømmene og styrer de formbyggende indflydelser, som frembringer alt, der er synligt og ikke synligt, bevægeligt og ubevægeligt i skabelsens sfære inden for de tre verdener. Dette, sammen med deres uhyre store erfaring, gør dem egnede som redskaber for fordelingen af den planetariske Logos' energi.

I ledelsen for verdens anliggender og som den, der styrer enhver enhed og leder al evolution, står som allerede nævnt kongen, Verdens Herre, Sanat Kumara, De evige somres yngling, den planetariske Logos' viljes kildevæld, der viser sig som kærlighed. I samarbejde med ham optræder som hans rådgivere tre personligheder kaldt Pratyeka Buddhaerne eller Aktivitetens Buddhaer. Disse fire er legemliggørelsen af aktiv, intelligent og kærlig vilje. De er intelligensen i fuld blomst, idet de i et tidligere solsystem har opnået det, som mennesket nu stræber efter at fuldkommengøre. I dette systems tidligere cykler begyndte de at give udtryk for intelligent kærlighed, og set ud fra et almindeligt menneskeligt standpunkt er de den fuldkomne kærlighed og den fuldkomne intelligens, selv om

dette kærlighedsaspekt først er ved at udvikle sig, og selv om viljen endnu er i sin vorden set ud fra [side 53] det ophøjede væsen, som endda omslutter vort planetariske system i sit manifestationslegeme. I et andet solsystem vil viljesaspektet bære frugt, mens kærligheden vil fuldbyrdes i dette.

Tilbagetrukne og esoteriske står der yderligere tre kumaraer omkring Verdens Herre. Tilsammen udgør de den planetariske manifestations syvtal. Deres arbejde må i sagens natur være uforståeligt for os. De tre eksoteriske buddhaer, eller kumaraer, er summen af aktivitet eller planetarisk energi, og de tre esoteriske kumaraer legemliggør energityper, som endnu ikke kommer til fuldt udtryk på vor planet. Enhver af disse seks kumaraer genspejler og fordeler den energi og kraft, som kommer fra en af de seks andre planetariske Logoi, de øvrige seks ånder foran tronen. Sanat Kumara er som den eneste i dette system selvopretholdende og selvstændig, idet han er den fysiske inkarnation af en af de planetariske Logoi; hvem af dem, det er, er det ikke tilladt at meddele, da dette er en af indvielsens hemmeligheder. Gennem hver af disse kumaraer passerer livskraften fra en af de seks stråler, og ved en nærmere betragtning kan vi sammenfatte deres arbejde og stilling på følgende måde:

1. De legemliggør hver en af de seks energityper, mens Verdens Herre skaber syntese og legemliggør den fuldendte syvende type, vor planetariske type.
2. De er alle kendetegnet ved en af de seks farver, mens Verdens Herre stiller den planetariske farve til skue i sin helhed, med de seks andre som underordnede farver.
3. Deres arbejde drejer sig derfor ikke kun om kraftfordeling, men om tilgangen til vort system fra andre planetsystemer, af de egoer, som søger erfaring på jorden.
4. Hver enkelt af dem står i direkte forbindelse med den ene eller den anden af de hellige planeter.
5. Disse kumaraer vil hver især blive aktive alt efter de astrologiske forhold og det planetariske livshjuls drejning. De

tre Aktivitetens Buddhaer skifter fra tid til anden og bliver henholdsvis eksoteriske eller esoteriske alt efter omstændighederne. [side 54] Kun kongen forbliver vedvarende og årvågent i aktiv fysisk inkarnation.

Foruden disse øverste førende personligheder i Shamballas rådsforsamling står der en gruppe, bestående af fire væsener, som på planeten er repræsentanter for de fire Maharajaer eller Karmas Herrer i solsystemet, og som i særlig grad tager sig af menneskerigets evolution i vor tid. Disse fire har tilknytning til:

1. Fordelingen af karma, eller menneskets skæbne, således som den indvirker på de enkelte individer og, gennem de enkelte individer, på grupperne.
2. Varetagelse og registrering af akashaoptegnelserne. De er beskæftiget i de haller, hvor optegnelserne befinder sig, eller de »fører livets bog«, som det hedder i den kristne bibel. I den kristne verden er de kendt som de optegnende engle.
3. Deltagelsen i solare rådsmøder. Kun de alene har i løbet af en verdenscyklus ret til at overskride det planetariske systems periferi og deltage i Sollogos' rådsforsamlinger. De er derfor bogstavelig talt planetariske formidlere, som repræsenterer vor planetariske Logos og alt, der vedrører ham i det større system, som han kun er en del af.

Sammen med disse Karmas Herrer arbejder de store grupper af indviede og devaer, som beskæftiger sig med den rette ud-
ligning af:

- a. Verdenskarma
- b. Racekarma
- c. National karma
- d. Gruppekarma
- e. Individuel karma

[side 55]

og som over for den planetariske Logos er ansvarlige for den rette håndtering af de kræfter og de opbyggende indflydelser, som indsætter de rette egoer på de forskellige stråler på de rette tidspunkter. Vi har kun lidt at gøre med alle disse grupper, for de kontaktes udelukkende af indviede af tredje grad og af dem, som har en endnu højere grad.

Hierarkiets øvrige medarbejdere er delt op i tre hovedgrupper og fire undergrupper, og hver af disse grupper bliver, som det vil fremgå af en efterfølgende oversigt, ledet af en af dem, som vi kalder for de tre Store Herrer.

Manuens arbejde

Manuen leder første gruppe. Han kaldes for Vaivasvata Manuen og er Manuen for den femte rodrace. Han er forbilledet for mennesket eller tænkeren, og han bestemmer typen for vor ariske race, idet han har ledet dens skæbne siden dens opståen for næsten hundrede tusinde år siden. Andre manuer er kommet og gået, og hans plads vil i relativ nær fremtid blive overtaget af en anden. Han vil da gå videre til andet arbejde af en mere ophøjet art. Manuen, eller prototypen for den fjerde rodrace, har et nært samarbejde med ham, og centret for hans indflydelse ligger i Kina. Det er den anden manu, som den fjerde rodrace har haft, idet han overtog pladsen efter den tidligere manu ved de sidste stadier af Atlantis' undergang. Han er forblevet på sin post for at fremme udviklingen af racetypen og sørge for, at den til sidst forsvinder. Alle manuers embedsperioder overlapper hinanden, men der findes ingen repræsentanter for den tredje rodrace på kloden i vor tid. Vaivasvata Manuens opholdssted er Himalaya, og han har i Shigatse samlet omkring sig nogle af dem, som umiddelbart har tilknytning til den ariske races anliggender i Indien, Europa og Amerika, samt dem, som senere vil befatte sig med den kommende sjette rodrace. Planerne forberedes tidsaldre forud, energicentre

dannes tusinder af år, inden der bliver brug for dem, og i disse guddommelige menneskers vise forudviden er intet overladt til pludselige tilfældigheder, men alt sker i ordnede [side 56] og lovmæssige cykler, omend inden for karmiske begrænsninger.

Manuens arbejde drejer sig hovedsagelig om regeringsanliggender og planetarisk politik og om grundlæggelse, ledelse og opløsning af racetyper og former. I hans hænder er lagt den planetariske Logos' vilje og hensigt. Han ved, hvad der er den umiddelbare hensigt med denne evolutionscyklus, som det er hans opgave at lede, og hans arbejde går ud på at lade denne vilje blive en fuldbyrdet kendsgerning. Han har et nærmere samarbejde med de opbyggende devaer end hans broder Kristus, for han har fået overdraget hvervet at bestemme racetypen, at udskille de grupper, hvorfra racerne vil udvikle sig, at håndtere de kræfter, som bevæger jordskorpen, at hæve og sænke kontinenter, at vejlede statsmænds tænkning overalt på en sådan måde, at menneskeracens ledelse udvikler sig som ønsket, og de vilkår frembringes, som skaber dem, der behøves for at fremelske en hvilken som helst særlig type. Et sådant arbejde er nu tydeligt at se i Nordamerika og i Australien.

Den energi, der strømmer igennem ham, udgår fra den planetariske Logos' hovedcenter og når ham via Sanat Kumaras hjerne, idet Sanat Kumara skaber et brændpunkt i sig selv for hele den planetariske energi. Manuen arbejder ved hjælp af en dynamisk meditation udført i hans hovedcenter, og han frembringer sine resultater gennem sin fuldkomne erkendelse af det, som skal fuldbyrdes ved en evne til at visualisere det, som skal gøres for at opnå fuldbyrdelsen, og ligeledes ved en evne til at overføre skabende og nedbrydende energi til dem, som er hans hjælpere. Alt dette udvirkes gennem den kraft, der ligger i den udtalte lyd.

Verdenslærerens, Kristi arbejde

Anden gruppe har verdenslæreren som overhoved. Han er det

store væsen, som de kristne kalder for Kristus; han kendes også i østen som Bodhisattvaen og som Herren Maitreya, og han er den, som den fromme muhamedaner venter på under [side 57] navnet Iman Madhi. Det er ham, som har ledet livs-skæbnerne fra omkring år 600 f.Kr. Det er ham, som tidligere har vist sig blandt mennesker, og som er ventet endnu engang. Han er den store kærlighedens og barmhjertighedens herre, ligesom hans forgænger Buddha var visdommens herre. Gennem ham flyder energien fra det andet aspekt og når ham direkte fra den planetariske Logos' hjertecenter via Sanat Kumaras hjerte. Han arbejder ved hjælp af en meditation, som har sit centrum i hjertet. Han er verdenslæreren, mestrenes mester og englenes lærer, og i hans hænder er lagt ledelsen af menneskenes åndelige skæbne og udviklingen af den erkendelse i ethvert menneske, at han er et barn af Gud og søn af den Allers højeste.

Ligesom Manuen har til opgave at tilvejebringe den type og de former, som bevidstheden kan udvikle sig og samle erfaring igennem, hvorved han muliggør eksistens i dybeste forstand, således styrer verdenslæreren den iboende bevidsthed i dens livs- eller åndsaspekt og søger at aktivisere den i selve formen, således at denne form til rette tid kan afkastes, og den frigjorte ånd vende tilbage dertil, hvorfra den kom. Lige siden han forlod jorden, som det fortælles i bibelen med nogenlunde nøjagtighed (skønt med mange fejl i enkelthederne), er han forblevet hos menneskesønnerne. I virkeligheden har han aldrig forladt os, kun tilsyneladende, og i et fysisk legeme kan han findes af dem, der kender vejen. Han bor i Himalaya og har et nært samarbejde med sine to store brødre, Manuen og Mahachohanen. Dagligt udøser han sin velsignelse over verden, og dagligt står han under sit fyrretræ i sin have i timen ved solnedgang med hænderne løftet i velsignelse mod alle dem, som oprigtigt og alvorligt søger og higer efter noget højere. Han kender alle søgende mennesker, og selv om de måske ikke kender ham, stimulerer det lys, som han lader strømme imod dem, deres længsel, nærer det kæmpende livs gnist

og ansporer aspiranten, indtil den store, betydningsfulde dag kommer, hvor de står ansigt til ansigt med den Ene, som, [side 58] idet han er »løftet op« (i okkult forstand), drager alle mennesker til sig, som indvieren af de hellige mysterier.

Civilisationens Herre, Mahachohanens arbejde

Tredje gruppe ledes af Mahachohanen. Hans lederskab for gruppen strækker sig over en længere periode end hans to brødre, og han vil sandsynligvis blive i sit embede gennem adskillige rodracer. Han er summen af intelligensaspektet. Den nuværende mahachohan er ikke den samme, som havde embedet ved Hierarkiets grundlæggelse på den lemuriske tid – det havde på daværende tidspunkt en af kumaraerne eller flammeherrerne, som inkarnerede sammen med Sanat Kumara – men han overtog embedet i løbet af den atlantiske rodraces anden underrace. Han havde opnået adeptskab på månekæden, og det var ved hans hjælp, at et stort antal af de nuværende mere fremskredne mennesker tog inkarnation i midten af den atlantiske rodrace. Et karmisk tilhørsforhold til ham var en af de prædisponerende årsager til denne begivenhed.

Hans arbejde går ud på at nære og styrke den forbindelse mellem ånd og materie, liv og form, selvet og ikke-selvet, som resulterer i det, vi kalder for civilisation. Han håndterer naturens kræfter og er stort set den kilde, hvorfra elektrisk energi udgår, således som vi kender den. Da han er genspejlingen af det tredje eller skabende aspekt, strømmer der energi fra den planetariske Logos til ham fra strubecentret, og ham er det, som på mange måder muliggør arbejdet for sine brødre. Deres planer og ønsker bliver forelagt ham, og gennem ham går der instrukser til et stort antal devarepræsentanter.

Vi ser således, at vilje, kærlighed og intelligens er repræsenteret i disse tre Store Herrer. Vi ser selvet, ikke-selvet og forbindelsen mellem disse som en syntese i manifestationens helhed. I menneskeheden ser vi regering, religion og civilisation danne et sammenhængende hele, og vi ser den planetariske

Logos' fysiske manifestation, kærligheds- eller begæraspektet [side 59] og tankevirksomhed udvirkes i den objektive verden. Der består et meget nært samarbejde og sammenhold mellem disse tre personligheder, og om enhver bevægelse, plan og begivenhed har de en fælles forudviden. De er i daglig kontakt med Verdens Herre i Shamballa, og hele ledelsen af verdens anliggender hviler på dem samt på Manuen for den fjerde rod-race. Verdenslæreren beklæder sit embede i forbindelse med både den fjerde og den femte rod-race. Hver af disse afdelingsledere har et antal hjælpeembeder under sig, og Mahachohanens afdeling er delt op i fem underafdelinger, som inkluderer de fire lavere aspekter af det hierarkiske styre.

Under Manuen arbejder regenterne for de forskellige verdensafdelinger som fx mesteren Jupiter, den ældste af de mestre, der nu arbejder i fysiske legemer for menneskeheden; han er regent for Indien. Herudover mesteren Rakoczi, som er regent for Europa og Amerika. Det bør her huskes, at selv om fx mesteren R. hører til den syvende stråle, og således kommer ind under Mahachohanens energiområde, kan han godt midlertidigt lede et embede under Manuen, hvilket også er tilfældet. Disse regenter har ledelsen af kontinenter og nationer og leder, selv om de er ukendte, disses skæbne. De præger og inspirerer statsmænd og herskere. De lader mental energi strømme ud over ledende grupper og skaber derved de ønskede resultater overalt, hvor samarbejde og modtagelig intuition er at finde blandt tænkere. Verdenslæreren hersker over de store religioners skæbne gennem en gruppe mestre og indviede, som leder aktiviteterne inden for disse forskellige tankeretninger. Et eksempel: Mesteren Jesus, indstifteren og lederen af de kristne kirker overalt, arbejder, skønt adept af sjette stråle i Mahachohanens afdeling, i vor tid under Kristus til gavn for kristendommen. Andre mestre har lignende poster i forbindelse med de store orientalske trosretninger og forskellige tankeretninger i vesten.

I Mahachohanens afdeling arbejder et stort antal mestre under en femfoldig inddeling i forbindelse med devaevolutionen

[side 60] og med intelligensaspektet i mennesket. Deres inddeling følger de fire underordnede stråler, attributstrålerne:

1. Strålen for harmoni eller skønhed
2. Strålen for konkret videnskab eller viden
3. Strålen for hengivenhed eller abstrakt idealisme
4. Strålen for ceremoniel lov eller magi.

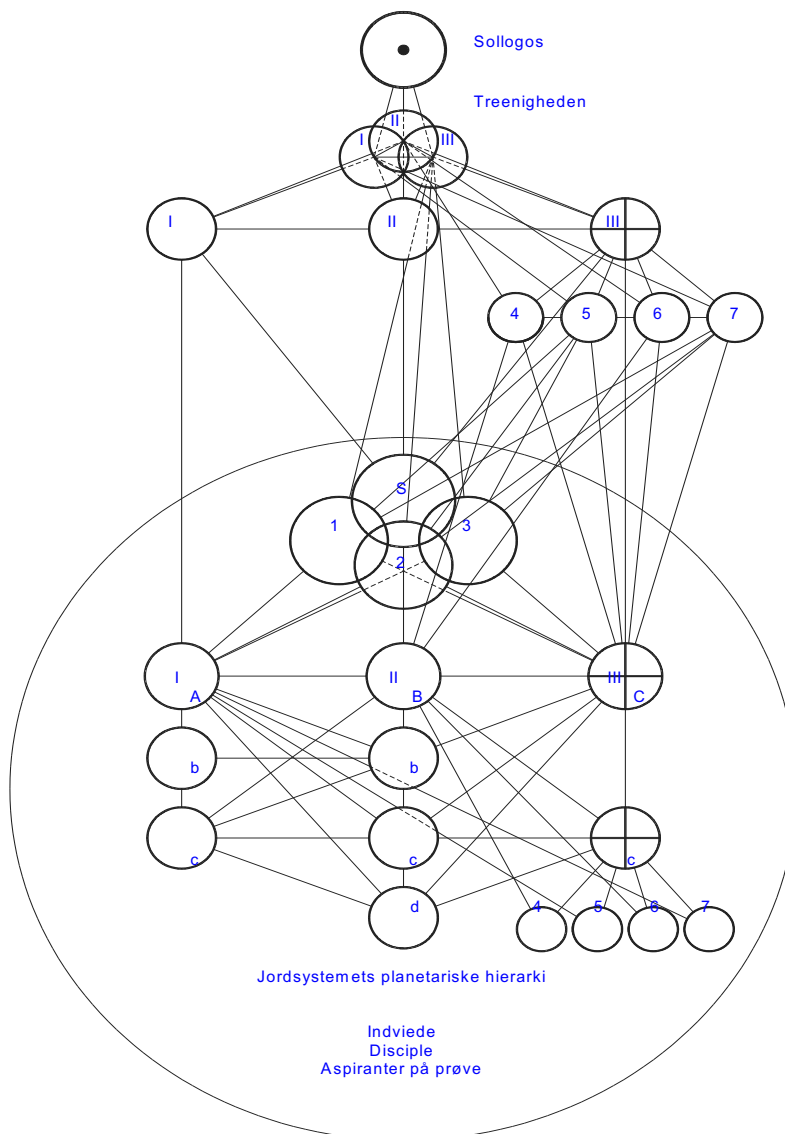
På samme måde repræsenterer de tre afdelingsledere de tre hovedstråler:

- I. Vilje eller magt
- II. Kærlighed eller visdom
- III. Aktiv intelligens eller tilpasningsevne.

De fire stråler, eller tænkeevnens attributter, udgør sammen med den tredje stråle for intelligens summen af det femte mentale princip eller manas, idet de danner en syntese ved Mahachohanens hjælp. [side 61]

[side 62]

Solens og planetens hierarki

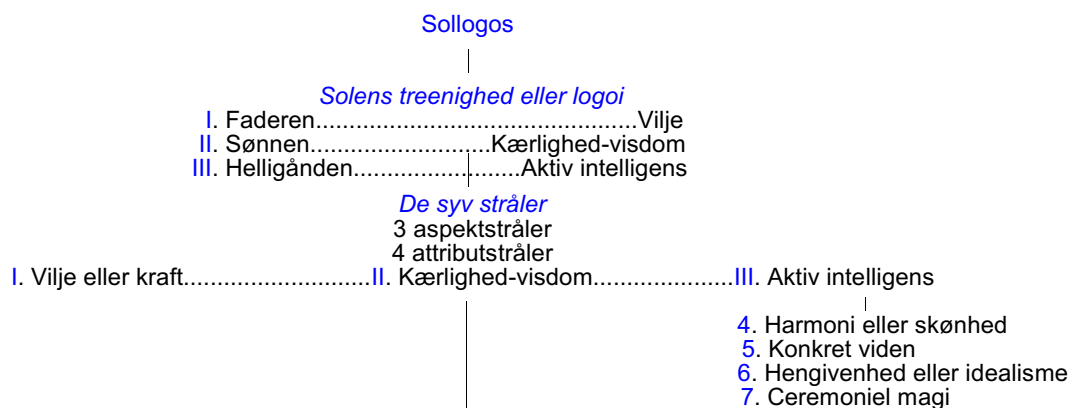

Dette diagram er en oversigt over en del af Hierarkiet på nuværende tidspunkt og viser kun de mest fremtrædende skikkelser i forbindelse med menneskeevolutionen. Et tilsvarende diagram over devaevolutionen ville være opstillet på en anden måde. (Forbindelseslinjerne angiver kraftstrømme).

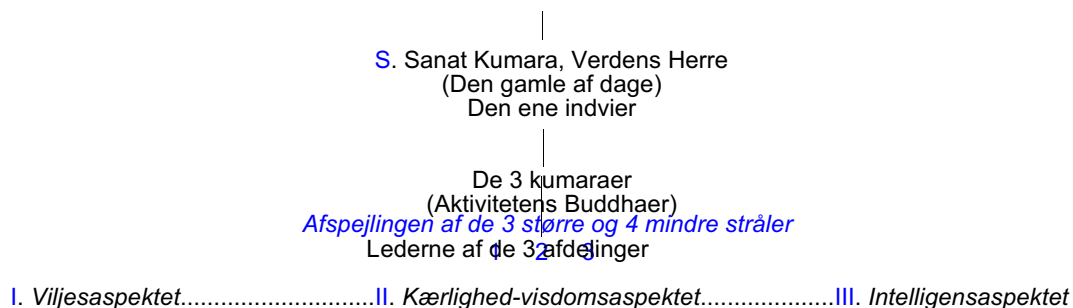
[side 63-64]

Nøgle til diagram over Solens og planetens hierarki

SOLENS HIERARKI

PLANETENS HIERARKI

A. Manuen

b. Mesteren Jupiter

c. Mesteren M.

B. Bodhisattvaen
(Kristus)
(Verdenslæreren)

b. En europæisk mester

c. Mesteren K.H.

d. Mesteren D.K.

Fire grader af indviede
Forskellige grader af disciple
Mennesker på prøvestadiets vej
Almindelige mennesker af alle grader

C. Mahachohanen
(Civilisationens Herre)

c. Den venetianske mester

4. Mesteren Serapis

5. Mesteren Hilarion

6. Mesteren Jesus

7. Mesteren R.

[side 65]

KAPITEL VI

Mestrenes loge

Afdelingerne

Vi har i nogen grad beskæftiget os med de højeste embeder inden for vort planetariske hierarkis rækker. Nu vil vi beskæftige os med det, som vi kunne kalde for de to afdelinger, som resten af medarbejderne er delt op i. De udgør i virkeligheden to loger inden for den større gruppe:

- a. Den ... loge, som består af indviede over den femte indvielse og en gruppe devaer eller engle.
- b. Den blå loge, som omfatter alle indviede af tredje, fjerde og femte indvielse.

Under disse kommer en stor gruppe indviede af første og anden indvielse og derefter disciple af alle grader. Disciplene anses for at være tilknyttet logen, men ikke for at være egentlige medlemmer af den. Til sidst kommer de, som befinder sig på prøvestadiets vej, og som håber ved en ihærdig indsats, at kunne opnå tilknytning.

Set ud fra en anden synsvinkel kan vi forestille os logemedlemmerne opdelt i syv grupper, idet hver gruppe repræsenterer én type af den syvfoldige planetariske energi, der udgår fra den planetariske Logos. Først fandtes den trefoldige inddeling, for som altid i evolutionen findes de tre store (manifestet i de tre afdelinger) og dernæst de syv, hvor disse syv igen viser sig som en tredobbelt differentiering og en syvfoldig inddeling. De studerende må huske, at alt, der meddeles her, vedrører Hierarkiets arbejde i forbindelse med det fjerde rige eller menneskeriget og har specielt at gøre med de mestre,

som arbejder med menneskeheden. Hvis vi i stedet for behandlede devaevolutionen, ville hele opstillingen og inddelingerne se anderledes ud. [side 66]

Desuden er der visse aspekter af det hierarkiske arbejde, som påvirker fx dyreriget. Dette arbejde aktiverer væsener, medarbejdere og adepter, som er helt forskellige fra dem, der tjener det fjerde naturrige eller menneskeriget. Derfor må de studerende huske, at alle disse enkeltheder er relative, og at Hierarkiets arbejde og medarbejderstab er uendeligt meget større og vigtigere end måske først antaget ved en flygtig læsning af disse sider. Vi beskæftiger os i høj grad med det, som kunne anses for at være Hierarkiets primære arbejde, for drejer det sig om tjeneste for menneskeriget, har vi at gøre med manifestationen af guddommens tre aspekter, men de andre afdelinger er indbyrdes afhængige, og arbejdet går fremad som en syntese eller *helhed*.

De medarbejdere eller adepter, som tager sig af menneskehedens evolution, udgør treogtres, hvis de tre Store Herrer medregnes, for således at komme frem til tallet ni gange syv, hvilket er nødvendigt for arbejdet. Ud fra dette arbejder niogfyrre eksoterisk, om man så må sige, og fjorten esoterisk, idet de i højere grad beskæftiger sig med den subjektive manifestation. Der er ikke mange af deres navne, som er kendt af offentligheden, og i mange tilfælde ville det heller ikke være klogt at afsløre, hvem de er, hvor de opholder sig, og hvad deres specielle aktivitetsområde er. En meget lille minoritet er på grund af gruppekarma og en beredvillighed til at ofre sig på denne måde kommet i offentlighedens søgelys i løbet af de sidste hundrede år; derfor må visse oplysninger om disse medarbejdere gerne blive givet. Der er en hel del mennesker i dag, der uafhængigt af nogen speciel åndsretning er bevidst om disse medarbejders eksistens, og erkendelsen af, at de adepter, som de således kender personligt, arbejder med i en stor plan med et fælles mål, kan opmuntre disse virkelig vidende mennesker til at vidne herom og således, hævet over enhver tvivl, bevise deres arbejdes virkelige eksistens. Visse skoler

med en okkult eller teosofisk baggrund har hævdet at være det eneste sted, der bevarer deres lære og den eneste udfoldelsesmulighed for deres bestræbelser. Derved har de begrænset [side 67] deres indsats og opstillet præmisser, som tiden og omstændighederne ikke vil bekræfte. Adepterne arbejder helt sikkert gennem sådanne grupper af tænkere og lægger en stor del af deres kraft i sådanne organisationers arbejde; men derudover har de deres disciple og deres tjenere overalt og arbejder igennem mange grupper og med mange former for undervisning. Over hele verden er disciple af disse mestre inkarneret i denne tid i den ene hensigt at tage del i de aktiviteter, det arbejde og den udbredelse af sandhed, der findes inden for de forskellige kirker, videnskaber og filosofiske retninger. Derved udvirker de inden for selve organisationen en ekspansion, en udvidelse og, hvor dette er nødvendigt, en opløsning, som ellers ville være umulig. Det ville være klogt, om okkult studerende overalt anerkendte disse kendsgerninger og fremelskede evnen til at erkende den hierarkiske vibration, således som den kommer til udtryk igennem disciple på de mest usandsynlige steder og i de mest usandsynlige grupper.

Det, som bør omtales her i forbindelse med mestrenes arbejde gennem deres disciple, er følgende: Alle de forskellige tankeretninger, som får deres næring fra den energi, der udgår fra logen, er i hvert enkelt tilfælde grundlagt af en discipel, eller flere disciple, og på disse disciple, og ikke på mestrene, hviler ansvaret for resultaterne og den deraf følgende karma. Fremgangsmåden er omtrent således: Mesteren åbenbarer for en discipel det mål, som han har for øje i en forestående lille cyklus og antyder over for ham, at den og den udvikling ville være ønskelig. Det er disciplens opgave at finde frem til den bedste metode til at fremkalde de ønskede resultater og at formulere de planer, som vil sikre en vis succes. Derefter går han i gang med sin plan, grundlægger sit selskab eller sin organisation og udbreder den nødvendige lære. På ham hviler ansvaret for at vælge de rette medarbejdere, for at overgive arbejdet til dem, der er bedst egnede og at give læren en præsentabel

ydre form. Alt, hvad mesteren gør, er at betragte bestræbelserne med interesse og sympati, så længe de bevarer deres oprindelige høje ideal og fortsætter frem på vejen i ren [side 68] altruisme. Mesteren kan ikke dadles, hvis disciplen viser manglende skelneevne ved valg af medarbejdere eller viser manglende evne til at repræsentere sandheden. Hvis han gør det godt, og hvis arbejdet skrider frem som ønsket, vil mesteren fortsætte med at velsigne forsøget. Hvis det mislykkes for ham, eller hvis hans efterfølgere afviger fra den oprindelige impuls og derved udbreder en eller anden vranglære, vil mesteren i sin kærlighed og sympati trække velsignelsen tilbage, tilbageholde sin energi og således ophøre med at stimulere det, som hellere burde dø. Former vil komme og gå, og mesterens interesse og velsignelse strømmer igennem den ene eller anden kanal. Arbejdet kan gå videre gennem et eller andet medium, idet livskraften altid vil bestå, men vil ødelægge formen, hvor den er utilstrækkelig, eller benytte den, hvor den dækker det umiddelbare behov.

Nogle mestre og deres arbejde

Mesteren Jupiter

I den første store gruppe, hvor Manuen er overhovedet, findes der to mestre, mesteren Jupiter og mesteren Moria. Begge to har taget mere end den femte indvielse, og mesteren Jupiter, som også er regent for Indien, æres af alle logens mestre, som den ældste blandt dem. Han opholder sig i Nilgiribjergene i det sydlige Indien og er ikke en af de mestre, der sædvanligvis tager elever, for blandt sine disciple tæller han indviede af højere grader og et ret stort antal mestre. I hans hænder ligger ledelsen af Indien, iberegnet en stor del af grænseområdet mod nord, og han har fået overdraget det vanskelige hverv til sidst at føre Indien ud af dets nuværende kaos og uro og at sammensmelte dets forskellige folkeslag til en endelig syntese. [side 69]

Mesteren Morya (M.)

Mesteren Morya, som er den mest kendte af de orientalske adepter, og som blandt sine elever tæller et stort antal europæere og amerikanere, er en Rajput fyrste, og gennem mange årtier har han beklædt en autoritativ post inden for Indiens anliggender.

Han har et nært samarbejde med Manuen og vil selv en gang beklæde embedet som Manuen over den sjette rodrace. Han opholder sig, ligesom sin broder, mesteren K.H., i Shigatse i Himalaya og er en kendt skikkelse blandt indbyggerne i denne fjerntliggende landsby. Han er af skikkelse høj og har et myndigt væsen, har mørkt hår og skæg og mørke øjne; han kan synes streng, hvis ikke det var for udtrykket i hans øjne. Han og hans broder mesteren K.H. arbejder næsten som en enhed; det har de gjort i mange århundreder og vil fortsætte hermed ud i fremtiden, for mesteren K.H. er indstillet til embedet som verdenslærer, når den nuværende indehaver af dette embede forlader det for et højere arbejde, og den sjette rodrace bliver til. Deres huse ligger tæt op ad hinanden, og meget af deres tid tilbringer de sammen. Da mesteren M. er på første stråle, strålen for vilje eller magt, beskæftiger han sig hovedsagelig med at føre den nuværende manus planer ud i livet. Han virker som inspirator for verdens statsmænd. Gennem Mahachohanen håndterer han kræfter, som vil tilvejebringe de ønskede tilstande til fremme af menneskehedens evolution. På det fysiske plan bliver de store nationale ledere, som har langtrækkende visioner og internationale idealer, påvirket af ham, og med ham samarbejder nogle af de store devaer fra mentalplanet. Tre store grupper af engle arbejder sammen med ham på mentale niveauer i forbindelse med de lavere devaer, som beliver tankeformer og derved holder liv i de tankeformer, der udgår fra menneskehedens ledere til gavn for hele menneskeheden.

Mesteren M. har en stor gruppe af elever, som han vejleder, og han arbejder sammen med mange organisationer af [side

70] esoterisk og okkult art såvel som gennem politikere og statsmænd i verden.

Mesteren Koot Humi (K.H.)

Mesteren Koot Humi, som også er meget kendt i vesten og har mange elever overalt, stammer fra Kashmir, selv om familien oprindeligt kom fra Indien. Han er også en indviet af høj rang og er på anden stråle for kærlighed-visdom. Han er en mand med et ædelt udseende, høj, skønt noget spinklere bygget end mesteren M. Han har en lys hudfarve med gyldent-brunt hår og skæg. Øjnene, som er vidunderligt dybblå, synes at udstråle tidsaldrenes kærlighed og visdom. Mesteren K.H. har stor erfaring og en bred uddannelse, idet han oprindeligt er uddannet på et af de britiske universiteter og taler flydende engelsk. Han er umådeligt belæst, og alle gængse bøger og al litteratur på forskellige sprog finder vej til hans studerekammer i Himalaya. Han befatter sig i stor udstrækning med at belive visse af de store filosofiske retninger og interesserer sig for en række filantropiske virksomheder. Han er blevet overdraget det hverv hovedsageligt at stimulere manifestationen af den kærlighed, som ligger latent i alle menneskers hjerter, og i menneskehedens bevidsthed at vække sansen for broderskabets fundamentale kendsgerning.

Specielt i denne tid interesserer mesteren M., mesteren K.H. og mesteren Jesus sig stærkt for arbejdet med så vidt muligt at forene østerlandsk og vesterlandsk tænkning, således at østens store religioner og den senere udvikling af den kristne tro med alle dens mange forgreninger kan være hinanden til gavn. Det er et håb, at der derved til sidst vil opstå en stor universel kirke.

Mesteren Jesus

Mesteren Jesus, som er brændpunktet for den energi, der strømmer igennem de forskellige kristne kirker, lever for tiden

[side 71] i et syrisk legeme, og han opholder sig i en bestemt del af det hellige land. Han rejser meget og tilbringer en stor del af sin tid i forskellige dele af Europa. Han arbejder især med masserne frem for med det enkelte menneske, selv om han har samlet en ret så talrig skare af elever omkring sig. Han er på den sjette stråle for hengivenhed eller abstrakt idealisme, og hans elever er ofte kendetegnet ved den fanatisme og hengivenhed, som kom til udtryk blandt martyrer i de tidlige kristne tider. Selv har han nærmest et martialske udseende, og han er virkeliggørelsen af disciplin med stærk myndighed og jernvilje. Mesteren Jesus er høj og mager med et ganske langt og smalt ansigt, sort hår, bleg og med gennemtrængende blå øjne. Hans arbejde i denne tid er meget ansvarsfuldt, for han har fået det hverv, at skulle lede vestens tænkning ud af dens nuværende urolige tilstand og ind i de fredfyldte vande, hvor der er vished og viden, og i Europa og Amerika at berede vejen for verdenslærerens endelige komme. Han er kendt fra bibelshistorien, idet han fremstår for os første gang som Josua, Nuns søn, og derefter igen på Ezras tid som Jesua, der tager den tredje indvielse. I Zakarias' Bog er han omtalt som Josua, og i evangeliet er han kendt for de to store ofre, det ene, hvor han overlader sit legeme til Kristus, og det andet, som er den store forsagelse, kendetegnet for den fjerde indvielse. Som Apollonius af Tyana tog han den femte indvielse og blev en visdommens mester. Siden den tid er han blevet her og har arbejdet med den kristne kirke, idet han har næret spiren til det sande åndelige liv, som findes blandt medlemmer af alle sekter og retninger. Han neutraliserer så vidt muligt præsternes og teologernes fejltrin og vildfarelser. Han er afgjort den store leder, generalen, og den vise overordnede, og i kirkelige anliggender har han et nært samarbejde med Kristus, ved at aflaste ham meget og ved at virke som hans mellemmand, hvor som helst dette er muligt. Ingen forstår vestens problemer så godt som han, og ingen anden er så nært forbundet med de mennesker, som står for det bedste i den kristne lære, og ingen anden er så bevidst om vor tids behov. Visse store prælater

[side 72] inden for den anglikanske og katolske kirke er hans kloge repræsentanter.

Mesteren Djwhal Khul (D.K.)

Mesteren Djwhal Khul, eller mesteren D.K., som han ofte kaldes, er ligeledes en adept på anden stråle for kærlighed-visdom. Han har taget indvielse som den sidste af adepterne, idet han har taget den femte indvielse i 1875 og derfor besidder det samme legeme, som ved indvielsen. De fleste af de andre mestre har taget den femte indvielse i et tidligere legeme. Mesteren D.K. er tibetaner, og han har ikke noget ungt legeme. Han er mesteren K.H. meget hengiven, og han bor i et lille hus ikke langt fra mesterens større hus. På grund af hans villighed til at tjene og til at gøre hvad som helst, der er nødvendigt, er han blevet kaldt for »mestrenes budbringer«. D.K. er i besiddelse af umådelig stor lærdom og kender mere til strålerne og de planetariske hierarkier i vort solsystem end nogen anden i mestrenes rækker. Han arbejder med dem, der udøver healing, og samarbejder ukendt og usynligt med dem, der søger efter sandhed i verdens store laboratorier, med alle dem, hvis alvorlige hensigt det er at bringe healing og trøst til verden, samt med de store, filantropiske verdensomspændende bevægelser som fx Røde Kors. Han tager sig af adskillige af de andre mestres elever, som kan have gavn af hans belæring, og inden for de sidste ti år har han aflastet både mesteren M. og mesteren K.H. for en hel del af deres undervisningsarbejde, idet han fra dem har overtaget nogle af deres elever og disciple for en nærmere bestemt tid. Mesteren D.K. arbejder ligeledes i stor udstrækning med visse grupper af æternes devaer, med healingsdevaerne, der samarbejder med ham for at helbrede nogle af menneskehedens fysiske lidelser. Det var ham, som dikterede en stor del af den meget betydningsfulde bog, *Den hemmelige lære*, og som viste H.P. Blavatsky mange af illustrationerne og gav hende mange af de data, der kan findes i denne bog. [side 73]

Mesteren Rakoczi (R.)

Den mester, som især beskæftiger sig med den fremtidige udvikling af folkeslagenes anliggender i Europa og med det mentale resultat heraf i Amerika og Australien, er mesteren Rakoczi. Han er ungare og har sit hjem i Karpaterne. Han var engang en velkendt skikkelse ved det ungarske hof. Omtale af ham kan findes i de gamle historiebøger. Han var især i offentlighedens søgelys, da han var Greven af Skt. Germain og endnu tidligere, da han var både Roger Bacon og senere Francis Bacon. Det er interessant at lægge mærke til, at mens mesteren R. på de indre plan befatter sig med Europas anliggender, kommer hans navn som Francis Bacon i offentlighedens søgelys i Bacon-Shakespeare kontroversen. Han er en ret lille og mager mand med stort fipskæg og glat sort hår, og han tager ikke lige så mange elever, som de tidligere omtalte mestre. For tiden leder han de fleste af tredje stråle eleverne i vesten sammen med mesteren Hilarion. Mesteren R. er på syvende stråle, strålen for ceremoniel orden eller magi, og han arbejder for en stor del igennem esoterisk ritual og ceremoniel og er levende interesseret i de hidtil ukendte virkninger af frimurernes og de forskellige broderskabers og kirkers ceremonier overalt. I logen kaldes han sædvanligvis for »Greven«, og han optræder i Amerika og Europa praktisk talt som den øverste leder med hensyn til at udføre de planer, som lægges af logens ledende råd. Visse af mestrene danner omkring de tre Store Herre en indre gruppe og mødes jævnligt i rådet.

Mesteren Hilarion (H.)

På femte stråle for konkret viden eller videnskab finder vi mesteren Hilarion, som i en tidligere inkarnation var Paulus fra Tarsus. Han besidder et kretensisk legeme, men tilbringer en stor del af sin tid i Egypten. Det var ham, som bragte verden den okkulte afhandling »Lys på vejen«, og hans arbejde [side 74] er især interessant for det brede publikum i den nuværen-

de krise, for han arbejder med dem, som er ved at udvikle intuition. Han kontrollerer og transmuterer de store bevægelser, som har til formål at drage sløret fra det usynlige. Det er hans energi, som gennem hans disciple stimulerer grupperne for psykisk forskning overalt, og det var ham, der gennem sine forskellige elever indstiftede den spiritualistiske bevægelse. Han overvåger alle dem, som har højere psykiske evner, og han hjælper dem med at udvikle deres evner til gavn for gruppen. For dem, som søger efter sandheden, arbejder han sammen med visse devaer på astralplanet, for at lukke op for den subjektive verden, som ligger bag den grove materielle.

To engelske mestre

Det er kun lidt, der kan siges om de to engelske mestre. Ingen af dem tager elever på samme måde som mesteren K.H. eller mesteren M. En af dem har bopæl i Storbritannien, og i hans hånd ligger den bestemte ledelse af det engelske folk, idet han arbejder med planerne for dets fremtidige udvikling og evolution. Han står bag arbejderbevægelsen overalt i verden, idet han forvandler og styrer denne. Demokratiets opsving i vor tid skyldes hans ledende hånd. Ud af de demokratiske brydninger, ud af det nuværende oprør og kaos vil opstå den fremtidige verdens tilstand, hvis grundtone vil være samarbejde og ikke konkurrence, fordeling og ikke centralisering.

Mesteren Serapis

En anden mester skal her kort omtales, mesteren Serapis, som ofte kaldes for egypteren. Han er mesteren på fjerde stråle, og de store kunstretninger i verden, udviklingen inden for musik, malerkunst og dramatik, modtager fra ham en livgivende impuls. For tiden vier han devaarbejdet eller engleevolutionen det meste af sin tid og sin opmærksomhed, indtil deres indflydelse åbner mulighed for den store åbenbaring i musikkens og [side 75] malerkunstens verden, som er umiddelbart foreståen-

de. Mere kan der ikke siges om ham, og hans opholdssted kan heller ikke afsløres.

Mesteren P.

Mesteren P. arbejder under mesteren R. i Nordamerika. Det er ham, som rent esoterisk har beskæftiget sig meget med de forskellige mentale videnskaber som fx Christian Science og New Thought, der begge er bestræbelser fra logens side på at forsøge at lære menneskene virkeligheden af det ikke-synlige samt tankens skabende kraft. Denne mester besidder et irsk legeme, og han er på fjerde stråle. Hans opholdssted må ikke afsløres. Meget af mesteren Serapis' arbejde blev overtaget af ham, da denne rettede sin opmærksomhed mod devaevolutionen.

Det nuværende arbejde

Visse kendsgerninger om disse mestre og deres arbejde i nutid og fremtid ville måske være på sin plads her.

For det første arbejdet med at skole deres elever og disciple og gøre dem nyttige med henblik på to store begivenheder; den ene – verdenslærerens komme ved midten eller slutningen af dette århundrede – og den anden – skoling af dem, som kan være til nytte ved grundlæggelsen af den nye, sjette underrace og ved rekonstruktionen af de nuværende verdensforhold. Da den nuværende race er den femte rodraces femte underrace, er der et meget stort arbejdspress på det mentale princip fem stråler, som kontrolleres af Mahachohanen. Mestrene bærer en alt for tung byrde, og meget af deres arbejde med at undervise disciple er blevet overdraget til indviede og frem-skredne disciple. Desuden har visse af mestrene på første og anden stråle midlertidigt overtaget elever fra Mahachohanens afdeling.

For det andet en omfattende forberedelse af verdenslærerens komme, og de nødvendige skridt, der må tages, førend

[side 76] mestrene selv træder frem blandt mennesker, således som mange af dem helt sikkert vil gøre hen imod slutningen af dette århundrede. Der er ved at danne sig en særlig gruppe nu blandt dem, som utvetydigt er ved at forberede sig på dette arbejde. Mesteren M., mesteren K.H. og mesteren Jesus vil især tage sig af udviklingen hen imod den sidste fjerdedel af dette århundrede. Andre mestre vil også deltage, men det er disse tre, hvis navne og embeder folk burde gøre sig fortrolige med overalt, hvor det er muligt. To andre mestre, som især beskæftiger sig med den syvende eller ceremonielle stråle, og hvis særlige arbejde det er at overvåge udviklingen af bestemte aktiviteter inden for de næste femten år, arbejder under mesteren R. Det kan med stor sikkerhed siges her, at der forud for Kristi komme vil ske nogle reguleringer, således at der i spidsen for alle store organisationer vil befinde sig enten en mester eller en indviet, som har tredje indvielse. I spidsen for visse store okkulte grupper, verdensfrimurere og forskellige store retninger inden for kirken, vil der findes indviede eller mestre, bosiddende i mange af de store nationer. Dette arbejde, som mestrene udretter, går nu fremad, og alle deres anstrengelser går ud på at bringe det til en succesfuld afslutning. Overalt samler de dem, som på nogen måde viser en tendens til at respondere på højere vibrationer, idet de søger at styrke deres vibration og træne dem til at gøre nytte ved tidspunktet for Kristi komme. Stor er den gunstige lejlighed, for når den tid kommer, vil det gennem den umådelige styrke af den vibration, som øver indflydelse på menneskehedens sønner, blive muligt for dem, som nu gør det nødvendige arbejde, at tage et stort skridt fremad og gå gennem indvielsens port.

[side 77]

KAPITEL VII

Prøvestadiets vej

Forberedelse til indvielse

Prøvestadiets vej går forud for indvielsens eller helliggørelsens vej og markerer den periode i et liv, hvor mennesket for alvor stiller sig på evolutionskræfternes side og arbejder på at opbygge sin egen karakter. Han tager udviklingen i sin egen hånd, fremelsker de kvaliteter, som mangler i hans natur, idet han med omhu søger at bringe sin personlighed under kontrol. Han bygger sit kausallegeme bevidst og velovervejet, idet han udfylder ethvert tomrum, der måtte være, og han søger at gøre dette legeme til en egnet bolig for kristusprincippet. Den analogi, der er mellem den prænatale periode i menneskets historie, og den iboende ånds udvikling, er særdeles interessant. Vi kunne anskueliggøre det på følgende måde:

1. Undfangelsesøjeblikket	svarer til individualiseringen
2. Ni måneders svangerskab	svarer til livshjulet
3. Den første indvielse	svarer til fødselstidspunktet

Prøvestadiets vej svarer til den sidste periode af svangerskabet, til skabelsen af kristusbarnet i hjertet. Ved den første indvielse påbegynder dette lille barn sin pilgrimsfærd på vejen. Den første indvielse står helt enkelt for begyndelse. En vis struktur for ret levevis, tænkning og opførsel er blevet opbygget. Denne form kalder vi karakter, og den skal nu belives og beboes. Thackeray har beskrevet denne udviklingsproces udmærket med de så ofte citerede ord:

[side 78]

»Så en tanke og høst en handling, så en handling og høst en vane, så en vane og høst en karakter; så en karakter og høst en skæbne.«

Det, som for hver eneste af os er en uforanderlig skæbne, er at opnå det højere selvs bevidsthed og dernæst den guddommelige ånds. Når formen er rede, når Salomons tempel er blevet bygget i det personlige livs stenbrud, træder kristuslivet ind, og herrens herlighed overskygger hans tempel. Formen begynder at vibrere af liv. Deri ligger forskellen mellem teori og at gøre teori til en del af en selv. Man kan nok så meget modellere efter det guddommelige; måske er det en fortræffelig kopi, men den mangler det iboende kristusprincip. Spiren har været der, men har ligget i dvale. Nu er den blevet fremelsket og bragt til verden, og den første indvielse er opnået.

Mens mennesket befinder sig på prøvestadiets vej, undervises han hovedsagelig i at kende sig selv, i at konstatere sine svagheder og at korrigere dem. Han lærer først at arbejde som en usynlig hjælper, og i adskillige liv bliver han almindeligvis holdt til den slags arbejde. Senere hen kan han, hvis han gør fremskridt, blive overflyttet til et særligt udvalgt arbejde. Han undervises i det elementære af den guddommelige visdom og optages i de sidste klasser i lærdommens hal. Han er kendt af en mester og er under opsyn (med henblik på specielt målrettet undervisning) af en af denne mesters disciple eller, hvis han er usædvanligt lovende, af en indviet.

Lektioner gives af indviede af første og anden grad for antagne disciple og for dem, der er på prøvestadiets vej, hver nat mellem kl. 22 og kl. 5 i alle dele af verden, således at kontinuiteten i undervisningen er bevaret. De forsamles i lærdommens hal, og undervisningsmetoden er nogenlunde den samme som på de store universiteter, dvs. undervisningstimer på bestemte klokkeslet, eksperimentelt arbejde, eksaminer og en gradvis oprykning, efterhånden som prøverne bliver bestået.

Et antal egoer på prøvestadiets vej opholder sig i den afdeling, [side 79] der svarer til de højere skoler, andre er blevet immatrikuleret og er kommet ind på universitetet. Herefter følger den afsluttende eksamen, når indvielsen er taget, og den indviede går ind i visdommens hal.

Fremskredne egoer og åndeligt indstillede mennesker, som endnu ikke befinder sig på prøvestadiets vej, får undervisning af disciple, og lejlighedsvis leder indviede store hold til hjælp for dem. Deres arbejde er mere elementært, selv om det er okkult set ud fra et verdsligt standpunkt, og de lærer under opsyn at blive usynlige hjælpere. De usynlige hjælpere rekrutteres sædvanligvis fra de fremskredne egoers rækker. De meget fremskredne og de, som befinder sig på prøvestadiets vej og nærmer sig indvielse, virker oftere inden for et såkaldt afdelingsarbejde, idet de udgør en gruppe af assistenter for Hierarkiets medlemmer.

Undervisningsmetoder

Tre undervisningsafdelinger overvåger tre grene af menneskets udvikling.

For det første gives der undervisning i disciplineret livsførelse, karakterudvikling og udvikling af mikrokosmos efter kosmiske retningslinjer. Mennesket modtager belæring om sin egen betydning; han lærer sig selv at kende som et sammensat hele, som en fuldkommen enhed, en miniaturekopi af den ydre verden. Ved at lære sit eget væsens love at kende kommer han til forståelse af selvet og til en erkendelse af de grundlæggende love i systemet.

For det andet gives der undervisning i makrokosmos og i en uddybelse af menneskets intellektuelle forståelse af kosmos' funktion. Der gives oplysning om naturriggerne og undervisning om de love, der gælder for disse naturrigger, og hvordan de virker i samtlige naturrigger og på alle plan. Han tilegner sig en stor mængde almen viden, og når han når sin egen ydergrænse, møder han dem, der fører ham videre til en ency-

klopædisk viden. Når han når målet, er det muligt, at han ikke [side 80] ved alt, hvad der er at vide i de tre verdener, men han vil kende vejen til viden, kilderne til viden og reservoirerne for information. En mester kan når som helst finde hvad som helst om ethvert tænkeligt emne uden den mindste vanskelighed.

For det tredje gives der undervisning om det, som kunne kaldes *syntese*. Denne information er først mulig, når intuitionssystemet er koordineret. Det drejer sig i virkeligheden om den okkulte forståelse af tyngde- eller tiltrækningsloven (den grundlæggende lov for dette det andet solsystem) og alle dens følger. Disciplen lærer betydningen af okkult kohæsion og af den indre enhed, som holder systemet sammen som en homogen enhed. Størstedelen af denne belæring gives sædvanligvis efter den tredje indvielse, men påbegyndes tidligt i undervisningen.

Mestre og disciple

Disciple og fremskredne egoer på prøvestadiets vej modtager undervisning i denne særlige tid med to bestemte formål:

- a. At teste deres egnethed for et specielt arbejde i fremtiden; arbejdets art kender kun menneskehedens ledere. De testes for egnethed til at leve i fællesskab, med henblik på at udvælge de mest velegnede til den sjette underraces koloni. De testes for egnethed i arbejdets forskellige fremgangsmåder, hvoraf mange er uforståelige for os nu, men som med tiden vil blive almindelige udviklingsmetoder. Mestrene tester også dem, hvis intuition har nået et udviklingsstadium, der indikerer en begyndende samordning af det buddhiske legeme eller – for at være nøjagtig – har nået et stadium, hvor molekylerne fra det buddhiske plans syvende underplan kan påvises i egoets aura. Når dette er tilfældet, kan de trygt fortsætte undervisningsarbejdet, idet de ved, at visse meddelte kendsgerninger vil blive forstået.

- b. Der gives i denne tid undervisning til en særlig gruppe mennesker, som er kommet i inkarnation i denne kritiske [side 81] periode af verdenshistorien. De er kommet hertil, alle på samme tid, og overalt i verden, for at udføre arbejdet med at *forbinde de to plan, det fysiske og det astrale via det æteriske*.

Denne sætning bør vække til seriøs eftertanke, for den indebærer det arbejde, som et antal fra den nyere generation er kommet for at udføre. Til at forbinde disse to plan kræves der mennesker, som er polariseret i deres mentallegeme (eller, hvis de ikke er det, ikke desto mindre er erfarne og afbalance-rede) og derfor kan arbejde sikkert og intelligent med denne slags arbejde. Det kræver først og fremmest mennesker, i hvis legemer der findes et bestemt forhold af stof fra det atomare underplan, således at der kan etableres en direkte kommunikation mellem det højere og det lavere via kausallegemets atomare del. Dette er ikke helt let at forklare, men hvis vi betragter diagrammet i Annie Besants bog: *A Study in Consciousness*, side 27, kan det være en hjælp til at forklare det, som gerne forvirrer.

Der er to ting, som vi må erkende, når vi behandler emnet om mestrene og deres disciple. For det første, at der i Hierarkiet intet tabes pga. en manglende forståelse af loven om økonomi. Ethvert forbrug af kraft fra en mesters eller en lærers side sker med vis forudseenhed og ved brug af skelneevnen. Ligesom vi ikke sætter universitetsprofessorer til at undervise begyndere, vil mestrene heller ikke selv arbejde individuelt med mennesker, førend disse har nået et vist udviklingstrin og er rede til at drage nytte af deres belæring.

For det andet må vi huske, at enhver af os kendes på vort lys' stråleglans. Dette er en okkult kendsgerning. Jo finere det stof er, som er indbygget i vore legemer, desto stærkere og klarere vil det iboende lys skinne. Lys er vibration, og ved måling af vibrationen bestemmes de studerendes grad. Heraf følger, at intet kan forhindre et menneskes fremskridt, hvis

han blot koncentrerer sig om renselsen af sine legemer. Lyset indefra vil skinne igennem med stedse større klarhed, efterhånden som forædlingsprocessen skrider frem; da vil – når [side 82] det atomare stof er fremherskende – det indre menneskes herlighed være stor. Vi er således alle placeret på en skala efter udviklingsgrad, om man så må sige, alt efter lysets styrke, vibrationshastigheden, tonens renhed og farvens klarhed. Hvem der er vor lærer afhænger derfor af vor udviklingsgrad.

Hemmeligheden ligger i vibrationsligheden. Vi får ofte at vide, at læreren vil vise sig, når kravet er stærkt nok. Når vi indbygger de rette vibrationer og bringer os i samklang med den rette tone, kan intet forhindre os i at finde mesteren.

Grupper af egoer dannes:

1. Efter deres stråle.
2. Efter deres underordnede stråle.
3. Efter deres vibrationshastighed.

De grupperes også med henblik på klassificering:

1. Som egoer i henhold til den egoiske stråle.
2. Som personligheder i henhold til den underordnede stråle, der styrer personligheden.

Alle er inddelt i grader og optegnet i diagrammer. Mestrene har deres arkiver med et registreringssystem, der er uforståeligt for os på grund af dets uhyre omfang og de nødvendigvis indviklede forhold, hvorunder disse optegnelser opbevares. De er under opsyn af en stråles chohan, og hver stråle har sin egen samling af diagrammer. Disse diagrammer, som udgør mange dele (idet de omhandler inkarnerede, diskarnerede og fuldkomne egoer) er igen alle under opsyn af underordnede vogtere. Lipika-herrerne med deres udstrakte skare af hjælpere er de, som hyppigst anvender disse diagrammer. Mange dis-

karnerede egoer, som venter på inkarnation, eller som netop har forladt jorden, ofrer deres tid i himlen på at hjælpe med dette arbejde. Disse arkiver befinder sig for det meste på mentalplanets laveste niveauer og på astralplanets højeste, da [side 83] de dér kan bruges mest muligt og samtidig er lettest tilgængelige.

Indviede modtager undervisning direkte fra mestrene eller fra nogle af de store devaer eller engle. Denne undervisning gives sædvanligvis om natten i små klasser eller individuelt (hvis lejligheden kræver det) i mesterens private studerekammer. Dette gælder for indviede i inkarnation eller på de indre plan. Hvis de befinder sig på de kausale niveauer, modtager de undervisning, når som helst det anses for at være tilrådeligt, direkte fra mesteren til egoet på kausale niveauer.

Disciple bliver undervist i grupper i mesterens ashram eller klasseværelse, om natten, hvis de er i inkarnation. Bortset fra disse regelmæssige samvær kan en discipel, hvis han af en eller anden særlig grund skal modtage direkte undervisning fra en mester, blive kaldt til denne mesters studerekammer for en privat samtale. Det sker, hvis en mester ønsker at se en discipel for at rose ham, advare ham eller for at afgøre, om indvielse er ønskelig. Størstedelen af en discipels undervisning er overladt til en indviet eller en mere fremskreden discipel, som våger over sin yngre broder, og som over for mesteren er ansvarlig for hans fremskridt, idet han regelmæssigt aflægger beretning. Karma bestemmer for en stor del dette forhold.

Lige for tiden benyttes der på grund af det store behov i verden en lidt anden fremgangsmåde. Nogle disciple modtager intensiveret undervisning af nogle mestre, som ikke hidtil har taget elever. Da arbejdspresset på de mestre, som tager disciple, er så stort, har de overdraget nogle af deres mest lovende elever til nogle andre mestre, som fordeler dem i små grupper i en kort periode. Det forsøges at intensivere undervisningen og at udsætte disciple, ikke indviede, for en mesters ofte meget stærke vibration. Dette indebærer en risiko, men hvis forsøget falder heldigt ud, vil det bidrage til større hjælp til men-

neskeheden. [side 84]

[side 85]

KAPITEL VIII

Discipelskab

Beskrivelse af en discipel

En discipel har frem for alt forpligtet sig til at gøre tre ting:

- a. At tjene menneskeheden.
- b. At samarbejde med de stores plan, således som han ser den, og efter bedste evne.
- c. At udvikle egoets evner og at udvide sin bevidsthed, indtil han kan fungere på de tre plan i de tre verdener samt i det kausale legeme, og at følge det højere selvs vejledning og ikke sin trefoldige lavere manifestations impulser.

Discipel er den, som begynder at forstå gruppearbejde, og som forskyder sit aktivitetscenter bort fra sig selv (som den akse, hvorom alting drejer sig) til gruppecentret.

Discipel er den, som samtidig erkender enhver bevidsthedsenheds relative ubetydelighed, men også dens uhyre vigtighed. Hans sans for proportioner er reguleret, og han ser tingene, som de er; han ser mennesker, som de er; han ser sig selv, som han er inderst inde og søger at blive det, som han er.

En discipel forstår og arbejder med naturens liv og kraft, og for ham har formen ingen tiltrækning. Han arbejder med kraft og gennem kraft; han kender sig selv som et kraftcenter i et større kraftcenter, og han har ansvaret for at styre den energi, som måtte strømme igennem ham, ind i kanaler, som gruppen kan have gavn af.

Disciplen erkender sig selv – i større eller mindre grad – som en yderpost i mesterens bevidsthed, idet han ser mesteren

på to måder:

[side 86]

- a. Som sin egen egoiske bevidsthed.
- b. Som sin gruppes centrum; den kraft, der besjæler gruppens enheder og binder dem sammen til en homogen helhed.

Discipel er den, som overfører sin bevidsthed fra det personlige til det upersonlige, og som på dette overgangsstadium nødvendigvis må udstå mange vanskeligheder og lidelser. Disse vanskeligheder opstår af forskellige årsager:

- a. Disciplens lavere selv, som gør oprør imod at blive forvandlet.
- b. Et menneskes nærmeste gruppe, venner eller familie, som gør oprør imod hans voksende upersonlighed. De bryder sig ikke om at blive betragtet som mennesker, der kun er en del af hans ydre verden, og de føler sig isoleret fra ham, når det drejer sig om ønsker og interesser. Men loven virker, og det er kun i sjælens inderste væsen, at sand enhed kan erkendes. I opdagelsen af det, som formen repræsenterer, ligger der megen sorg for disciplen, men vejen fører til sidst til den fuldkomne forening.

Discipel er den, som erkender sit ansvar over for alle enheder, som kommer under hans indflydelse – et ansvar, der går ud på at samarbejde med evolutionsplanen, således som den eksisterer for dem, for således at udvide deres bevidsthed og lære dem forskellen mellem det virkelige og det uvirkelige, mellem liv og form. Det gør han lettest ved i sit eget liv at tilkendegive sit mål, sin hensigt og hvor hans bevidsthed er koncentreret.

Det arbejde, som skal gøres

Disciplen må derfor stile efter flere ting:

En sensitiv respons på mesterens vibration.

En praktisk renhed i livet, en renhed, som ikke kun er teoretisk.

En frihed for bekymringer. Husk her på, at bekymringer bygger på det personlige og er resultatet af en manglende lidenskabsløs [side 87] holdning og en alt for stor villighed til at respondere på de lavere verdens vibrationer.

Pligtopfyldelse. Dette punkt indebærer den lidenskabsløse opfyldelse af alle forpligtelser og en passende opmærksomhed over for karmisk gæld. Alle disciple bør lægge særlig vægt på værdien af den lidenskabsløse holdning. Manglende skelneevne er ikke så ofte en hindring for disciplene i disse tider på grund af tænkeevnens udvikling, men manglende lidenskabsløshed er det hyppigt. Dermed menes opnåelse af den bevidsthedstilstand, hvorved der opleves ligevægt, og hvor hverken nydelse eller smerte har overtaget, thi de er erstattet af glæde og fryd. Vi gør vel i at tænke over dette, for det er meget nødvendigt at stræbe efter lidenskabsløshed.

Disciplen må studere det kama-manasiske legeme (begær- og tankelegemet). Det er af virkelig interesse, for det er på mange måder det vigtigste legeme i solsystemet, for så vidt angår mennesket i de tre verdener. I det næste solsystem vil de selvbevidste enheders mentale legemer indtage den plads, som er analog med den, som de fysiske legemer indtog i det tidligere solsystem.

Han må også arbejde videnskabeligt, hvis man kan sige det således, på opbygningen af det fysiske legeme. Hans stræben må være af den art, at han i enhver inkarnation skaber et legeme, der bedre kan tjene som et redskab for kraft. Derfor er det ikke uigennemførligt at give oplysninger om indvielse, således som nogen kunne tro. Der er intet øjeblik på dagen, hvor dette mål ikke kan have for øje, og hvor det forberedende arbejde ikke kan udføres. Et af de fineste redskaber for praktisk udvikling, som ejes af både høj og lav, er **TALEN**. Den, der vogter sine ord, og som kun taler med et altruistisk formål for

at overføre kærlighedens energi ved hjælp af talen, er et menneske, der er på vej til hurtigt at mestre de indledende skridt i forberedelse til indvielse. Talen er den mest okkulte udtryksform, der eksisterer; den er midlet til skabelse og redskabet for kraft. I tilbageholdelsen af ord, i esoterisk forstand, ligger en bevarelse af kraft. I anvendelsen af ord, som [side 88] er rigtigt valgt og talt, ligger fordelingen af solsystemets kærlighedskraft – den kraft, som bevarer, styrker og stimulerer. Kun den, som kender noget til disse to aspekter af tale, kan betros at stå foran indvieren og i dennes nærværelse fremsige visse lyde og hemmeligheder, som gives ham under tavshedsløfte.

Disciplen må lære at tie over for det, som er ondt. Han må lære at tie over for lidelserne i verden og ikke spille tid på ørkesløse klager og sorgfulde tilkendegivelser, men løfte verdens byrde; at arbejde og ikke spille energi med snak. Dog bør han tale, hvor opmuntring er påkrævet og anvende sproget til konstruktive formål; han bør udtrykke verdens kærlighedskraft, således som den måtte strømme igennem ham og lede den derhen, hvor den bedst vil tjene til at lette et åg eller løfte en byrde, og huske, at efterhånden som menneskeheden går frem i udvikling, vil kærlighedens faktor mellem kønnene og dens udtryk blive overført til et højere plan. Da vil virkeliggørelsen af den sande kærlighed, som forbinder dem, der er ét i tjeneste og i åndelig stræben, vise sig gennem det talte ord og ikke, som nu, gennem udtryk på det fysiske plan. Da vil kærligheden mennesker imellem komme til udtryk gennem talens anvendelse med det formål at skabe på ethvert plan, og den energi, som for størstedelens vedkommende nu kommer til udtryk gennem de lavere centre eller forplantningscentrene, vil blive overført til strubecentret. Dette er endnu kun et fjernt mål, men selv nu er der nogle, som har en vision om dette ideal, og som – gennem forenet tjeneste, kærligt samarbejde og enhed i åndelig stræben, tanke og indsats – søger at give det form og skikkelse, endskønt endnu kun mangelfuldt.

Grupperelationer

Disciplens vej er tornefuld; der vokser tjørnekrat overalt, hvor han træder, og vanskeligheder møder ham ved hvert et vej-sving. Men ved at betræde vejen, ved at overvinde vanskelighederne og ved oprigtig troskab mod det, der er godt for [side 89] gruppen, med rimelig hensyntagen til de enkelte og deres evolutionære udvikling, høstes omsider frugten, og målet nås. En menneskehedens TJENER træder frem. Han er en tjener, fordi han ikke mere tjener sit eget, og fra hans lavere hylstre udgår der ingen vibrationer, som kan lokke ham bort fra den vej, som han har valgt. Han tjener, fordi han ved, hvad der findes i mennesket, og fordi han i mange liv har arbejdet med den enkelte og med grupper, mens han gradvis har udvidet sit virkefelt, indtil han har samlet omkring sig de bevidsthedsenheder, som han kan aktivere og anvende, og hvorigennem han kan føre sine overordnede planer ud i livet. Sådan er målet, men de mellemliggende stadier er fulde af vanskeligheder for alle, som er i begreb med at opdage sig selv og at blive selve vejen.

Nogle praktiske råd kunne måske her være af værdi:

Studér omhyggeligt de tre første bøger af *Bhagavad Gita*. Arjunas problem er alle disciples problem, og løsningen er evigt den samme.

Vær beredt og iagttag hjertet. Ved overførelsen af ilden fra solar plexus til hjertecentret opstår der megen smerte. Det er ikke let at elske på samme måde som de store, med en ren kærlighed, som ingen gengæld kræver; med en upersonlig kærlighed, som fryder sig, når den møder genklang, men som ikke leder efter den; med en kærlighed, som er bestandig, rolig og dyb til trods for alle tilsyneladende afvigelser, vel vidende, at enhver, som selv finder hjem, vil opdage, at dette hjem er stedet for enhedsskabelse.

Vær beredt på ensomhed. Det er loven. Efterhånden som et menneske tager afstand fra alt, der vedrører hans fysiske, astrale og mentale legeme og centrerer sig i egoet, fremkaldes en midlertidig adskillelse. Det må udholdes og overstås, da det senere hen fører til en nærmere tilknytning til alle, som har

forbindelse med disciplen gennem karma fra tidligere liv, gennem gruppearbejde og gennem disciplens arbejde (i begyndelsen næsten ubevidst) idet han samler dem omkring sig, som han senere vil arbejde igennem. [side 90]

Plej følelsen af lykke og vid, at depression, en overdreven sygelig trang til at dykke ned i motiver og en unødigt sensitivitet over for andres kritik, fører til en tilstand, hvor disciplen er næsten uanvendelig. Lykke er baseret på tillid til den indre gud, en nøjagtig tidsfornemmelse og en forglemmelse af det lille selv. Tag alle de glade ting, der måtte komme, som betroede midler, der skal bruges til at sprede glæde, og gør ikke oprør imod lykke og nydelse ved at tjene, fordi I tror, at det er tegn på, at ikke alt står vel til. Lidelser opstår, når det lavere selv gør oprør. Styr det lavere selv, udslet begæret, og alt er glæde.

Hav tålmodighed. Udholdenhed er et af egoets kendetegn. Egoet *holder ved* og véd, at det er udødeligt. Personligheden bliver nedtrykt og véd, at tiden er knapt tilmålt.

For disciplen sker der intet, som ikke er med i planen; og hvor motivet og hjertets eneste åndelige stræben går ud på at udføre mesterens vilje og tjene menneskeheden, har det, som indtræffer den næste opgaves sædekorn i sig og rummer livsbetingelserne for det næste skridt fremad. Heri ligger der megen forklaring, og heri kan måske findes det, som disciplen kan støtte sig til, når visionen er uklar, når vibrationen er lavere, end den måske burde være, og når dømmekraften er indhyllet i det urene tågeslør, der rejser sig fra omstændighederne på det fysiske plan. Hos mange opstår der meget i det astrale legeme, som bygger på en gammel vibration, og som savner bund i virkeligheden, og slagmarken indebærer således kontrollen af den astrale situation, så der ud af de nuværende ængstelser og bekymringer kan vokse tillid og fred og ud fra de voldsomme handlinger og deraf følgende reaktioner kan opbygges en indre stilhed.

Det er muligt at nå til et punkt, hvor intet kan forstyrre den indre ro, hvor den fred, som overgår al forstand, kendes og

opleves, fordi bevidstheden har sit centrum i egoet, som er freden selv, idet det er det buddhiske livs udgangspunkt; hvor en rolig værdighed kendes og føles, og hvor der hersker ligevægt, [side 91] fordi livets centrum er i egoet, som i sit inderste væsen er balance; hvor der er uforstyrret ro, fordi den guddommelige vidende styrer og ikke tillader nogen forstyrrelse fra det lavere selv; hvor selve den lyksalighed er opnået, som ikke er baseret på omstændighederne i de tre verdener, men på tilværelsens indre erkendelse, uafhængigt af ikke-selvet, en tilværelse, som fortsat består, når tid og rum og alt, hvad der rummes, ikke er mere; som kendes, når alle de lavere plans illusioner er erfaret, gennemgået, forvandlet og overvundet; som fortsætter, når den lille verden for menneskets bestræbelser er opløst og borte, idet den synes at være intet; og dette er bygget på den viden, at: **JEG ER DET**.

En sådan holdning og erfaring bliver alle dem til del, som fastholder deres høje stræben; som ikke regner noget for betydningsfuldt, medmindre det fører til målet, og som holder en fast kurs gennem alle livets forhold, idet de fæstner blikket på visionen forude og lytter opmærksomt til stemmen fra den indre gud, som lyder i hjertets stilhed; som træder beslutsomt ind på den vej, som fører til indvielsens port; som holder hænderne udstrakte for at hjælpe verden og vier hele livet til tjeneestens kald. Så er alt, der kommer, til det bedste – sygdom, muligheder, succes og skuffelse, fjenders spot og rænkespil, mangel på forståelse hos dem, vi holder af – alt er kun til gavn, og alt er kun til for at blive forvandlet. Visionens kontinuitet, aspirationens og den indre kontakts beståen anses for at være langt vigtigere end dem alle. Kontinuitet er det, der må stræbes hen imod, på trods af og ikke som følge af omstændighederne.

Efterhånden som aspiranten gør fremskridt, vil han ikke blot afbalancere modsætningernes par, men vil også få hemmeligheden i sin broders hjerte at vide. Han bliver en anerkendt kraft i verden og kendes som en, hvis hjælp man kan forlade sig på. Mennesker henvender sig til ham for hjælp og

bistand i anliggender, der ligger inden for hans område, og han begynder at anslå sin tone, således at den kan høres inden for devaers og menneskers rækker. Det gør han – på dette [side 92] stadium – ved skribentvirksomhed, gennem det talte ord, ved foredrag og undervisning, gennem musik, malerkunst og anden kunst. Han når menneskers hjerter på den ene eller anden måde og bliver en hjælper og en tjener for sin race. Der kan her nævnes yderligere to kendetegn for dette stadium:

Aspiranten har en forståelse af den okkulte værdi af penge i tjeneste. Han søger intet for sig selv ud over det, som kan udruste ham til det arbejde, som skal gøres, og han ser på penge og på det, som kan købes for penge, som noget, der skal bruges til andre, og som et middel til at bringe mesterens planer til udførelse, således som han opfatter disse planer. Den okkulte betydning af penge er kun lidt forstået, og dog er en af de største prøver med hensyn til, hvor et menneske befinder sig på prøvestadiets vej, den prøve, der vedrører hans holdning til og håndtering af det, som alle mennesker søger for at tilfredsstille deres begær. Kun den, som intet søger for sig selv, kan blive modtager af pengegaver og fordeler af universets rigdomme. I andre tilfælde, hvor rigdomme forøges, bringer de intet andet med sig end sorg og fortvivlelse, utilfredshed og misbrug.

På dette stadium bliver også aspirantens liv destruktionens redskab i okkult forstand. Hvor han end går, frembringer den kraft, som strømmer igennem ham fra højere plan og fra hans egen indre gud, besynderlige resultater i hans omgivelser. Den virker stimulerende på både det gode og det onde. De lunare pitrier eller de små liv, der danner hans broders såvel som hans eget legeme, bliver ligeledes stimuleret; deres aktivitet stiger, og deres magt øges stærkt. Denne kendsgerning benyttes af dem, som arbejder på den indre side, til at fremkalde visse ønskede resultater. Det er også det, som ofte forårsager fremskredne sjæles midlertidige tilbageskridt. De kan ikke udholde den kraft, som strømmer ind i dem eller imod dem, og på grund af den midlertidige overstimulering af deres centre

og legemer bryder de sammen. Denne virkning kan ses hos grupper såvel som hos den enkelte. Hvis derimod de lunare herrer eller det lavere selvs liv på et tidligere tidspunkt er blevet besejret og bragt under kontrol, så vil virkningen af [side 93] den kraft og den energi, som kontaktes, stimulere den fysiske hjernebevidstheds og hovedcentrenes respons på den egoiske kontakt. Da vil den ellers destruktive kraft blive en faktor for det gode og en nyttig stimulering og kan benyttes – af dem, som ved hvordan – til at lede menneskene frem til yderligere oplysning.

Alle disse trin må virkeliggøres på alle de tre lavere plan samt i de tre legemer, og det i henhold til den pågældende stråle og understråle. På den måde føres disciplens arbejde videre, og hans prøver og træning gennemføres. Således føres han – gennem den rette styring af energi og kloge håndtering af kraftstrømme – til indvielsens port, og han rykker fra lærdommens hal ind i visdommens hal, den hal, hvori han gradvis bliver »vidende« om kræfter og evner, som ligger latent i hans eget ego og egoiske gruppe, og hvori kraften fra denne egoiske gruppe er til hans rådighed, for han kan nu blive betroet kun at anvende den til hjælp for menneskeheden. Denne hal får han – efter den fjerde indvielse – del i og kan blive betroet en del af den planetariske Logos' energi og således blive i stand til at videreføre denne Logos' planer for evolutionen.

Man ville gøre vel i at huske, at disciple på første stråle stort set forstår discipelskabet som udtryk for energi, eller kraft, eller aktivitet, mens disciple på anden stråle mere forstår det som bevidsthed eller indvielse. Heraf kommer de divergerende udtryk i almindeligt sprogbrug og manglen på forståelse blandt tænkerne. Det kunne være nyttigt at udtrykke begrebet discipelskab set ud fra de forskellige stråler – hvorved menes det discipelskab, som manifesterer sig i tjeneste på det fysiske plan.

1. stråle.	Kraft.	Energi.	Handling.	Okkultisten
2. stråle.	Bevidsthed.	Ekspansion..	Indvielse..	Det sande psykiske menneske

3. stråle.	Tilpasning..	Udvikling... Evolution..	Magikeren
4. stråle.	Vibration.	Respons.	Udtryk.
5. stråle.	Tankevirksomhed. Viden.	Videnskab.	Videnskabs-
manden
6. stråle.	Hengivenhed.	Abstraktion. Idealisme. .	Entusiasten
7. stråle.	Besværgelse.	Magi.	Ritual.
			Ritualisten

[side 94]

Husk endelig, at vi her befatter os med disciple. Senere hen, når de gør fremskridt, vil de forskellige linjer nærme sig hinanden og smelte sammen. Alle har engang været magikere, for alle har været på den tredje stråle. Problemet nu drejer sig om mystikeren og okkultisten og deres endelige syntese. Et grundigt studium af det foregående vil føre til den erkendelse, at vanskelighederne mellem tænkere og mellem disciple i alle grupper består i, at de identificerer sig med en eller anden form og mangler evnen til at forstå andres forskellige synspunkter. Som tiden går, og de kommer i nærmere forbindelse med de to mestre, som de har at gøre med (deres egen indre gud og deres personlige mester), vil deres manglende evne til at samarbejde og til at forene deres interesser til gavn for gruppen svinde bort, og fælles stræben, samme mål og samarbejde vil erstatte den divergens, som nu så ofte ses. Det bør vi tænke over, for heri ligger nøglen til meget af det, som er forvirrende, og, for manges vedkommende, belastende.

[side 95]

KAPITEL IX

Indvielsesvejen

Efter en længere eller kortere tid står disciplen ved indvielsens port. Vi må huske, at efterhånden som man nærmer sig denne port og kommer mesteren nærmere, er det, som det hedder i »Lys på vejen«, »med fødderne badet i hjertets blod«. Ethvert trin op går altid gennem ofring af alt det, som hjertet har kært på det ene eller det andet plan, og altid må dette offer være frivilligt. Den, som betræder prøvestadiets vej og helliggørelsens vej, kender prisen, som han må betale; han har revideret sin sans for værdier og dømmer derfor ikke som et menneske af denne verden. Det er et menneske, som forsøger at erobre »riget med storm«, og som i forsøget er forberedt på den efterfølgende lidelse. Det er et menneske, som er beredt til at miste alt, bare han når målet, og som i kampen for det højere selv herredømme over det lavere er villig til at bringe ofre indtil døden.

De to første indvielser

Ved den første indvielse må egoets kontrol over det fysiske legeme have nået en høj grad af fuldbyrkelse. »Kødets lyster«, som det hedder ifølge den kristne terminologi, må være overvundet; frådseri, druk og tøjlesløshed må ikke længere have indflydelse. Den fysiske elemental vil ikke længere få sit krav opfyldt. Kontrollen må være fuldstændig og fristelserne må være overvundet. En generel lydighed over for egoet må være opnået, og en beredvillighed til at adlyde sjælens bud må være meget stærk. Kanalen mellem det højere og det lavere er udvidet, og kødets lydighed er praktisk talt automatisk.

At ikke alle indviede lever op til denne standard kan skyl-

des flere ting, men deres grundtone burde være retskaffenhed. Erkendelsen af deres egne utilstrækkeligheder, som de vil afsløre, [side 96] vil være oprigtig og åbenlys, og deres kamp for at leve op til den højeste standard vil være kendt, selv om det fuldkomne måske ikke nås. Indviede kan, og vil, falde, og derved udsætter de sig for straf ifølge loven. De kan, og vil, ved dette fald skade gruppen og derved pådrage sig en karma, der kræver omstilling, idet de må sone den forvoldte skade ved tjeneste af længere varighed, hvorved gruppens medlemmer selv, skønt ubevidst, gør brug af loven. Deres fremskridt forsinkes alvorligt, idet megen tid går tabt, ved at de må udligne karma sammen med de forurettede gruppemedlemmer. Selve den kendsgerning, at et menneske er en indviet og derfor et medium for kraft af meget stærk karakter, bevirker, at hans fejltrin, der fører ham bort fra den lige vej, har kraftigere virkninger, end når det drejer sig om det mindre fremskredne menneske; hans soning og straf vil derfor være tilsvarende større. Han må uundgåeligt betale prisen, førend han får lov til at fortsætte på vejen. Med hensyn til den gruppe, som han skader, hvordan bør deres indstilling være? En erkendelse af forseelsens alvorlige karakter, en klog accept af kendsgerningerne i det foreliggende tilfælde, en afholden sig fra ikke-broderlig kritik og en kærlighed, som de lader strømme ud over den fejlende broder – dette er den rette indstilling sammen med forholdsregler af en sådan art, at det i offentlighedens øjne vil stå klart, at der ikke tolereres sådanne fejl og overtrædelser af loven. Hertil kommer en mental indstilling hos den pågældende gruppe, der går ud på (alt imens der tages visse forholdsregler) at hjælpe den fejlende broder til at indse sin forseelse, til at udligne sin udsonende karma og derefter genindsætte ham i deres agtelse og respekt, når han har gjort sin forseelse god igen.

Ikke alle mennesker udvikler sig i nøjagtig samme eller parallelle baner, og derfor kan der ikke gives faste regler for den nøjagtige fremgangsmåde ved hver indvielse, hvilke centre der især skal belives, eller hvilken vision, der skal tillades.

Der er så meget, der afhænger af disciplens stråle eller hans udvikling i den ene eller anden retning, (mennesker udvikler [side 97] sig sædvanligvis ikke ens), af hans individuelle karma og også af de krav, der stilles i en given periode. Men så meget kan antydes: Ved den første indvielse, den, der gælder Kristi fødsel, er det sædvanligvis *hjertercentret*, der belives med det mål for øje mere effektivt at kunne kontrollere det astrale legeme og derved yde menneskeheden større tjeneste. Efter denne indvielse undervises den indviede hovedsagelig i kendsgerningerne om det astrale plan. Han må stabilisere sit emotionelle legeme og lære at arbejde på det astrale plan med den samme lethed og ubesværelighed, som på det fysiske plan. Han bliver sat i forbindelse med de astrale devaer; han lærer at styre de astrale elementaler; han må fungere med lethed på de lavere underplan, og værdien og kvaliteten af hans arbejde på det fysiske plan bliver af større og større betydning. Han forlader ved denne indvielse lærdommens hal og går ind i visdommens hal. På dette tidspunkt lægges der udpræget vægt på hans astrale udvikling, skønt hans mentale udrustning vokser støt.

Der kan gå mange liv imellem den første indvielse og den anden. En lang periode over mange inkarnationer kan gå, før end beherskelsen af det astrale legeme er bragt til fuldkommenhed, og den indviede er rede til at tage det næste skridt. Der findes en interessant analogi hertil i Det nye testamente om den indviede Jesu liv. Mange år gik mellem fødslen og dåben, men de resterende tre skridt blev taget på tre år. Når først den anden indvielse er taget, gøres hurtige fremskridt, idet den tredje og fjerde indvielse sandsynligvis følger efter hinanden i det samme liv eller i det næste.

Den anden indvielse udgør den *krise*, der består i at beherske det astrale legeme. Ligesom kontrollen over det fysiske legeme blev bevist ved den første indvielse, bevises her på tilsvarende måde kontrollen over det astrale. Begærets ofring og død har været det tilstræbte mål. Selve begæret er blevet overvundet af egoet, og der ønskes kun det, som er godt for

helheden og på linje med egoets og mesterens vilje. Den astrale elemental beherskes, det emotionelle legeme bliver [side 98] rent og klart, og den lavere natur dør hurtigt ud. På dette tidspunkt tager egoet på ny et fast greb om de to lavere legemer og bøjer dem ind under sin vilje. Trangen og længslen efter at tjene, elske og gøre fremskridt bliver så stærk, at der sædvanligvis ses en hurtig udvikling. Det forklarer, hvorfor denne indvielse og den tredje ofte (skønt ikke nødvendigvis) følger efter hinanden i ét enkelt liv. I denne periode af verdenshistorien er evolutionen blevet således stimuleret, at stræbende sjæle, som opfatter menneskehedens skrigende nød, ofrer alt for at afhjælpe denne nød.

På den anden side må vi ikke begå den fejl at tro, at alt dette har det samme forløb og foregår i den nøjagtig samme rækkefølge og på de samme stadier. Meget af det gøres samtidig og i samklang, da det er et langsomt og hårdt arbejde at lære beherskelsens kunst, men i intervallet mellem de tre første indvielser må der nås og fastholdes et bestemt stadium i udviklingen af hvert af de tre lavere legemer, førend en yderligere udvidelse af kanalen uden risiko kan tillades. Mange af os, der går prøvestadiets vej, arbejder nu på alle tre legemer.

Ved denne indvielse – hvis den almindelige kurs følges, (hvad der som sagt slet ikke er sikkert) – belives *strubecentret*. Det fremkalder en evne til i mesterens tjeneste, og til hjælp for mennesket, at drage fordel af den lavere tænkeevnes færdigheder. Det skænker evnen til at frembringe og give det fra sig, som er til nytte, måske ved hjælp af det talte ord, men i hvert fald som tjeneste af den ene eller anden art. Der gives en indsigt i det, som verden har behov for, og en større del af planen ses. Det arbejde, som herefter må gøres forud for den tredje indvielse, er personlighedens fuldkomne identificeren sig med helhedens behov. Det medfører nødvendigvis egoets fuldstændige beherskelse af den konkrete tænkeevne.

De to følgende indvielser

Efter den anden indvielse forflyttes undervisningen til næste plan. Den indviede lærer at beherske sit mentale legeme; han [side 99] udvikler evnen til at arbejde med tankestof og lærer lovene for skabende tankeopbygning. Han fungerer frit på mentalplanets fire lavere underplan, og inden den tredje indvielse må han – bevidst eller ubevidst – til fuldkommenhed mestre de fire lavere underplan på de tre plan i de tre verdener. Han får en dyb viden om mikrokosmos, og han har i stor udstrækning, teoretisk og rent praktisk, mestret sin egen naturs love. Det er forklaringen på hans evne, rent eksperimentelt, til at beherske de fire lavere underplan på det fysiske, astrale og mentale plan. Sidstnævnte kendsgerning er interessant. Beherskelsen af de tre højere underplan er endnu ikke fuldkommen, og det er en af forklaringerne på mange indviedes nederlag og fejl. Deres beherskelse af stoffet på de tre højere underplan er endnu ikke fuldkommen; de mangler endnu at beherskes.

Ved den tredje indvielse, ofte kaldt transfigurationen, bliver hele personligheden badet i lys fra oven. Det er først efter denne indvielse, at monaden definitivt styrer egoet, idet den lader sit guddommelige lys strømme mere og mere ind i den beredte og rensede kanal, ligesom egoet i den tredje kæde, eller månekæden, individualiserede personligheden gennem direkte kontakt, en metode, der er forskellig fra individualiseringen, som den ses i denne fjerde kæde. Loven om overensstemmelse ville, hvis den anvendtes her, vise sig meget afslørende og kunne måske påvise en interessant analogi mellem individualiseringsmetoderne i de forskellige kæder og de bevidsthedsudvidelser, der indtræder ved de forskellige indvielser.

Atter gives der en vision om det, der ligger forude, den indviede er i stand til på ethvert tidspunkt at kunne genkende de andre medlemmer af Den store hvide loge, og hans psykiske evner bliver stimuleret af *hovedcentrenes* aktivering. Det er hverken nødvendigt eller tilrådeligt at udvikle evnerne for syntese eller clairaudience og clairvoyance før efter denne indvielse. Al udviklings hensigt er at vække den åndelige in-

tuition. Når dette er sket, når det fysiske legeme er rent, det astrale stabilt og roligt, og mentallegemet under kontrol, da [side 100] kan den indviede både sikkert og med visdom håndtere og anvende de psykiske evner til hjælp for menneskeheden. Ikke blot kan han benytte disse evner, men er nu i stand til at skabe og belive tankeformer, der er klare og veldefinerede, og hvorigennem tjenestens ånd pulserer uden at være behersket af lavere tanker eller begær. Disse tankeformer vil, (således som det er tilfældet med dem, der er skabt af hovedparten af menneskene) være ufuldendte og uden forbindelse og sammenhæng, men vil opnå en rimelig grad af syntese. Hårdt og uophørligt må dette arbejde være, førend dette kan gøres, men når begærnaturen er blevet stabiliseret og rensat, bliver kontrollen over mentallegemet lettere. Derfor er den religiøst hengivnes vej i mange henseender lettere end det intellektuelle menneskes, for han har lært, hvad lutret begær vil sige og gør fremskridt gennem de nødvendige stadier.

Personligheden har nu nået et punkt, hvor dens vibrationer er af en meget høj kvalitet, og alle tre legemers materie relativt ren; desuden er dens forståelse af det arbejde, der skal udrettes i mikrokosmos, og andelen af arbejdet i makrokosmos meget avanceret. Det er derfor indlysende, hvorfor det først er ved den tredje indvielse, at den store hierofant, Verdens Herre, selv træder i funktion. Det er den første af indvielserne, hvor han kontakter den indviede. Tidligere ville dette ikke være muligt. For de to første indvielsers vedkommende er hierofanten Kristus, verdenslæreren, den førstefødte blandt mange brødre, en af de første i vor menneskehed, som tog indvielse. Browning har på en meget smuk måde givet udtryk for denne tanke i sit digt »Saul«:

... Det vil blive et ansigt som mit, der tager imod dig!
Et menneske lig mig, som du må elske og som må elske dig,
for evigt.
En hånd som denne hånd vil åbne portene til nyt liv!
Se, Kristus står!

[side 101]

Men når den indviede har gjort yderligere fremskridt og har taget de to indvielser, indtræder der en forandring. Verdens Herre, Den gamle af dage, den ubeskrivelige hersker selv, forretter den tredje indvielse. Hvorfor er dette blevet muligt? Fordi nu kan det fuldt ud indviede fysiske legeme uden risiko bære de to andre legemers vibrationer, når de vender tilbage til dette tilflugtssted fra KONGENS nærværelse; fordi nu kan det lutrede astrale og beherskede mentale legeme uskadt stå foran denne KONGE. Når de står lutrede og beherskede, og for første gang *bevidst* vibrerer i samklang med monadens stråle, da kan med disse beredte legemer evnen til at se og høre på alle plan skænkes og opnås, og færdighederne i at læse og forstå optegnelserne kan anvendes uden risiko, for med større viden følger større magt. Hjertet er nu tilstrækkeligt rent og kærligt, og intellektet er tilstrækkeligt stabilt til at udholde den belastning, det er *at vide*.

Inden den fjerde indvielse kan tages, intensiveres forberedelsesarbejdet, og forøgelse og indsamling af viden må ske utroligt hurtigt. Den indviede har ofte adgang til biblioteket for okkulte bøger, og efter denne indvielse kan han kontakte ikke kun den mester, som han er knyttet til, og som han har arbejdet bevidst med i lang tid, men han kan også kontakte og hjælpe (i nogen grad) chohanerne, Bodhisattvaen og Manuen.

Han er også nødt til at have en intellektuel forståelse af lovene på de tre lavere plan og ligeledes kunne anvende dem for at fremme evolutionen. Han studerer de kosmiske plan og må beherske diagrammerne. Han bliver velbevandret i den okkul-te teknik og udvikler et firdimensionalt syn, hvis han ikke allerede har gjort det. Han lærer at lede de opbyggende devaers aktiviteter, og på samme tid arbejder han kontinuerligt med udviklingen af sin åndelige natur. Han begynder hurtigt at samordne det buddhiske legeme, og i samordningen af dette udvikler han evnen til syntese, først i mindre grad og efterhånden mere indgående. [side 102]

Ved tidspunktet for den fjerde indvielse har den indviede til fuldkommenhed mestret det femte underplan og er derfor adept – for at bruge et teknisk udtryk – på det fysiske, astrale og mentale plans fem lavere underplan, og han er godt på vej til at mestre det sjette. Hans buddhiske legeme kan fungere på de to lavere underplan af det buddhiske plan.

Livet for det menneske, som tager den fjerde indvielse, eller korsfæstelsen, er sædvanligvis forbundet med store ofre og lidelser. Det er livet for det menneske, som går ind i den store forsagelse, og selv i eksoterisk henseende synes den at være streng, hård og lidelsesfuld. Han har lagt alt, endog sin fuldendte personlighed, på ofrets alter og står berøvet alt. Alt har han fortaget, venner, penge, omdømme, karakter, position i verden, familie og endog selve livet.

De sidste indvielser

Efter den fjerde indvielse står der ikke meget tilbage at gøre. Beherskelsen af det sjette underplan skrider hastigt frem, og materien fra de højere buddhiske underplan samordnes. Den indviede bliver nærmere tilknyttet logens fællesskab, og hans kontakt med devaerne bliver mere fuldkommen. Han er snart ved at have udtømt ressourcerne i visdommens hal og mestrer de mest indviklede planer og diagrammer. Han bliver mester i farvers og lyds betydning, kan udøve loven i de tre verdener og kan kontakte sin monade med større lethed, end hovedparten af menneskeheden kan kontakte deres egoer. Han har også ansvaret for store arbejdsopgaver, idet han underviser mange elever, hjælper til i megen planlægning og samler dem omkring sig, som skal hjælpe ham i kommende tider. Dette gælder kun for dem, som bliver for at hjælpe menneskeheden på denne klode; vi vil senere beskæftige os med nogle af de arbejdsopgaver, som ligger foran adepten, hvis han forlader tjernesten på jorden.

Efter den femte indvielse er mennesket blevet fuldkomment, for så vidt dette system angår, selv om han, hvis han vil,

kan tage endnu to indvielser. [side 103]

For at opnå den sjette indvielse må adepten tage et meget intensivt kursus i planetarisk okkultisme. En mester anvender loven i de tre verdener, mens en chohan af sjette indvielse anvender loven i kæden på alle plan. En chohan af syvende indvielse anvender loven i solsystemet.

Det vil være indlysende, at den studerende, hvis han forsker grundigt i disse emner, vil finde meget, der vedrører ham personligt, selv om selve ceremonien måske ligger langt borte. Ved at studere processen og formålet vil han blive klar over den store, fundamentale kendsgerning, at indvielsens metode er metoden til:

- a. Krafterkendelse
- b. Kraftanvendelse
- c. Kraftudnyttelse

Den indviede af enhver grad, lige fra den ydmyge indviede af første grad, som for første gang kommer i forbindelse med en vis krafttype af særlig art, op til den frigjorte buddha af syvende grad, har at gøre med energi af den ene eller anden slags. Aspirantens udviklingsstadier kan udtrykkes således:

1. Han må gennem sin skelneevne blive bevidst om sit eget lavere selvs energi eller kraft.
2. Han må påtvinge denne krafts rytme en anden, der er højere, indtil den lavere rytme erstattes af den højere, og den gamle metode til at udtrykke energi helt dør ud.
3. Han får da tilladelse til, ved gradvis voksende erkendelser, at kontakte og – under vejledning – at anvende visse former for gruppeenergi, indtil den tid kommer, da han er i stand til videnskabeligt at anvende planetarisk kraft. Hvor længe dette sidste stadium varer afhænger helt af de fremskridt, han gør i sin races tjeneste og i udviklingen af de sjælseverner, der er en naturlig følge af åndelig udvikling.

[side 104]

Bodhisattvaens anvendelse af indvielsesstaven ved de to første indvielser gør det muligt for den indviede at beherske og udnytte det lavere selvs kraft, personlighedens sande, helliggjorte energi i tjeneste. Når Den ene indvier ved den tredje indvielse anvender staven, bliver det højere selvs eller egoets kraft til rådighed i langt højere grad, hvorved hele den energi, der igennem utallige inkarnationer blev oplagret i det kausale legeme sættes ind på det fysiske plan. Ved den fjerde indvielse får han rådighed over sin egoiske gruppes energi, der skal anvendes til gavn for den planetariske evolution, og ved den femte indvielse er planetens kraft eller energi (esoterisk forstået og ikke kun den materielle klodes kraft eller energi) til hans disposition. Under disse fem indvielser er de to store væsener, først Bodhisattvaen og derefter Den ene indvier, Verdens Herre, Sanat Kumara, lederne eller hierofanterne. Hvis den indviede efter disse ceremonier skulle vælge at tage de sidste to indvielser, hvad der er muligt i dette solsystem, gør en endnu højere type energi sig gældende som udtryk for det Ene Selv, men dette kan kun antydes. Ved den syvende indvielse optræder den Ene – hvis manifestation er Sanat Kumara – vort systems Logos på sit eget plan, som hierofant. Ved den sjette indvielse føres staven af et væsen, som er udtryk for denne eksistens på et mellemliggende plan, et væsen, som i øjeblikket må forblive uden navn, og som administrerer eden og hemmeligheden. I disse tre udtryk for det hierarkiske styre – Sanat Kumara ved de tre verdens ydergrænse, den navnløse Ene i grænseområdet for den menneskelige evolutions høje plan samt selve den planetariske ånd på det sidste stadium – har vi de tre store manifestationer af selve den planetariske Logos. Gennem den planetariske Logos strømmer ved den sidste store indvielse Sollogos' kraft, og ham er det, som åbenbarer for den indviede, at det absolutte er bevidsthed i dens højeste udtryksform, selv om det absolutte på det stadium, hvor menneskeheden befinder sig nu, må betragtes som værende uden be-

vidsthed. [side 105]

Enhver af de store indvielser er kun syntesen af de mindre, og det er kun, når mennesket søger at udvide sin bevidsthed i det daglige livs foreteelser, at han kan forvente at opnå disse senere stadier, som ikke er andet end kulminationer af de mange tidligere. De studerende må slå den idé ud af hovedet, at de, hvis de er »meget gode og altruistiske«, pludselig en dag vil stå foran den Store Herre. De sætter virkning før årsag. Godhed og altruisme vokser ud af erkendelse og tjeneste, og den ædle karakter er resultatet af de bevidsthedsudvidelser, som et menneske skaber i sig selv gennem ihærdig indsats og stræben. Det er derfor her og nu, at mennesket kan forberede sig på indvielse, og det gør han ikke ved at dvæle ved den ceremonielle side af sagen, som så mange gør i spændt forventning, men ved at arbejde systematisk og udholdende på den stadige udvikling af det mentale legeme, ved den hårde og anstrengende proces med at beherske det astrale legeme, således at det bliver modtageligt for tre vibrationer:

- a. Egoets vibration
- b. Mesterens vibration
- c. Vibrationer fra hans brødre overalt omkring ham. Han bliver *sensitiv* over for sit højere selvs røst og kan således udligne karma under sit eget egos intelligente ledelse. Han bliver, via sit eget ego, bevidst om den vibration, der udgår fra hans mester. Han lærer at *føle* den stærkere og stærkere, og mere fuldkomment at respondere på den. Til sidst bliver han mere og mere sensitiv over for de glæder, lidelser og sorger, som overgår dem, han dagligt har forbindelse med. Han føler, at det er hans glæder, lidelser og sorger, men hans arbejdsevne nedsættes ikke derved. [side 106]

[side 107]

KAPITEL X

Indvielsens universelle karakter

I den okkulte lære er det mange gange blevet fremhævet, at indvielsesprocessen, således som den sædvanligvis forstås, er en unormal proces. Alt fremskridt i bevidsthedens rige sker helt naturligt gennem opvågninger i gradueret rækkefølge, men det ville forløbe meget mere jævnt og over en længere periode, end det er tilfældet under vore nuværende planetariske forhold. Den særlige metode til udvikling af menneskeheden bevidsthed blev indstiftet af Hierarkiet i tiden for den atlantiske rodrace i slutningen af den fjerde underrace og den vil fortsat bestå indtil midten af den næste runde. På det tidspunkt vil den nødvendige stimulering være givet, og da tre femtedele af menneskeheden til den tid vil have »sat deres fod på vejen«, esoterisk set, og en stor procentdel af dem vil være i gang med at blive selve vejen, vil den mere normale fremgangsmåde blive genoptaget.

Indvielse på de forskellige planeter

Fremgangsmåden med at stimulere de menneskelige egoer ved hjælp af en stadig højere form for undervisning og anvendelsen af indvielsesstovens dynamiske elektriske kraft finder nu sted på tre af planeterne i vort system. Den indledes under hver fjerde runde, og det særligt interessante herved består i, at det fjerde skabende hierarki på hver fjerde kæde og klode i løbet af den fjerde runde lægger hovedvægten på den fjerde indvielse, korsfæstelsen. Det fjerde skabende hierarki er Sollogos' stærke udtryk for bevidst vilje og offer og er det store symbol på åndens og materiens intelligente forening. Derfor har den fjerde indvielse med dens fremstilling af [side 108]

disse kosmiske sandheder, og dens gengivelse af formålet med dette fundamentale offer, en så fremtrædende plads.

Den studerende er nødt til at minde sig selv om, at selv om de andre planetsystemer fundamentalt set er de samme som vort fjerde system, har de alligevel meget store forskelle i det ydre på grund af den inkarnerende Planetlogos', eller stråles, afvigende karaktertræk og individuelle karma. Disse afvigelser indvirker på:

- a. Indvielsesprocessen, både i dens ceremonielle og altruistiske aspekter.
- b. Indvielsesstavens anvendelse, idet den type kraft, som den giver udtryk for, frembringer, når den bringes sammen med planettypens differentierede kraft, resultater af varierende art og grad.
- c. Indvielsesperioderne. De egoer, som er inkarnerede på en eller anden planet, vil – alt efter stråletype – have let ved at blive stimuleret eller det modsatte, alt efter omstændighederne, i overensstemmelse med de astrologiske forhold, og det vil frembringe kortere eller mere langstrakte udviklingsperioder forud for eller imellem hver indvielse.
- d. Det elektriske fænomen, som frembringes på de højere plan, efterhånden som flere og flere menneskelige enheder »lyser op« rent esoterisk. Man må huske, at hele solsystemet med alt, hvad dertil hører, udtrykker sig gennem *lys*, og at indvielsesprocessen derfor kunne betragtes som en proces, hvorved de forskellige lyspunkter (eller de menneskelige gnister) stimuleres, deres udstråling og temperatur forøges, og radien af hvert lys' indflydelsessfære udvides.

De tre planetsystemer, hvori indvielsens store eksperiment skal bestå sin prøve, er Jorden, Venus og en tredje planet. Venus var den første forsøgssfære, og dette eksperiments succes, og den kraft, der frembragtes, var årsagen til, at der blev gjort et lignende forsøg på vor planet. Der er ingen planet, **[side 109]** som øger sin kraft og følgelig sin indflydelsessfære, uden

at den pådrager sig forpligtelser og påvirker andre systemer. Kraft- og energiudvekslingen mellem disse to planeter, Jorden og Venus, er vedvarende. En lignende proces er først for nylig indført i et tredje planetsystem, og når vor jord i den næste runde når et stadium i evolutionen, som er analog med venus-systemets på den tid, da dets indflydelse mærkedes af os, skal vi hjælpe med at stimulere en tredje gruppe planetariske egoer; vi skal være med til at iværksætte en lignende fremgangsmåde blandt menneskesønnerne i et tredje system.

I de tre større planetsystemer, Neptun, Uranus og Saturn, vil indvielsesmetoden ikke blive anvendt. De vil blive modtagerne af dem, som esoterisk set er »frelst« fra de andre systemer. Det vil sige, at alle de, som i et eller andet system opnår de nødvendige bevidsthedsudvidelser (hvad hovedparten af menneskeheden inden midten af den næste store cyklus eller runde vil gøre) vil blive betragtet som »frelste«, mens resten vil anses for at være dem, der kan kaldes »oversiddere«. De vil blive holdt tilbage for yderligere udvikling i senere perioder eller vil blive overført til de planetsystemer, som ud fra en tidsmæssig synsvinkel ikke er så langt fremskredne som vort jordsystem. Disse tre større systemer absorberer og skaber syntesen af de andres energi.

Indvielse og devaerne

Det er et spørgsmål, om hvorvidt devaerne gennemgår en indvielse, og vi kunne måske tage dette punkt op her.

Indvielse har at gøre med den bevidste udvikling af selvet og vedrører det ene selvs visdomsaspekt. Det forudsætter udviklingen af det intelligente princip og indebærer menneskets evne til at forstå hensigt og vilje, og hans intelligente deltagelse deri gennem kærlighed og tjeneste. Devaerne, – med undtagelse af de store devaer, som i tidligere cykler er passeret igennem menneskeriget og nu samarbejder med menneskets [side 110] evolution, – er endnu ikke selvbevidste. De vokser og udvikler sig gennem *følelse* og ikke gennem den bevidste

tankes kraft. Men mennesket vokser ved at udvide den selvbevidste erkendelse, selvindledt og selvpålagt. Det er linjen for den bevidste stræben og indsats og er den vanskeligste udviklingslinje i solsystemet, for den følger ikke den linje, der over mindst modstand, men søger at indføre og påtvinge en højere rytme. Devaerne følger den mindste modstands vej og søger med alle følelser og sanser åbne at tilegne sig vibrationen og erfare *tingene, som de er*. Deres metode er derfor en i intensitet stadigt voksende forståelse for øjeblikkets stemning og ikke som hos mennesket en stadigt voksende nedvurdering af tingene, som de er, eller af det materielle aspekt, hvilket fører til et forsøg på at række ud efter og omslutte i sin bevidsthed den subjektive virkelighed eller de ting, der hører ånden til – dette i modsætning til den objektive uvirkelighed eller til de ting, der tilhører materien. Devaerne søger at føle, mens mennesket søger at erkende. For de førstnævntes vedkommende eksisterer der derfor ikke de bevidsthedsudvidelser, som vi kalder indvielse, undtagen når det drejer sig om de fremskredne væsener, som ved at have gennemgået menneskestadiet både føler og erkender og, som under evolutionens lov, udvider deres kundskaber i stedse stigende grad.

Kosmiske indflydelser og solare indvielser

Alt, hvad der kan gøres her under behandlingen af dette dybsindige emne, er en kort opsummering af nogle af de kosmiske indflydelser, som afgjort påvirker vor jord og frembringer resultater i menneskers bevidsthed overalt, og som under indvielsesprocessen fremkalder nogle bestemte fænomener.

Først og fremmest drejer det sig om den energi eller kraft, der udgår fra *solen Sirius*. Hvis man kan sige det således, er det tankeenergien eller mentalkraften i sin helhed, der når solsystemet fra et fjernt kosmisk center via Sirius. Sirius optræder [side 111] som afsenderen eller det brændpunkt, hvorfra de indflydelser udstrømmer, der skaber selvbevidsthed i mennesket. Under indvielsen, og ved hjælp af indvielsesstaven

(der virker som en subsidær formidler og en kraftig magnet) bliver denne energi for et øjeblik forstærket og påført den indviedes centre med en frygtelig kraft; hvis ikke det var, fordi hierofanten og den indviedes to faddere først lader den passere igennem deres legemer, ville det være mere, end han kunne udholde. Denne forøgelse af tankeenergien resulterer i en udvidelse og forståelse af sandheden, som den er, og dens virkninger er vedvarende. Den føles først og fremmest i strubecentret, det store organ for skabelse gennem lyd.

Der er en anden energi, som når mennesket fra *Plejaderne*, idet den passerer gennem venussystemet til os, ligesom sirius-energien passerer gennem saturnsystemet. Den har en umiskendelig virkning på kausallegemet og tjener til at stimulere hjertecentret.

Der tilføres den indviede en tredje energitype, og denne påvirker hans hovedcenter. Den udspringer fra den af de syv stjerner i *Store Bjørn*, hvis besjælede liv står i samme forhold til vor planetariske Logos, som egoet til mennesket. Denne energi er derfor syvfoldig og er forskellig alt efter, hvilken stråle eller type mennesket tilhører.

Det er ikke her muligt at anføre den orden, i hvilken disse forskellige energityper anvendes, ej heller at nævne den indvielse, under hvilken mennesket kommer i forbindelse med de forskellige typer. Disse kendsgerninger indgår i mysteriernes hemmeligheder, og det tjener ikke noget formål at afsløre dem. Der er andre krafttyper fra visse planetariske systemer såvel som fra kosmiske centre, der ved indvierens hjælp gør sig gældende, og som overføres gennem indvielsesstaven til de forskellige centre i den indviedes tre legemer, dvs. de mentale, de astrale og de æteriske centre. Ved den fjerde indvielse tilføres menneskets kausallegeme en ganske særlig krafttype fra et center, hvis navn ikke må nævnes, og det er en af årsagerne til dette legemes endelige opløsning. [side 112]

Når vi tænker over disse ting, som omhandler menneskesønnernes opnåede resultater, må vi forstå, at de »himmelske mennesker« – efterhånden som menneskeheden når den ene

forening efter den anden – finder deres fuldkommengørelse på intuitionens og åndens plan og indgår for deres vedkommende i de store »himmelske menneskers« centre i solsystemet. Disse syv himmelske mennesker, i hvis legemer ethvert menneskes monade og enhver deva finder sin plads, danner de syv centre i Logos' legeme. Logos, på sin side, udgør hjertecentret (thi Gud er kærlighed) i et endnu større væsen. Slutstenen på alt i dette solsystem vil være lagt, når Logos tager sin femte indvielse. Når alle menneskesønnerne opnår den femte indvielse, vil han opnå sin. Dette er et stort mysterium og er ubegribeligt for os.

KAPITEL XI

Deltagerne i mysterierne

Deltagerne i mysterierne er almindeligt kendt, og hverken de eller mysteriernes almindelige forløb er blevet hemmeligholdt. Der gøres her et forsøg på at give de allerede anførte kendsgerninger et større virkelighedspræg ved en mere fyldestgørende redegørelse og en mere utilsløret omtale af de roller, de spiller under ceremonien. På dette stadium ville den studerende gøre klogt i at mærke sig nogle ting, mens han nøje tænker over de her omtalte mysterier:

At der må drages omsorg for, at alt, hvad der er oplyst, tydes i åndelig retning og ikke ud fra materie eller form. Vi beskæftiger os udelukkende med det subjektive eller med manifestationens bevidsthedsaspekt samt med det, som ligger bag den objektive form. Denne erkendelse vil spare den studerende for megen forvirring senere hen.

At vi betragter kendsgerninger, som er håndgribelige og virkelige på *mentalplanet* – det plan, hvor alle de store individer finder sted – men som ikke er materialiseret på det fysiske plan og derfor ikke er fænomener i den fysiske verden. Forbindelsen mellem de to plan eksisterer i den bevidstheds-kontinuitet, som den indviede vil have udviklet, og som vil sætte ham i stand til at få begivenheder og hændelser fra livets subjektive plan igennem til den fysiske hjerne.

Bekræftelse af disse begivenheder og bevis for nøjagtigheden af den overførte viden vil komme til udtryk således:

I og igennem de æteriske centre. Disse centre vil blive kraftigt stimuleret og vil ved deres forøgede iboende energi sætte den indviede i stand til at udrette mere på tjenestens vej, end han nogen sinde havde drømt om var muligt. Hans drømme [side 114] og idealer bliver ikke kun til muligheder, men til

håndgribelige kendsgerninger i manifestation.

De fysiske centre som fx pinealkirtlen og hypofysen vil begynde at udvikle sig hurtigt, og han vil blive bevidst om opvågningen af »siddhier« eller sjælsevner i den mere ophøjede betydning af ordene. Han vil komme til klar erkendelse af den bevidste styrings udøvelse og vil erkende de selvindledte handlinger i ovennævnte proces. Han vil kende metoderne til kontakt med egoet og til den rette styring af kraft.

Nervesystemet, hvorigennem følelseslegemet eller den astrale natur arbejder, vil i høj grad blive sensibiliseret, men vil alligevel være stærkt. Hjernen vil i stigende tempo blive en fintmærkende sender af de indre impulser. Denne kendsgerning er af stor vigtighed og vil, efterhånden som dens betydning åbenbares mere, medføre en revolution med hensyn til læreres og lægers indstilling til nervesystemets udvikling og helbredelsen af nervøse forstyrrelser.

Okkult erindring. Den indviede bliver til sidst mere og mere vidende om denne voksende indre hukommelse eller »okkulte erindring«, som vedrører Hierarkiets arbejde og primært om sin andel i den generelle plans udførelse. Når den indviede, som i sin vågenbevidsthed okkult erindrer en ceremoniel kendsgerning, hos *sig selv* finder alle disse manifestationer af forøget vækst og bevidst erkendelse, vil sandheden i hans indre overbevisning være bevidst og bekræftet.

Det bør huskes, at denne indre overbevisning ikke har værdi for andre end den indviede selv. Han må bevise sit værd i den ydre verden gennem sit liv i tjeneste og i det arbejde, som er udrettet, og han høster derved i sin omgangskreds en anerkendelse, der vil give sig udtryk i en hellig iver efter efterligning og en ihærdig indsats for at betræde den samme vej, altid tilskyndet af det samme motiv – tjeneste og broderskab, ikke selvforherligelse og selviske interesser. Det bør ligeledes huskes, at hvis ovennævnte er sandt, når det gælder arbejdet, er det endnu mere sandt, når det gælder den **[side 115]** indviede selv. *Indvielse er et strengt personligt anliggende af universel tilpasning*. Den beror på den indviedes indre opnåede resultat.

Den indviende ved med sig selv, når begivenheden indtræffer og behøver ingen til at fortælle ham om den. Den bevidsthedsudvidelse, der kaldes indvielse, må omfatte den fysiske hjerne, ellers har den ingen værdi. Ligesom de mindre bevidsthedsudvidelser, som vi normalt hver dag kommer ud for og kalder for »indlæring« af noget, står i forbindelse med den fysiske hjernes opfattelse af en meddelt kendsgerning eller en situationsforfølelse, således forholder det sig også med de større udvidelser, som er resultatet af de mange mindre.

Imidlertid er det absolut muligt for mennesker at virke på det fysiske plan og være aktivt optaget af verdenstjeneste, uden at de har nogen erindring om at have gennemgået indvielsesprocessen; og alligevel kan de have taget den første eller den anden indvielse i et foregående eller tidligere liv. Dette skyldes helt enkelt en manglende evne til at »bygge bro« fra det ene liv til det andet, eller det kan være resultatet af en bestemt beslutning, som egoet har taget. Et menneske vil måske bedre kunne udligne en bestemt form for karma og udføre et bestemt arbejde for logen, hvis han i et eller andet jordeliv er fri for okkult arbejde og mystisk selvfordybelse. Der findes iblandt os i vor tid mange sådanne mennesker, som allerede tidligere har taget den første indvielse, og nogle få, som har taget den anden, men som ikke desto mindre er uvidende om det. Dog bærer deres centre og nervesystem vidne herom over for dem, som har det indre syn. Hvis indvielse er taget for første gang i et bestemt liv, vil erindringen herom nå den fysiske hjerne.

Nysgerrighed, eller blot almindelig god levevis, har aldrig bragt et menneske til indvielsens port. Da nysgerrighed fremkalder en stærk vibration i et menneskes lavere natur, vil den kun tjene til at fjerne ham fra det mål, han er interesseret i, og ikke bringe ham nærmere det, hvorimod en almindelig god levevis, der ikke er viet et liv i yderste opofrelse for andre og i en tavs tilbageholdenhed, ydmyghed og uselvskhed af en [side 116] meget usædvanlig art, nok tjener til at bygge gode legemer, som vil være nyttige i en anden inkarnation, men

ikke til at nedbryde de indre og ydre barrierer og overvinde de kræfter og energier, der står imellem et »godt« menneske og indvielsesceremonien.

Discipelskabets vej er vanskelig at betræde, og indvielsernes vej er endnu strengere. En indviet er kun en arret kriger, som har tilkæmpet sig sejren i mangan en strid. Han taler ikke om sine opnåede resultater, for han har for travlt med det store arbejde, han er ved at udføre. Han taler ikke om sig selv eller om alt det, han har udrettet undtagen for at beklage de ringe resultater. Men for verden er han altid et menneske med stor indflydelse, udøveren af åndelig magt, en der virkeliggør idealer, arbejder for menneskeheden, der uvægerligt frembringer resultater, som kommende generationer vil anerkende. Han er et menneske, som til trods for alle disse store præstationer, sjældent bliver forstået af sin egen generation. Han er ofte genstand for menneskers sladder, og ofte bliver alt, hvad han gør, misfortolket. Han lægger alt, hvad han har – tid, penge, indflydelse, omdømme, og alt, hvad verden anser for værd at eje – på den altruistiske tjenestes alter, og undertiden tilbyder han sit liv som en sidste gave for kun at opdage, at de, som han har tjent, tilbageviser hans gave, håner hans forsagelse og bruger ukvemsord om ham. Men den indviede bekymrer sig ikke, for det er hans privilegium at se lidt ind i fremtiden, og derfor ved han, at den kraft, han har frembragt, til sin tid vil bringe planen til udførelse. Han ved også, at hans navn og indsats er noteret i logens arkiver, og at den »Tavse Vogter« af menneskers anliggender har bemærket ham.

Planetariske væsener

Idet vi nu betragter de personligheder, som deltager i indvielsesceremonien, skal vi først beskæftige os med dem, som vi kalder for planetariske væsener. Dermed menes de store væsener, som i løbet af en planetarisk manifestation overskygger [side 117] vor menneskehed eller opholder sig dér. De er ikke mange, for størstedelen af de store går mere og mere over til

andet og højere arbejde, efterhånden som deres pladser kan overtages og deres funktioner videreføres af medlemmer fra vor jordevolution, dvs. både devaernes og menneskenes evolution.

Blandt dem, som har direkte forbindelse med vor loge af mestre med dennes forskellige afdelinger på planeten, kan vi nævne følgende:

Den »*Tavse Vogter*« – denne ophøjede entitet, som er vor planets besjælende liv, og som har det samme forhold til Verdens Herre, Sanat Kumara, som egoet har til menneskets lave selv. Det er muligt at få en idé om denne ophøjede entitets høje evolutionstrin ud fra den i udviklingsmæssig henseende analoge gradsforskel, der er mellem et menneske og en fuldendt adept. Set ud fra vort planetariske system er der intet større væsen end dette, og hvad os angår svarer han til de kristnes personlige Gud. Han arbejder gennem sin stedfortræder på det fysiske plan, Sanat Kumara, som er brændpunktet for hans liv og energi. Han opretholder verden i sin aura. Denne ophøjede væsen kan kun kontaktes direkte af den adept, som har taget den femte indvielse, og som er i færd med at tage de to næste, den sjette og den syvende. Én gang om året, ved Wesakfesten, tilfører Buddha, med Verdens Herres samtykke, den samlede menneskehed en dobbelt kraftstrøm. Denne strøm udgår fra den Tavse Vogter, suppleret af den mere fokuserede energi fra Verdens Herre. Denne dobbelte energi lader han i velsignelse strømme ud over folket, som er samlet ved ceremonien i Himalaya, og herfra strømmer den atter ud til alle folkeslag, tungemål og racer. Det er måske ikke almindeligt kendt, at Hierarkiet for vor planet i en bestemt kritisk fase under verdenskrigen (skrevet 1922) anså det for at være ganske nødvendigt at påkalde den Tavse Vogters hjælp, og idet det benyttede det store mantra, hvorved Buddha kan nås, bad det om hans opmærksomhed og om hans formidlende kontakt med den planetariske Logos. Den planetariske Logos, Verdens Herre, en af Aktivitetens Buddhaer, Buddha, [side 118] Mahachohanen og Manuen (disse navne er nævnt i en

rækkefølge, der svarer til deres relative evolutionstrin) besluttede i fællesskab at iagttage handlingsforløbet lidt endnu, inden der blev grebet ind over for tingenes udvikling. Planetens karma ville ellers være blevet forhalet, hvis striden var blevet afsluttet for tidligt. Deres tro på menneskenes evne til at bringe forholdene i orden på rette måde var berettiget, for det viste sig at være unødvendigt at gribe ind. Denne konference fandt sted i Shamballa, og den omtales for at vise, hvordan alt, der vedrører menneskers anliggender, nøje granskes af de forskellige planetariske væsener. Det skal tages helt bogstaveligt i okkult forstand, at »der ikke falder en spurv til jorden« ... uden at dens fald registreres.

Man kan spørge sig selv, hvorfor Bodhisattvaen ikke deltog i konferencen? Årsagen var den, at krigen hørte ind under Manuens afdeling, og Hierarkiets medlemmer beskæftiger sig kun med det, som strengt taget er deres eget anliggende. Mahachohanen, som er det personificerede, intelligente eller manasiske princip, deltager i alle konferencer. I den næste store strid vil religionernes afdeling blive inddraget, og Bodhisattvaen vil blive direkte berørt. Hans broder, Manuen, vil da blive relativt fritaget og vil fortsætte med sit eget arbejde. Men alligevel består der det helt nære samarbejde mellem alle afdelingerne uden noget tab af energi. På grund af den bevidsthedsenhed, der gælder for alle dem, som er frigjorte fra de tre lavere plan, vil alt, hvad der sker i den ene afdeling, være kendt i de andre.

Da den planetariske Logos kun er direkte involveret i de to sidste indvielser, der ikke som de fem forudgående er obligatoriske, tjener det ikke noget formål at komme nærmere ind på hans arbejde. Disse indvielser tages på det buddhiske og atmiske plan, hvorimod de første fem tages på det mentale.

Verdens Herre, Den ene indvier, han, som i bibelen kaldes »Den gamle af dage« og i de hinduistiske hellige skrifter »Den første kumara«, han er Sanat Kumara, som fra sin trone i Shamballa i Gobi ørkenen præsiderer over mestrenes loge [side 119] og står for styret i alle tre afdelinger. I nogle hellige

skrifter er han blevet kaldt »Det store offer«, da han har valgt at overvåge menneskers og devaers evolution, indtil alle er blevet »frelst« i okkult henseende. Det er ham, som bestemmer »forfremmelserne« i de forskellige afdelinger, og som afgør, hvem der skal overtage de ledige embeder. Det er ham, som fire gange om året holder konference med alle chohanerne og mestrene og bevilger det, som skal gøres for at fremme evolutionens mål.

Lejlighedsvis mødes han også med indviede af lavere grader, men kun på tidspunkter for store kriser, når der gives et eller andet menneske lejlighed til at forvandle strid til fred og tænde et bål, hvorved former, der for hurtigt er ved at krystalliseres, bliver tilintetgjort og det indestængte liv således udfriet.

På bestemte tider af året træder logen sammen, og den samles ved Wesakfesten under Verdens Herres jurisdiktion med tre mål for øje:

1. At kontakte den planetariske kraft ved Buddhas hjælp.
2. At afholde den vigtigste af de kvartårige konferencer.
3. At give dem, der er rede inden for alle grader adgang til indvielsesceremonien.

Der finder tre andre indvielsesceremonier sted i årets løb:

1. De mindre indvielser, som ledes af Bodhisattvaen, og som alle kommer ind under Mahachohanens afdeling og således under den ene eller den anden af de fire mindre stråler, attributstrålerne.
2. De større indvielser på den ene eller den anden af de tre hovedstråler, aspektstrålerne. Disse forrettes af Bodhisattvaen og er derfor de to første indvielser.
3. De tre højere indvielser, ved hvilken lejlighed Sanat Kumara fører staven.

[side 120]

Ved alle indvielserne er Verdens Herre til stede, men ved de to første indtager han en stilling, som ligner den, som den Tavse Vogter indtager, når Sanat Kumara lader aflægge eden ved den tredje, fjerde og femte indvielse. Hans kraft vælder frem, og stjernen, der lyser op foran den indviede, er tegnet på hans godkendelse, men den indviede ser ham ikke ansigt til ansigt førend ved den tredje indvielse.

De tre kumaraers eller de tre Aktivitetens Buddhaers medvirken ved indvielsen er interessant. De er tre aspekter af det ene aspekt og Sanat Kumaras elever. Selv om deres opgaver er mange og forskelligartede og først og fremmest vedrører naturens kræfter og energier samt de opbyggende kræfters ledelse har de en vigtig forbindelse med dem, der søger indvielse, for så vidt som de hver især er udtryk for den kraft eller energi, der kommer fra et af mentalplanets tre højere underplan. Ved den tredje indvielse transmitterer derfor en af disse kumaraer til den indviedes kausallegeme den energi, som nedbryder det tredje underplans materie og forårsager derved en delvis nedbrydning af dette legeme. Ved den fjerde indvielse transmitterer en anden buddha kraft fra det andet plan, og ved den femte indvielse overføres der kraft fra det første underplan til de resterende atomer i kausallegemet, og det bevirker den endelige frigørelse. Det arbejde, som udføres af den anden kumara ved kraften fra det andet underplan, er i dette solsystem det vigtigste i forbindelse med det egoiske legeme og fremkalder dets fuldstændige opløsning; derimod bevirker den til sidst anvendte kraft, at selve atomerne (som dannede dette legeme) opløser sig.

Mens den indviede under indvielsesceremonien står foran Verdens Herre, danner disse tre store væsener en triangel, inden for hvis kraftlinjer den indviede befinder sig. Ved de to første indvielser, hvorunder Bodhisattvaen virker som hierofant, beklæder Mahachohanen, Manuen og en chohan, som midlertidigt repræsenterer den anden afdeling, et tilsvarende embede. Ved de to højeste indvielser danner de tre kumaraer, som kaldes »De esoteriske kumaraer«, en triangel, i hvis midte

[side 121] den indviede står, når han står over for den planetariske Logos.

Disse kendsgerninger meddeles for at belære os om to ting: For det første metodens enhedspræg, for det andet, at den gammelkendte sandhed »som foroven så forneden« er en okkult kendsgerning i naturen.

Ved de to sidste indvielser deltager mange af Hierarkiets medlemmer, som så at sige befinder sig uden for planeten og således virker uden for vor planets tætte fysiske og æteriske verden, men en nærmere forklaring er unødvendig. Sanat Kumara er stadig hierofanten, men i rent esoterisk forstand er det selve den planetariske Logos, der forretter indvielsen. De er på det tidspunkt smeltet sammen til én identitet, men manifesterer forskellige aspekter.

Lad det være tilstrækkeligt at sige som afslutning på denne korte redegørelse, at det at gøre et menneske til en indviet er en proces med dobbelt virkning; det indebærer altid, at en adept eller indviet stiger til en højere grad eller går over til andet arbejde, og at et bestemt menneske, som er i færd med at nå frem, kommer ind under loven. Det er derfor en meget vigtig tildragelse, der forudsætter gruppeaktivitet, gruppeloyalitet og forenede bestræbelser, og meget kan afhænge af den visdom, som udvises ved at give et menneske adgang til et højt embede og til en plads i Hierarkiets rådsforsamling.

Lederne af afdelingerne

Manuen
Bodhisattvaen
Mahachohanen

Som sagt repræsenterer disse tre store væsener al manifestations trefoldighed, hvilket kunne udtrykkes i følgende opstilling, idet vi må huske, at det drejer sig om det subjektive og derfor om bevidsthedens udvikling, og især om menneskets selvbevidsthed. [side 122]

Bevidsthed

<i>Manuen</i>	<i>Bodhisattvaen</i>	<i>Mahachohanen</i>
Materiens aspekt.	Åndens aspekt.	Intelligensaspekt
Form.	Liv.	Tænkning
Ikke-selvet.	Selvet.	Forbindelsen mellem disse
Legeme.	Ånd.	Sjæl

Eller udtrykt i ord, der udelukkende vedrører selvbevidst erkendelse.

Politik.	Religion.	Videnskab
Regering.	Overbevisning.	Civilisation
Racer.	Trosretninger.	Undervisning

Alle mennesker hører til enten den ene eller den anden af disse tre afdelinger, og alle har lige stor betydning, for ånd og materie er ét. Alle er i den grad afhængige af hinanden, idet de kun er udtryk for ét liv, at forsøget på at udtrykke de tre afdelingers funktioner i en skematisk opstilling risikerer at kunne lede til fejl i opfattelsen af den gensidige afhængighed.

De tre Store Herrer har et tæt samarbejde, idet dette arbejde er en helhed, ligesom mennesket, skønt en trefoldighed, dog er en individuel enhed. Mennesket er en form, igennem hvilken et åndeligt liv eller en entitet manifesterer sig og udviser intelligens under evolutionens lov.

Derfor er de Store Herrer tæt forbundet med et menneskes indvielser. De er alt for optaget af vigtigere ting og med gruppeaktiviteter til at have nogen forbindelse med et menneske, førend det står på prøvestadiets vej. Når det ved egen indsats har begivet sig ind på discipelskabets vej, vil den bestemte mester, som har det under opsyn, rapportere til lederen af en af de tre afdelinger (dette afhænger af et menneskes stråle), at det nærmer sig indvielsens port, og at det skulle være rede til at tage det store skridt i løbet af et bestemt liv. [side 123] I hvert

liv, og senere hen hvert år, aflægges der rapport lige til det sidste år på prøvestadiets vej, på hvilket tidspunkt der afleveres mere nøjagtige og hyppigere rapporter. I løbet af dette sidste år vil ansøgerens navn blive overgivet til logen, og efter at hans egen mester har aflagt rapport om ham, og hans vidnesbyrd i korthed er blevet nedfældet, stemmes hemmeligt om hans navn, og der udvælges faddere.

Under indvielsesceremonien er der følgende vigtige faktorer:

1. Indvieren.
2. Krafttrianglen, der dannes af tre adepter eller tre kumaraer.
3. Fadderne.

Ved de to første indvielser står to mestre, én mester på hver side af ansøgeren i trianglens midte. Ved den tredje, fjerde og femte indvielse virker Mahachohanen og Bodhisattvaen som faddere. Under den sjette og syvende indvielse står de to store væsener, som ikke må nævnes ved navn, inde i den esoteriske triangel. Fadderens opgave er at lade den kraft eller den elektriske energi, der udgår fra indvielsesstaven, passere igennem deres legemer. Ved hjælp af udstråling kredser denne kraft rundt i trianglen og suppleres af kraften fra de tre vogtere; derefter passerer den gennem fadderens centre, og overføres ved en viljesakt til den indviede.

Der er blevet forklaret tilstrækkeligt andre steder i denne bog om mestrenes loge og deres forhold til den ansøger, der søger indvielse, og den indviedes arbejde er også blevet berørt. Dette arbejde er ikke menneskesønnerne ukendt, men det står dog endnu for dem som et ideal og en fjern mulighed. Men når et menneske stræber efter at nå dette ideal og at gøre det til en synlig kendsgerning i dets eget liv, vil det opdage, at det ikke kun er en mulighed, men et mål, der kan nås, hvis det stræber ihærdigt. Den første indvielse ligger inden for manges rækkevidde, men den nødvendige målrettede stræben og den stærke tro på virkeligheden forude, sammen med en [side 124]

beredvillighed til at ofre alt frem for at vende om, virker afskrækkende på de fleste. Hvis denne bog ikke tjener andet formål end at anspore en eller anden til at gøre en fornyet overbevisende indsats, vil den ikke være skrevet forgæves.

[side 125]

KAPITEL XII

De to åbenbaringer

Vi kan nu betragte indvielsesceremoniens stadier, hvoraf der i alt er fem. De er følgende:

1. »Nærværelsen« åbenbares.
2. »Visionen« ses.
3. Indvielsesstaven anvendes, og det påvirker:
 - a. Legemerne.
 - b. Centrene.
 - c. Kausallegemet.
4. Eden aflægges.
5. »Hemmeligheden« og ordet betros.

Disse punkter er givet i den rigtige rækkefølge, og det bør huskes, at den ikke er tilfældig, men fører den indviede fra åbenbaring til åbenbaring, indtil han når højdepunktet, hvor han bliver betroet en af hemmelighederne og et af de fem magtord, som giver ham adgang til de forskellige plan med alle deres udviklingslinjer. Alt, hvad der tilstræbes her, er at angive de fem væsentligste stadier, som indvielsesceremonien helt naturligt er opdelt i, og den studerende må huske, at ethvert af disse fem stadier i sig selv er en fuldkommen ceremoni med mulighed for en mere detaljeret opdeling.

Lad os nu tage de forskellige punkter op og dvæle kort ved hvert enkelt, idet vi husker, at ord blot indskrænker og begrænser dens sande betydning.

»Nærværelsens« åbenbaring

Ned gennem de senere perioder af inkarnationscyklen, hvor mennesket brydes med modsætningernes par og gennem skelneevne [side 126] kommer til klarhed over virkelighed og uvirkelighed, opstår der i dets sind en voksende erkendelse af, at det selv er et udødeligt væsen, en evig gud og en del af uendeligheden. Forbindelsen mellem mennesket på det fysiske plan og denne indre hersker bliver mere og mere tydelig, indtil den store åbenbaring finder sted. Da kommer der et øjeblik i menneskets tilværelse, hvor det bevidst står ansigt til ansigt med dets virkelige selv og har en indre viden om, og ikke kun teoretisk, at det i virkeligheden er dette selv. Mennesket bliver bevidst om den indre gud, ikke gennem hørelsen eller ved lydhørhed over for den indre stemme, der leder og kontrollerer det, og som kaldes »samvittighedens røst«. Men denne gang kommer erkendelsen gennem *syn og direkte vision*. Mennesket responderer nu ikke kun på det, som det hører, men også på det, som det ser.

Det er kendt, at de første sanser, der udvikles hos et barn, er hørelsen, følesansen og synet. Det lille barn bliver bevidst om lyden og drejer hovedet; det føler og berører. Til sidst ser det bevidst, og gennem disse tre sanser koordineres personligheden. Dette er de tre vitale sanser. Smags- og lugtesansen følger senere, men livet kan leves uden dem, og skulle de ikke være til stede, lever mennesket praktisk talt videre uden handicap i sine forbindelser på det fysiske plan. På den indre eller subjektive udviklings vej er rækkefølgen den samme.

Hørelsen – respons på samvittighedens røst, når den vejleder, styrer og kontrollerer. Det er perioden for den første normale udvikling.

Følesansen – respons på påvirkning udefra eller vibration og erkendelse af det, som ligger uden for den separate menneskelige enhed på det fysiske plan. Det er perioden for gradvis åndelig udvikling, prøvestadiets og discipelskabets vej frem til indvielsens dør. Med mellemrum kommer mennesket i berøring med det, som er højere end det selv. Det bliver opmærksom på mesterens »berøring«, på egoets vibration og på grup-

pens vibration, og gennem denne okkulte følesans vænner det sig til det indre, det subtile. Mennesket rækker ud efter [side 127] det, som vedrører det højere selv, og ved at kontakte det usete vænner mennesket sig til det højere selvs verden.

Til sidst er der *synet* – dette indre syn, som fremkaldes under indvielsesprocessen, men som imidlertid kun er erkendelsen af en evne, der altid er til stede skønt ikke kendt. Et barn har øjne, der er helt fejlfrie og klare fra fødslen, men det oplever en dag, at den bevidste erkendelse af det sete først senere finder sted. Således forholder det sig også med det menneske, der gennemgår en åndelig udvikling. Den indre synsevne har altid eksisteret, og det, som kan ses, er altid til stede, men de fleste kan endnu ikke erkende.

Denne »erkendelse«, som den indviede når frem til, er det første store skridt i indvielsesceremonien, og så længe den ikke er indtruffet, må alle andre stadier vente. Det, som erkendes, er forskelligt ved de forskellige indvielser og kan i store træk sammenfattes således:

Egoet, monadens genspejling, er i sig selv en trefoldighed, som alt andet i naturen og genspejler guddommens tre aspekter, ligesom monaden på et højere plan genspejler guddommens tre aspekter: Vilje, kærlighed-visdom og aktiv intelligens. Hændelsesforløbet er derfor:

Ved den første indvielse bliver den indviede bevidst om egoets tredje eller laveste aspekt, den aktive intelligens' aspekt. Han bliver stillet ansigt til ansigt med den manifestation af den store solengel (pitri), som er ham selv, hans virkelige selv. Hævet over enhver indre uro ved han nu, at denne manifestation af intelligens er den evige entitet, som igennem tidsaldre har vist sine evner på det fysiske plan under sine successive inkarnationer.

Ved den anden indvielse ses denne store nærværelse som en dualitet, og et andet aspekt lyser op foran ham. Han bliver bevidst om, at dette strålende liv, som er identisk med ham selv, ikke kun er intelligens i handling, men af oprindelse også er kærlighed-visdom. Han lader sin bevidsthed smelte sam-

men med dette liv og bliver ét med det, således at det [side 128] med det personlige selv som mellemled kommer til udtryk på det fysiske plan som intelligent kærlighed.

Ved den tredje indvielse står egoet foran den indviede som en fuldendt trefoldighed. Ikke kun er selvet kendt som intelligent, aktiv kærlighed, men er også åbenbaret som fundamental vilje eller hensigt, som mennesket umiddelbart identificerer sig med, idet han ved, at de tre verdener for fremtiden intet har at byde ham ud over at tjene som et virkefelt for aktiv tjeneste, skabt i kærlighed med henblik på virkeliggørelsen af en hensigt, der gennem tiderne har været skjult i selvets hjerte. Med denne hensigt, som nu er åbenbaret, kan der samarbejdes intelligent, hvorved den bringes til modning.

Disse dybe åbenbaringer lyser op foran den indviede på en trefoldig måde.

Som et strålende engleligt væsen. Dette ses med det indre øje med den samme tydelighed og sikre dømmekraft, som når et menneske står ansigt til ansigt med et andet medlem af menneskeheden. Den store solengel, som legemliggør det virkelige menneske og som er hans udtryk på det højere mentalplan, er i bogstavelig forstand hans guddommelige forfader, »Vogteren«, som gennem lange inkarnationscykler har ofret sig fuldt og helt, for at mennesket kunne VÆRE.

Som en sfære af strålende ild, der med den indviede, som står foran den, er forbundet gennem den magnetiske ildtråd, der gennemløber alle hans legemer og slutter i den fysiske hjernes centrum. Denne »sølvsnor« (som den kaldes ret unøjagtigt i bibelen, hvor beskrivelsen af, hvordan den løsner sig fra det fysiske legeme og trækker sig tilbage, findes) udgår fra solenglens hjertecenter, idet den således forbinder hjerte og hjerne – den store dualitet, som i dette solsystem manifesterer kærlighed og intelligens. Denne sfære af ild er forbundet med mange andre, der tilhører den samme gruppe og stråle; det er derfor i bogstavelig forstand en bevislig kendsgerning, at vi alle er ét på de højere plan. Ét liv pulserer og cirkulerer igennem alt via disse tråde af ild. Dette er en del af [side 129] den

åbenbaring, som kommer til det menneske, der står i »nærværelsen«, og hvis øjne okkult set er åbne.

Som en mangefarvet lotus med ni kronblade. Disse kronblade er arrangeret i tre cirkler omkring tre tæt sammenfoldede kronblade, der danner midtpunktet, og som skærmer det, der i de østerlandske bøger kaldes for »juvelen i lotusblomsten«. Denne lotus er af en sjælden skønhed, pulserende af liv og strålende i alle regnbuens farver. Ved de tre første indvielser åbenbares de tre cirkler, den ene efter den anden, indtil den indviede ved den fjerde indvielse står foran en endnu større åbenbaring og erfarer den hemmelighed, der ligger skjult i den midterste knop. I denne forbindelse afviger den tredje indvielse noget fra de to andre, for så vidt som der for første gang kontaktes den rene ånds elektriske ild, der latent er til stede i lotusblomstens hjerte, gennem kraften fra en endnu mere op-højet hierofant end Bodhisattvaen.

I alle disse ord – »solengel«, »ildsfære« og »lotus« skjuler der sig et bestemt aspekt af det menneskelige livs centrale mysterium, men det vil kun være åbenbart for dem, som har øjne, der ser. Den mystiske betydning af disse malende udtryk vil vise sig kun at være en faldgrube eller vil føre til vantro i det tilfælde, hvor mennesket på forkert grundlag søger at tyde dem materielt. Tanken om en udødelig tilværelse, en guddommelig entitet, et stort center af ildenergi, samt om evolutionens fulde blomstring skjuler sig i disse ord, og som sådan må de betragtes.

Ved den fjerde indvielse bliver den indviede ført ind i nærværelsen af det aspekt af ham selv, som kaldes »hans Fader i himlen«. Han føres ansigt til ansigt med sin egen monade, denne rene åndelige essens på det næsthøjeste plan, som forholder sig til hans ego eller hans højere selv, som dette ego forholder sig til personligheden eller det lavere selv.

Denne monade har udtrykt sig på det mentale plan gennem egoet på en trefoldig måde, men alle tænkeevnens aspekter, således som vi forstår dem, mangler nu. Solenglen, som der hidtil har været kontakt med, har trukket sig tilbage, og den

[side 130] form, gennem hvilken den fungerede (det egoiske eller kausale legeme) er borte, og intet er tilbage bortset fra kærlighed-visdom samt den dynamiske vilje, som er åndens mest fremtrædende egenskab. Det lavere selv har tjent egoets formål og er blevet afkastet. Egoet har ligeledes tjent monadens formål og behøves ikke længere. Den indviede står befriet for dem begge, fuldstændigt frigjort og i stand til at kontakte monaden, ligesom han tidligere lærte at kontakte egoet. Resten af den tid, han fremtræder i de tre verdener, styres han kun af vilje og hensigt, selvindviet, og han skaber selv sit manifestationslegeme, idet han (inden for karmiske rammer) bliver herre over sit livs omskiftelser. Den karma, der menes, er den planetariske karma og ikke den personlige.

Ved den fjerde indvielse opnår han kontakt med monadens kærlighedsaspekt og ved den femte med viljesaspektet. Således fuldstændiggør han al kontakt, responderer på alle nødvendige vibrationer og er mester på de fem plan i den menneskelige evolution.

Endvidere er det ved den tredje, den fjerde og den femte indvielse, at han også bliver sig denne »nærværelse« bevidst, som endog omslutter den åndelige entitet, der er hans egen monade. Han ser sin monade som værende ét med den planetariske Logos. Gennem den kanal, som hans egen monade udgør, ser han de selv samme aspekter (legemliggjorte i denne monade) i en større målestok, og den planetariske Logos, som besjæler alle monaderne på sin stråle, bliver således åbenbart. Denne sandhed er næsten umulig at udtrykke i ord, og den vedrører den relation, der er mellem det elektriske ildpunkt, som er monaden, og den femtakkede stjerne, som for den indviede åbenbarer den planetariske Logos' nærværelse. Dette er praktisk talt uforståeligt for det almindelige menneske, som denne bog er skrevet for.

Ved den sjette indvielse bliver den indviede, der virker bevidst som monadens kærlighedsaspekt, ført (via sin »Fader«) ind i en endnu større erkendelse og bliver opmærksom på den [side 131] stjerne, som omslutter hans planetariske stjerne, li-

gesom han tidligere har set denne stjerne omslutte hans egen lille »gnist«. Han kommer derved i bevidst kontakt med Sol-logos og erkender i sig selv alt livs og al manifestations enhed.

Denne erkendelse udvides ved den syvende indvielse, således at to aspekter af det ene liv bliver til realiteter for den frigjorte Buddha.

Således går den indviede trin for trin gennem graderne og stilles ansigt til ansigt med sandhed og eksistens. Det vil være indlysende for de tænksomme studerende, hvorfor denne åbenbaring af nærværelsen må gå forud for alle andre åbenbaringer. Dette fremkalder hos den indviede følgende grundlæggende erkendelser:

Hans tro gennem mange tidsaldre bliver retfærdiggjort, og håb og tro smelter sammen til en kendsgerning, som han selv har erfaret. Tro fortaber sig i syn, og det usynlige bliver synligt og erkendt. Han kan ikke mere tvivle, i stedet for er han ved egen indsats blevet den *vidende*.

Hans enhed med brødrene er bevist, og han erkender det uløselige bånd, som binder ham til sine medmennesker overalt. Brøderskab er ikke længere en teori, men en bevist, videnskabelig kendsgerning, som lige så lidt kan bestrides som menneskenes adskilthed på det fysiske plan.

Sjælens udødelighed og de usynlige verdener virkelighed er for ham bevist og bekræftet. Hvor denne anskuelse før indvielsen var baseret på korte og flygtige visioner og en stærk indre overbevisning (resultatet af logisk tænkning og en gradvis udvikling af intuitionen), er den nu baseret på evnen til at se og på en erkendelse, der er hævet over enhver tvivl, om hans egen udødelige natur.

Han erkender energiens betydning og urkilde og kan begynde at anvende den magtfuldt, målrettet og med videnskabelig nøjagtighed. Han ved nu, hvorfra han henter den og har fået et glimt af de energiressourcer, som er til rådighed. Før vidste han, at denne energi eksisterede og benyttede den i [side 132] blinde og til tider uklogt; nu ser han den under det

»åbne sinds« mentale vejledning og kan samarbejde intelligent med naturens kræfter.

Således frembringer på mange måder nærværelsens åbenbaring bestemte resultater hos den indviede, og det er derfor, at Hierarkiet anser den for at være den nødvendige indledning til alle senere åbenbaringer.

Visionens åbenbaring

Efter at den indviede har været stillet ansigt til ansigt med den Ene, med hvem han gennem utallige tidsaldre har været forbundet, og som i ham har vakt en urokkelig erkendelse af det fundamentale livs helhed, således som det manifesterer sig gennem alle lavere livsformer, er visionen den næste betydningsfulde åbenbaring. Den første åbenbaring har drejet sig om det, som er udefinerbart, grænseløst og (for den begrænsede forstand) uendeligt i sin abstraktion og fuldstændighed. Den anden åbenbaring angår tid og rum og indebærer, at den indviede – ved hjælp af sit nyligt vakte okkulte syn – genkender den rolle, som han har spillet og må spille i planen; senere genkender han selve planen, for så vidt som den angår:

- a. Hans ego.
- b. Hans egoiske gruppe.
- c. Hans strålegruppe.
- d. Hans planetariske Logos.

I denne firdelte erkendelsesproces har vi skildret den gradvise erkendelse, som han opnår under de fire indvielsers proces, der går forud for den endelige frigørelse.

Ved den første indvielse bliver han definitivt klar over den relativt lidet iøjnefaldende rolle, som han må spille i sit personlige liv i den efterfølgende periode mellem åbenbaringens øjeblik og den anden indvielse. Denne strækker sig måske over endnu et liv eller flere. Han kender den retning, de bør [side 133] tage; han erkender i nogen grad sin andel i tjenesten

for menneskeheden; for sit eget vedkommende ser han planen som helhed, som en ganske lille mosaik i det generelle mønster. Han bliver bevidst om, hvordan han – med sin særligt udrustede forstand, summen af sine mentale evner og mange forskellige færdigheder – kan tjene, og hvad der må udrettes af ham, inden han igen kan stå i nærværelsen og modtage en udvidet åbenbaring.

Ved den anden indvielse præsenteres han for den rolle, som hans egoiske gruppe spiller i det generelle mønster. Han bliver mere bevidst om de forskellige gruppeenheder, som han i sit inderste væsen er forbundet med. Han bliver klar over, hvad der gemmer sig bag deres personligheder, hvis de er inkarnerede, og han ser til en vis grad de karmiske relationer mellem grupper, enkeltpersoner og ham selv. Han får indsigt i den specielle gruppehensigt og dens relation til andre grupper. Han kan nu arbejde med større overbevisning, og hans omgang med mennesker på det fysiske plan bliver mere sikker. Han kan både hjælpe dem og sig selv ved karmaudligning og derfor tilvejebringe en hurtigere tilnærmelse til den endelige frigørelse. Grupperelationerne bliver styrket, og planerne og hensigterne kan fremmes på en mere intelligent måde. Efterhånden som denne styrkelse af grupperelationerne tiltager, fremkalder den på det fysiske plan den samordning i handling og den visdommens enighed i hensigt, som resulterer i materialisering af de højere idealer og i kræfternes tilpasning med henblik på den vise fremskyndelse af evolutionens mål. Når dette har nået et vist stadium, har de enheder, der udgør grupperne, lært at arbejde sammen og har således stimuleret hinanden. De kan nu gå videre og opnå endnu større viden, som resulterer i en større evne til at hjælpe.

Ved den tredje indvielse åbenbares for den indviede, hvad der er hensigten med den stråles understråle, som han tilhører, den stråle, hvorpå hans ego befinder sig. Alle egoer er på den ene eller den anden af monadestrålens understråler. Denne viden gives den indviede for til sidst at gøre det muligt for ham (ad den mindste modstands vej), at finde sin monades [side

134] stråle. Den underordnede stråle fører på sin energistrøm mange grupper af egoer, og den indviede bliver derfor ikke kun opmærksom på sin egen egoiske gruppe og dens intelligente hensigt, men også på mange andre grupper af lignende sammensætning. Deres forenede energi arbejder hen imod et klart defineret mål.

Når den indviede har lært noget om grupperelationer og har udviklet evnen til at arbejde med enheder, der udgør en gruppe, lærer han nu hemmeligheden om, hvordan gruppen underordnes det, som er til gavn for samtlige grupper. Dette vil vise sig på det fysiske plan som en evne til at arbejde klogt, intelligent og harmonisk med mange forskellige typer og at samarbejde om store planer og udøve vidtrækkende indflydelse.

En del af den planetariske Logos' planer åbenbares for ham, og visionen indbefatter planens og hensigtens åbenbaring, for så vidt som den vedrører planeten, selv om visionen er for dunklet i forbindelse med disse planer i deres planetariske relationer. Dette fører den indviede igennem en række tiltagende erkendelser til den fjerde indvielses port. Idet den indviede løses fuldstændigt fra alle hindrende bånd i de tre verdener, og ved at den begrænsende karmas lænker brydes, bliver visionen denne gang stærkt udvidet, og han kommer så at sige for første gang til klarhed over rækkevidden af den planetariske hensigt og karma inden for systemet. Da hans egen personlige og betydningsløse karma nu bliver udlignet, kan han rette sin opmærksomhed mod afvikling af den planetariske karma og de langtrækkende planer, formuleret af det store liv, som i sig rummer alle de mindre liv. Han kommer ikke bare til en fuld erkendelse af hensigten med og planerne for alle evolutionerne i hans eget planetsystem, Jorden, men hans fatteevnes radius er udvidet til det planetsystem, som er vor jords komplement eller polare modsætning. Han erkender det indbyrdes slægtskab, der eksisterer mellem de to systemer, og den store dualistiske hensigt åbenbares for ham. Det bliver vist ham, hvordan denne dualistiske hensigt nødvendigvis må blive én samlet plan, og fra nu af retter han alle sine energier [side

135] mod planetarisk samarbejde, eftersom dette befordres ved arbejde med og igennem de to store evolutioner på vor planet, menneske- og devaevolutionen. Dette indebærer tilpasning og den gradvise anvendelse af energi til stimulering af de forskellige naturriger, således at energiernes samspil mellem de to systemer kan fremskyndes gennem en forening af alle naturens kræfter. På denne måde kan Sollogos' planer fuldbyrdes, efterhånden som de bringes til udførelse igennem to planetariske Logoi. Det er nu den indviedes privilegium at håndtere solenergi i mindre målestok, og han har ikke kun adgang til sit eget hierarkis rådsforsamling, men får også adgang, når repræsentanter fra andre planetariske systemer har konference med Verdens Herre og de to afdelingers store ledere.

Ved den femte indvielse giver visionen ham et endnu større udsyn, og han ser et tredje planetarisk system, som sammen med de to andre systemer danner en af de krafttriangler, der kræves til fuldkommengørelsen af den solare evolution. Ligesom al manifestation skrider frem gennem dualitet og trefoldighed til den endelige syntese, således virker disse systemer, som kun er kraftcentre i en Sollogos' legeme, først som separate enheder, der lever deres eget uafhængige liv, og siden som dualiteter ved kræfternes vekselvirkning gennem to systemer, hvorved de hjælper, stimulerer og kompletterer hinanden. Til sidst virker de som en solar triangel, der cirkulerer kraft fra punkt til punkt og fra center til center, indtil energierne er smeltet sammen og danner en syntese, og de tre virker sammen i en enhed.

Når den femte indvielses adept kan arbejde i overensstemmelse med de tre pågældende Logois planer og samarbejde med dem med større og større evner, bliver han rede til den sjette indvielse, der giver ham adgang til endnu højere konklaver. Han tager da del i solare planer, ikke kun i planetariske.

Ved den sjette indvielse er den herligste vision af alle nu hans. Han ser solsystemet som en helhed og får en kort åbenbaring, som for hans undrende forstand afslører Sollogos' fundamentale hensigt. For første gang ser han planerne som en

helhed med alle deres forgreninger. [side 136]

Ved den syvende indvielse rækker hans vision ud over solens indflydelsessfære, og han ser det, som han længe har erkendt som en grundlæggende teoretisk kendsgerning, at vor Sollogos indbefattes i et endnu større væsens planer og hensigt, og at solsystemet kun er et af de mange kraftcentre, igennem hvilke en kosmisk entitet, der er langt større end vor egen Sollogos, kommer til udtryk. Bag alle disse visioner ligger der én stor hensigt – åbenbaring af den grundlæggende gensidige afhængighed og afsløring af de indre relationer som, når de bliver kendt, vil føre den indviede mere og mere ind på den selvornægtende tjenestes vej og gøre ham til den, der arbejder hen imod syntese, harmoni og sammensmeltning til en helhed.

Indvielsesceremonien, der åbner den indviedes øjne, således at han kan se og erkende, er delt i tre dele, som dog alle er dele af én og samme proces:

1. *Fortiden* passerer revy for ham, og han ser sig selv spille mange roller. Han erkender, at de alle gradvis kun har skullet bringe hans kræfter og evner til det stadium, hvor han kunne være til nytte for og sammen med sin gruppe. Han ser og identificerer sig – alt efter den pågældende indvielse – med:

- a. Sig selv i mange tidligere liv.
- b. Sin gruppe i tidligere gruppeliv.
- c. Sin egoiske stråle, således som den strømmer ned gennem mange livscykler.
- d. Sin planetariske Logos, således som han virker i fortiden gennem mange evolutioner og naturriger i hele systemet,

og videre, indtil han har identificeret sig med det ene livs fortid, som flyder igennem alle planetariske systemer og evolutioner i solsystemet. Dette fremkalder i ham beslutningen om at udligne karma og en viden om (idet han ser årsager tilbage i fortiden), hvordan dette skal gennemføres. [side 137]

2. *Nutiden*. Det åbenbares for ham, hvad det specielle arbejde er, som skal udføres i løbet af den mindre cyklus, som

han umiddelbart er inddraget i. Det betyder, at han ikke kun ser det, som angår ham i et bestemt liv, men han kender også den umiddelbare del af planen – som måske indbefatter adskillige af hans små cykler, kaldt hans liv – som den planetariske Logos gerne vil se fuldbyrdet. Det kan da siges hævet over enhver tvivl, at han kender sit arbejde og kan hellige sig sin gerning med en klar viden om, hvorfor, hvordan og hvornår.

3. *Fremtiden*. Derefter vises ham til opmuntring et billede af et fuldendt værk, en herlighed over al beskrivelse, med nogle få iøjnefaldende detaljer, der angiver de vigtigste skridt hen imod dette mål. Han ser i ét kort sekund den herlighed, som skal komme, og han ser den vej af strålende skønhed, som skinner mere og mere, indtil den fuldkomne dag oprinder. På de tidligere stadier ser han sin fuldendte egoiske gruppes herlighed; senere ser han det strålende lys, der strømmer ud fra den stråle, som i sit skød bærer de fuldkomne menneskesønner, der tilhører en bestemt farve og type. Senere igen får han et glimt af det store væsens fuldkommenhed, hans egen planetariske Logos, indtil al skønheds fuldendelse og den stråleglans, der indeslutter alle andre lysstråler, bliver åbenbaret, – solen, der stråler i sin styrke, Sollogos i den fuldbyrdede hensigts stund. [side 138]

[side 139]

KAPITEL XIII

Indvielsesstavene

Der er fire slags indvielsesstave:

1. *Kosmiske*, som anvendes af en kosmisk Logos under indvielserne af en Sollogos og af de tre store planetariske Logoi.

2. *Systemiske*, som anvendes af en Sollogos under indvielserne af en planetarisk Logos. Kosmisk indvielse beskæftiger vi os ikke med; den vedrører bevidsthedsudvidelser, som endog rækker ud over den højeste indvielses horisont i vort solsystem. Med systemiske indvielser beskæftiger vi os kun i mindre grad, for de er på et så umådeligt højt niveau, at det almindelige menneskes forstand endnu ikke kan forestille sig dem. Mennesket forstår kun disse indvielser i den udstrækning, de frembringer virkninger i det planetariske system, der vedrører det. Dette gælder især, hvis det system, hvori det spiller sin mikroskopiske rolle, skulle være det center i det logoiske legeme, som modtager stimulering. Når dette er tilfældet, vil dets egen planetariske Logos' indvielse finde sted, og følgelig modtager det (som et cellelegeme) en ekstra stimulering tillige med de andre menneskesønner.

3. *Planetariske*, som anvendes af en planetarisk Logos med henblik på den tredje, fjerde og femte store indvielse samt de to højere. Ved den planetariske indvielse bliver magtens stav, ført af Sollogos, ladet med ren elektrisk kraft fra Sirius, og under skabelsens anden fase modtog vor Logos denne stav fra den store entitets hånd, som er overhoved for Karmas Herrer. Han er den, som loven er betroet under manifestationen, og ham er det, som i solsystemet repræsenterer det store broderskab på Sirius, hvis loger er virksomme som okkulte hierarkier på de forskellige planeter. Endvidere er det ham, som med [side 140] assistance fra Sollogos overdrager de forskellige

indviere magt, giver dem i hemmelighed det ord, der sætter dem i stand til at føre den rene elektriske kraft ned, hvormed deres embedsstave skal oplades, og betror i deres varetægt den særlige hemmelighed for netop deres planetsystem.

4. *Hierarkiske*, anvendt af et okkult hierarki ved mindre indvielser og af Bodhisattvaen ved de to første manasiske indvielser.

Da mennesket individualiserede på den lemuriske tid, var det ved anvendelse af indvielsesstaven på vor jordkædes Logos, hvorved der aktiveredes visse centre i hans legeme og deres tilsvarende grupper. Ved denne anvendelse af staven vakte livet bogstaveligt talt til intelligent arbejde på det mentale plan. Dyremennesket var bevidst på det fysiske og det astrale plan. Ved den stimulering, der fremkaldes af den elektriske stav, vågnede dette dyremenneske til bevidsthed på det mentale plan. Således koordineredes de tre legemer, og tænkere blev sat i stand til at fungere i dem.

Alle indvielsesstave fremkalder bestemte virkninger:

- a. Stimulering af de latente ild, indtil de flammer op.
- b. Syntese af ildene gennem en okkult aktivitet, der bringer dem inden for hinandens radius.
- c. Forøgelse af vibrationsaktiviteten i et eller andet center, det være sig i mennesket, et himmelsk menneske eller en Sollogos.
- d. Ekspansion af alle legemerne, men primært kausallegemet.
- e. Kundaliniildens opvækkelse (ilden ved rygsøjlebasis) og styringen af dens opstigning. Denne ild, og den manasiske ild, ledes i bestemte baner – eller triangler – ved at følge staven, idet den bevæges på en bestemt måde. Der er en bestemt okkult grund, ifølge elektricitetens love, til at enhver indviet, der føres frem for indvielsen, ledsages af to af [side 141] mestrene, der står på hver side af den indviede. Disse tre danner tilsammen en triangel, hvilket gør arbejdet muligt.

Stavens kraft er dobbeltvirkende, og dens styrke er overvældende. Alene kunne den indviende ikke modtage den spænding, der udgår fra denne stav, uden at lide alvorlig skade, men den triangulære overføring er sikker. Vi må her huske, at to mestre står fadder til alle, der søger indvielse, og de repræsenterer to polariteter af det elektriske Alt. En del af deres funktion er at stå ved ansøgernes side, når de føres frem for den Store Herre.

Når indvieren i sin magtposition og på de nævnte tidspunkter holder stavene i hænderne, virker de som overførere af elektrisk kraft fra meget høje niveauer, endog så høje, at den »Flammende Diamant« ved nogle af de sidste indvielser, – den sjette og den syvende – via Logos overfører kraft fra kilder helt uden for systemet. Af de mægtige stave benyttes den éne på denne planet, men inden for systemet er der adskillige sådanne magtstave, og de findes så at sige i tre styrkegrader.

Den ene indvielsesstav benyttes ved de to første indvielser og føres af den Store Herre. Den magnetiseres, gennem den »Flammende Diamants« anvendelse, og magnetiseringen gentages på det tidspunkt, da en ny verdenslærer overtager embedet. Ved en vidunderlig ceremoni modtager han sin magtstav – den samme stav, der er blevet anvendt lige siden grundlæggelsen af vort planetariske hierarki – og holder den frem for Verdens Herre, som berører den med sin egen mægtige stav, hvorved der sker en ny opladning af dens elektriske kapacitet. Denne ceremoni finder sted i Shamballa.

Indvielsesstaven, der er kendt som den »Flammende Diamant«, anvendes af Sanat Kumara, Den ene indvier. Denne stav ligger gemt i »østen« og holder den ild skjult, som spreder lys over visdomsreligionen. Staven blev af Verdens Herre bragt hertil fra Venus, og én gang i hver verdensperiode underkastes [side 142] den en lignende proces som den mindre stav, dog oplades den denne gang ved direkte indgreb fra Logos selv, solsystemets Logos. Hvor denne stav befinder sig nøjagtigt, ved kun Verdens Herre og strålernes chohaner, og da den er denne evolutions talisman, er den anden stråles chohan – under Verdens Herre – dens vigtigste vogter, assisteret

af det andet plans devaherre. Aktivitetens Buddhaer, og under dem strålens chohan, er ansvarlige for dens forvaring. Den tages kun frem på bestemte tidspunkter, når et specielt arbejde skal udføres. Den anvendes ikke kun ved menneskers indvielse, men ved visse planetariske funktioner, hvorom intet er kendt på nuværende tidspunkt. Den har sin plads og funktion ved visse ceremonier i forbindelse med den indre runde og den triangel, der dannes af Jorden, Mars og Merkur.

Formålet med magtens stave

I en herskende monarks scepter i vor tid skjuler sig disse forskellige staves symbolik. De anerkendes ganske vist som symboler på embede og magt, men i al almindelighed er der ingen forståelse for, at de er af elektrisk oprindelse, og at deres sande betydning ligger i den dynamiske stimulering af alle de underordnede, som beklæder embeder og således kommer ind under den berøring, der inspirerer dem til forøget aktivitet og tjeneste for menneskeheden.

Logos' egen store magtstav er skjult i solen.

For at rekapitulere er de forskellige staves esoteriske opbevaringssted følgende:

1. Bodhisattvaens stav ligger skjult i »visdommens hjerte«, dvs. i Shamballa.
2. Den ene indviers stav er skjult i »østen«, et bestemt sted på planeten.
3. Sollogos' stav er skjult i »solens hjerte«, denne hemmelighedsfulde, subjektive sfære, der ligger bag vor fysiske sol, [side 143] og for hvilken vor fysiske sol kun er det skjold, der dækker og omgiver den.
4. Den stav, der tilhører den kosmiske Logos, som er forbundet med vor Sollogos, er skjult i himlens centrale punkt, omkring hvilket vort solsystem drejer sig, og som kaldes »den centrale åndelige sol«.

En stav oplades på ny i Shamballa for hver ny verdenslærer; Sanat Kumaras stav oplades igen ved hver tilbagevendende verdensperiode, dvs. syv gange i et planetsystems historie. Den logoiske magtstav elektriseres ved gentagelse af hver ny skabelsesperiode eller for hvert nyt solsystem, hvorigennem Logos manifesterer sig, ligesom et menneske manifesterer sig gennem sit fysiske legemes liv. De to første ceremonier foregår i Shamballa, den planetariske manifestations hellige sted, det centrale sted på vor fysiske planet, som svarer til et menneskes hjerte. Mange af de steder på jordens overflade, som for eksempel er berømte for deres helbredende egenskaber, lægges der således mærke til, fordi de er magnetiserede, og deres magnetiske egenskaber viser sig at have helbredende indflydelse. Menneskets erkendelse af disse egenskaber er kun indledningen til en senere og mere klar erkendelse, som vil følge, når dets æteriske syn er blevet mere udviklet.

Disse magnetiske steder bliver magnetiseret på tre måder:

1. Af Sanat Kumara, som virker igennem Manuen. Dette sker, når det er ønskeligt at danne et centralt magnetisk center, som ved sin tiltrækningskraft vil bevirke, at en eller anden race, nation eller større organisation bliver til en sammenhængende helhed. Enhver nation har sit magnetiske center, dannet i æterisk materie ved anvendelse af den »Flammen-de Diamant« på æterne. Det er det nationale hjerte og den nationale karakters grundlag. Sædvanligvis er en nations hovedstad bygget op omkring det, men det er ikke nødvendigvis sådan. [side 144]
2. Af Sanat Kumara, som virker gennem Bodhisattvaen. I dette tilfælde anvendes stavens elektriske kraft for at bringe de indflydelser nærmere sammen, som tilkendegiver sig i verdens store religioner. Den mindre magtstav anvendes her sammen med den større. Ved deres hjælp markeres den tiltrækkende kvalitet eller anslås grundtonen i enhver religion og i enhver organisation med religiøs baggrund.
3. Af Sanat Kumara, som virker gennem Mahachohanen. Ved

anvendelse af magtstaven bringes de organisationers magnetiske brændpunkter, som påvirker et folks civilisation og kultur, til samordnet aktivitet.

Alle organisationer på det fysiske plan – inden for regering, religion eller kultur – er virkeliggørelsen af indre kræfter og årsager, og inden de for alvor viser sig i fysisk manifestation, finder der – hvis det kan udtrykkes således – på æteriske niveauer en fokusering sted af disse indflydelser og energier. Frimurernes organisation er et eksempel på det. Den har to magnetiske centre, hvoraf det ene ligger i Centraleuropa. I alle de nævnte tilfælde var Verdens Herre den drivende kraft, således som det altid er tilfældet ved indstiftelsen af store og vigtige bevægelser. Ved alle mindre bevægelser, som er til hjælp for menneskeheden, og som igangsættes af de mestre, der arbejder gennem deres disciple, påkaldes Bodhisattvaens hjælp, og den mindre magtstav anvendes.

Når disciple starter en bevægelse efter en relativ lille målestok, kan den mester, som de samarbejder med, assistere dem på lignende måde, og skønt han ikke anvender nogen magtstav, har han metoder, hvorved han kan stimulere de trofaste tilhængeres små anstrengelser og forene dem. Således bruges indvielsesstavene og magtordene inden for alle områder af menneskelivet. Hele verdens styre fungerer i lov og orden, og alt i hele systemet er gensidigt afhængigt.

Lad os vende tilbage til menneskets indvielse og de anvendte magtstave. Ved indvielsesceremonien opstår der efter de to [side 145] store åbenbaringer et øjeblik fuldstændig stilhed, og i den mellemliggende tid oplever den indviede i sig selv betydningen af »fred«. Han står så at sige i et tomrum eller i et vakuum, hvori tilsyneladende intet kan nå ham. Han står imellem jord og himmel i et kort sekund, bevidst om intet andet end meningen med tingene som de er, idet han erkender sin egen essentielle guddommelighed og den rolle, han må spille, når han igen vender tilbage til jordisk tjeneste fra himlens rådskammer. Han er sig ingen angst, frygt eller tvivl be-

vidst. Han har kontaktet den guddommelige »nærværelse« og har set visionen. Han ved, hvad han må gøre, og hvordan han skal gøre det, og udsigelig fred og glæde fylder hans hjerte. Dette er et mellemstadium af stilhed forud for en periode af fornyet aktivitet, som begynder i det øjeblik, staven anvendes. Mens han således har været trukket tilbage, ind i sig selv, med alle sine kræfter centreret i hjertet, har den tilstedeværende loge af mestre udført visse ceremonier og sunget visse ord, som forberedelse til indvierens tilsynekomst på tronen og hans anvendelse af staven. Hierofanten har hele tiden været til stede, men arbejdet er blevet varetaget af logen og fadderne. Han bestiger nu magtens sæde, og staven bringes ham af dens retmæssige vogtere.

Det er ikke muligt her at offentliggøre detaljer om det næste stadium ud over at anvende den beskrivelse, der udtrykkes i ordene »ild stiger ned fra himlen«. Ved at fremsige visse ord og sætninger, som er en af indvielsens hemmeligheder, og som er forskellig for hver indvielse, strømmer den elektriske kraft, som skal anvendes, ned i staven, idet den passerer igennem indvierens hjerte og hånd til de *tre*, som står i triangulær relation til embedstronen. De modtager den på skift og lader den ved en viljesakt cirkulere igennem deres hjerter, hvorved den passerer til fadderne. Disse igen forbereder sig på, ved en viljesakt at overføre den til det center i den indviedes legeme, som (i overensstemmelse med indvielsen) skal modtage stimulering. Så følger et interessant mellemstadium, hvorunder [side 146] Hierarkiets forenede viljer smelter sammen for at overføre den kraft, som staven har sat i cirkulation. Hierofanten udtaler ordet, og kraften kastes bogstavelig talt ind i den indviedes legemer og centre, passerer ned gennem centrene på det mentale plan og via de astrale centre til centrene på de æteriske niveauer, som til sidst absorberer den. Dette er et utroligt øjeblik for den indviede og fører ham til en erkendelse af den bogstavelige, absolutte sandhed i den talemåde, at »Gud er en fortærende ild«. Han ved hinsides al tvivl, at ild-energi og elektrisk kraft udgør summen af alt, som er. Han ba-

des bogstaveligt talt i renselsens ild; han ser ild til alle sider, den strømmer ud gennem staven, cirkulerer trianglen rundt og passerer igennem de to ansvarlige adepters legemer. I et kort øjeblik er hele logen af mestre og indviede, der står på deres ceremonielle pladser uden for trianglen, skjult af en mur af ren ild. Den indviede ser ingen anden end hierofanten og er ikke bevidst om andet end et ildhav af rene, blå-hvide flammer, som brænder uden at gøre skade, som intensiverer aktiviteten i ethvert atom i hans legeme uden at nedbryde det, og som renser hele hans natur. Ilden prøver hans arbejde, af hvad art det er, og han går igennem flammen.

Virkningen af stavens anvendelse

A. *På den indviedes legemer*: Virkningen er firfoldig og vedvarende, men er forskellig alt efter den indvielse, der tages. Stavens virkning reguleres yderst omhyggeligt og videnskabeligt, og ved hver efterfølgende indvielse forøges strømstyrken, og den deraf følgende ilds aktivitet og hede forstærkes. Ved stavens anvendelse konstaterer den indviede:

1. At hvert enkelt atoms aktivitet i de forskellige legemer forøges, hvilket resulterer i øget nervekraft samt elasticitet og modstandskraft, som vil komme ham til gode i det anstrengende liv i tjeneste, der ligger forude. [side 147]
2. At en uønsket type materie i hans legemer rystes løs, og den atomare væg delvis nedbrydes, hvilket gør atomerne radioaktive – hvis det kan udtrykkes således – hvorved de lettere elimineres.
3. Legemets ild stimuleres, og det trefoldige lavere menneskes totale energi koordineres, således at der er mindre tab af energi og en større sammenhæng og ensartethed i handling.
4. Samordningen af de forskellige legemer i forbindelse med det kausale eller egoiske legeme lettes, og således bliver bevidsthedskontinuiteten og modtageligheden over for egoets bud mulig.

Den indviede vil opdage, når han vender tilbage fra ceremonien og genoptager sit arbejde i verden, at den modtagne stimulering i hans legemer vil fremkalde en periode af stor aktivitet, men også af kamp. Denne kamp, der vedvarer til sejren er vundet, vil medføre, at han fra sit legeme fjerner uønsket materie og indbygger nyt og bedre materiale. Han vil opdage, at hans evner for tjeneste er tiltaget enormt, og at hans nervekraft er intensiveret, således at han i tjeneste kan trække på hidtil uanede kraftreserver. Han vil også opdage, at den fysiske hjerne respons på det højere selvs røst, og dens modtagelighed over for de højere og mere subtile indtryk er stærkt forøget. Til sidst vil det gennem det fuldførte arbejde lykkes ham at eliminere al materie af subatomar beskaffenhed, og han vil da opbygge legemer af substans fra det højeste underplan på hvert plan. Han vil blive opmærksom på, at alle hans energier kan styres bevidst og konstruktivt, at han kender den virkelige betydning af bevidsthedskontinuitet og kan fungere samtidig på de tre plan i fuld indre erkendelse.

B. *På det kausale eller egoiske legeme.* Det er kun muligt meget kort at berøre virkningen af stavens anvendelse på den indviedes kausallegeme. Emnet er umådeligt og er mere udførligt [side 148] behandlet i *En afhandling om Kosmisk Ild*. Der er kun to måder, hvorpå en idé om den fundamentale sandhed kan gives den studerende. Det vil vi nu se på.

For det første skulle den studerende betænke den interessante betydning af den kendsgerning, at han på det fysiske plan er en fungerende personlighed med kendte og erkendte egenskaber, og at han samtidig er et subjektivt liv, som bruger denne personlighed som et udtryksmiddel, og som – ved hjælp af sit fysiske, emotionelle og mentale legeme, som udgør det trefoldige lavere menneske – skaber sine kontakter med det fysiske plan og udvikler sig derved. Den samme generelle idé om udvikling må nu udvides til det højere selv, egoet på dets eget plan. Dette ego er en stor solengel, som er udtryksmidlet for monaden eller ren ånd, ligesom personligheden er det for

egoet på det lavere niveau. Fra menneskets synspunkt i de tre verdener er dette ego, eller denne solherre, evig; han består under inkarnationernes cyklus, ligesom personligheden består under den lille, fysiske livscyklus. Ikke desto mindre er denne eksistensperiode kun relativt permanent, og den dag oprinder, da det liv, der udtrykker sig gennem egoet, tænkeren, solherren eller manasadevaen søger at løsgøre sig fra selv denne begrænsning og vende tilbage til den kilde, hvorfra den oprindeligt udgik.

Det liv, der manifesterede sig som en solengel, og som gennem iboende energi holdt sammen på den egoiske form gennem lange tidsaldre, trækker sig da gradvis tilbage, og formen opløses langsomt. De mindre liv, som har sammenholdt den, vender tilbage til devasubstansens oprindelige kilde tillige med den forøgede bevidsthed og aktivitet, som de har opnået gennem erfaringen ved at være indbygget i en form og benyttet af et af tilværelsens for dem endnu højere aspekt. Når det drejer sig om personligheden, opløses det trefoldige lavere selv, når det egoiske liv trækker sig tilbage. De små liv, som danner legemet for det, som kaldes det lunare selv (i modsætning til det solare selv, hvis genspejling det er) absorberes [side 149] i det almindelige reservoir af devasubstans af en lavere vibration end den, som dannede det egoiske legeme. Ligeledes er også deres evolution blevet fremskyndet ved at have været indbygget i en form til anvendelse for det højere selv.

Gennem indvielsesstavens anvendelse fremmes arbejdet med at adskille det åndelige selv fra det højere selv, og det indesluttede liv undslipper gradvis, mens kausallegemet langsomt absorberes eller opløses.

Dette har ført til det udtryk, der ofte anvendes i okkulte bøger, at »kausallegemet brister« ved hver indvielse, og til den idé, at den indre centrale ild gradvis bryder igennem og tilintetgør de begrænsende vægge og også til tanken om ødelæggelsen af Salomons tempel gennem tilbagetrækningen af Shekinah. Alle disse talemåder er symbolske formuleringer og er

forsøg på at formidle mennesket fundamentale sandheder fra forskellige synsvinkler.

På det tidspunkt, da den fjerde indvielse er opnået, er tilintetgørelsens arbejde fuldført, solenglen vender tilbage til sit eget sted efter at have udført sin opgave, og de solare liv søger deres emanationspunkt. Livet i formen opstiger da i triumf til sin »Fader i himlen«, ligesom livet i det fysiske legeme i dødsøjeblikket søger sin kilde, egoet, og det ligeledes i fire stadier:

1. Ved tilbagetrækning fra det tætte, fysiske legeme.
2. Ved tilbagetrækning fra det æteriske legeme.
3. Ved senere at trække sig tilbage fra det astrale legeme.
4. Ved til sidst at forlade det mentale legeme.

En anden måde at fremhæve den samme sandhed på er at betragte det egoiske legeme som et kraftcenter, et energihjul eller en lotus og at forestille sig det som en lotus med ni kronblade, som i disse kronblade skjuler en central enhed af tre kronblade. De skjuler på deres side det centrale liv eller »juvelen i lotusen«. Efterhånden som evolutionen skrider frem, [side 150] folder disse tre cirkler af hver tre kronblade sig gradvis ud, idet de samtidig indvirker på den ene eller den anden af de tre i centrum. Disse tre cirkler kaldes henholdsvis ofrets, kærlighedens og kundskabens kronblade. Ved indvielse anvendes staven på kronbladene på en videnskabelig måde og reguleres i overensstemmelse med stråle og anlæg. Det bevirker, at den centrale knop åbner sig, at juvelen åbenbarer sig og frigøres fra det skrin, der så længe har værnet den, og overføres til »kronen«, som den okkult kaldes, hvilket betyder, at den vender tilbage til den monade, hvorfra den kom.

Vi må klart forstå, at alt det ovenstående kun er et forsøg på ved hjælp af begrænsende ord at beskrive den metode og de ceremonier, hvorved åndelig frigørelse til sidst opnås i denne cyklus; først gennem evolution eller gradvis udvikling, og siden i de sidste stadier ved hjælp af indvielsesstaven.

C. *På centrene*. På det tidspunkt, da indvielse tages, er centrene alle aktive, og de fire lavere (som svarer til personligheden) påbegynder processen med at overføre ilden til de tre højere. De tre lavere centres dobbelte rotation ses tydeligt, og de tre højere begynder at blive tilsvarende aktive. Ved anvendelse af indvielsesstaven på tidspunktet for indvielsesceremonien opnås der bestemte resultater i forbindelse med centrene, hvilket kunne opregnes således:

Ilden ved rygsøjlels basis ledes nøjagtigt hen til det bestemte center, som er genstand for særlig opmærksomhed. Dette er forskelligt afhængig af stråle eller af den indviedes specielle arbejdsopgave.

Centrets aktivitet intensiveres, dets omdrejningshastighed forøges, og visse af hjulets centrale eger får en mere aktiv udstråling. Disse hjuleger, eller lotuskronblade, har for eksempel en nær forbindelse med de forskellige spiriller i de permanente atomer, og ved at disse stimuleres, bliver en eller flere af de modsvarende spiriller i de permanente atomer på de tre lavere plan virksomme. Efter den tredje indvielse finder en [side 151] tilsvarende stimulering sted i de permanente atomer i triaden, hvilket fører til en samordning af det buddhiske legeme og til overføring af den lavere polarisering til den højere.

Ved anvendelse af indvielsesstaven tredobles kraftnedstrømningen fra egoet til personligheden, idet retningen af denne kraft beror på, om de centre, som er genstand for opmærksomhed er de æteriske eller de astrale ved den første og anden indvielse, eller om den indviede står foran Verdens Herre. I sidstnævnte tilfælde vil hans mentale centre, eller deres tilsvarende krafthvirvler på højere niveauer modtage stimulering. Når verdenslæreren er indvier ved den første og anden indvielse, ledes den triadale kraft således, at den beliver hjerte- og strubecentret i deres position som synteseskabende centre for de lavere. Når Den ene indvier anvender sin magts stav, sker nedstrømningen fra monaden, og skønt strube og hjerte intensiverer vibrationen som respons, styres kraften hovedsagelig mod de syv centre i hovedet og til sidst (ved frigø-

relsen) mod det strålende hovedcenter ovenover, der skaber en syntese af de syv mindre centre i hovedet.

Centrene får ved indvielse en øget vibrationskapacitet og kraft, og i det ydre liv fører dette til:

1. En sensitivitet og forfinelse af legemerne, som i begyndelsen kan resultere i megen lidelse for den indviede, men som frembringer en evne til at respondere, der langt opvejer den ledsagende smerte.
2. En udvikling af psykiske evner, som igen kan føre til midlertidig bekymring, men som til sidst forårsager en erkendelse af det ene selv i alle selv, hvilket er målet for vor stræben.
3. En bortbrænding af det æteriske væv gennem den gradvise opvækkelse af kundalini og dens korrekte, geometriske fremadskriden samt en deraf følgende bevidsthedskontinuitet, som sætter den indviede i stand til at arbejde bevidst med *tid* som en faktor på evolutionens forskellige plan.
[side 152]
4. En gradvis forståelse af loven om vibration som et aspekt af den grundlæggende lov om opbygning, loven om tiltrækning, og den indviede lærer bevidst at opbygge, at håndtere tankestof for at fuldkommengøre Logos' planer, at arbejde i mental essens og at anvende loven på mentale niveauer og derved påvirke det fysiske plan. Bevægelse opstår kosmisk set på de kosmiske plan, og det samme vil ses i mikrokosmos. Der ligger et okkult vink i dette, som ved eftertanke vil åbenbare meget. I det øjeblik staven anvendes under indvielse, erkender den indviede *bevidst* betydningen af loven om tiltrækning ved formopbygning og i syntesen af de tre ild. På hans evne til at fastholde denne erkendelse og til selv at anvende loven beror hans evne til at gå videre.
5. Hierofanten overfører højere manasisk energi til den indviede, således at han bliver i stand til bevidst at kende og erkende planen for sit gruppecenter gennem den umådeligt forøgede stimulering. Denne kraft strømmer ned fra det

manasisk permanente atom via antahkaranaen og ledes til netop det center, hierofanten – i henhold til loven – erken-
der burde stimuleres.

6. Indvieren stabiliserer kraften og regulerer dens strøm, mens den cirkulerer gennem det egoiske legeme, således at det syvende princip i hjertet af lotusen kan åbenbares, når arbejdet med udviklingen er fuldført. Efter hver indvielse fol-
des lotusen mere og mere ud, og lys fra dens centrum be-
gynder at bryde frem – et lys eller en ild, som til sidst
brænder igennem de tre omsluttende kronblade og tillader
hele den indre herlighed at blive set, og åndens elektriske
ild at blive manifesteret. Mens dette udvirkes på mentalpla-
nets andet underplan (hvor egoets lotus nu befinder sig),
finder der en tilsvarende stimulering sted i den tætte sub-
stans, som danner centrenes kronblade eller hjul på de
astrale og æteriske niveauer.

[side 153]

KAPITEL XIV

Edsaflæggelsen

Logens arbejde ved indvielsen

Vi kommer nu til den mest højtidelige del af indvielsesceremonien. Denne ceremoni er ud fra én synsvinkel delt op i tre dele:

1. Den del, der vedrører den indviede, i hvilken han erkender sit eget ophøjede selv, nærværelsen, og ser visionen og planen.
2. Den del, der vedrører indvieren, i hvilken han anvender ildstaven og udvirker nogle bestemte resultater i kandidatens legeme.
3. Den del, hvorunder visse ord og formler bliver betroet den indviede af hierofanten, og som han bærer i sin bevidsthed for bedre at kunne udføre den del af planen, som vedrører ham selv.

Under hele forløbet har mestrenes loge, forsamlet uden for krafttrianglen, været optaget af et trefoldigt arbejde, idet deres hensigt har været at frembringe visse resultater i den indviedes bevidsthed og således hjælpe hierofanten i hans krævende opgave. Det må huskes, at – i henhold til loven om økonomi – hvor som helst der er en anvendelse eller en overføring af kraft fra ét kraftcenter til et andet, er der også et tilsvarende energitab i det center, hvor afgivelsen finder sted. Det er årsagen til fastsatte tider og perioder i forbindelse med indvielsesceremonien. Solen er kilde til al energi og kraft, og indviens arbejde lettes, når der drages fordel af gunstige solare betingelser. Tidspunkter og perioder bringes i erfaring gennem

esoterisk solar og kosmisk astrologi; denne er naturligvis baseret på de korrekte tal, den sande matematiske opfattelse [side 154] samt en virkelig viden om de grundlæggende kendsgerninger omkring planeterne og solsystemet. Den indviedes horoskop stilles ligeledes, for at efterprøve tidspunktet for en individuel indvielse, og først når de individuelle tegn passer til og falder sammen med ceremoniens horoskop, som indvieren retter sig efter, er det muligt at udføre ceremonien. Det er grunden til, at indvielse undertiden må udsættes til et senere liv, selv når den indviede har gjort det nødvendige arbejde.

Logens trefoldige arbejde under ceremonien kan beskrives således:

1. Fremsigelsen af visse mantraer frigør energi fra et bestemt planetarisk center. Det må her huskes, at ethvert planetarisk system er et center i en Sollogos' legeme og legemliggør en ganske særlig type energi eller kraft. I overensstemmelse med den energi, der ønskes ved en bestemt indvielse, overføres den, via solen, fra det tilsvarende planetariske center til den indviede. Fremgangsmåden er følgende:
 - a. Energien fra det planetariske center sættes i bevægelse gennem den planetariske Logos' kraft, hjulpet af logens videnskabelige indsigt og ved anvendelsen af visse magtord.
 - b. Den går derfra videre til solen, hvor den blandes med ren solenergi.
 - c. Den transmitteres fra solen til den bestemte kæde i vort jordsystem, som numerisk korresponderer med det bestemte planetsystem, hvorfra den har sin oprindelse.
 - d. Derfra overføres den til den tilsvarende klode og videre til den faste fysiske planet. Ved at anvende et særligt mantra fokuserer indvieren energien i sit eget legeme, idet han anvender det både som en modtage- og sendestation. Til sidst når energien den indviede via triangeln

og fadderne. Det vil derfor være indlysende for den studerende, at når indvieren er Verdens Herre eller den fysiske genspejling af vort systems planetariske Logos, [side 155] kommer kraften mere direkte til den indviede end ved de to første indvielser, ved hvilke Bodhisattvaen er hierofanten. Først ved den tredje indvielse vil den indviede være i stand til *direkte* at modtage planetarisk kraft.

2. Den koncentration, som foretages af logen, hjælper den indviede til i sig selv at erkende de forskellige processer, han har gennemgået. Dette opnås ved at bearbejde hans mentale legeme på en bestemt måde og således stimulere alle atomerne ved hjælp af mestrenes forenede tankekraft. Opfattelsesevnen understøttes derved direkte. Denne koncentration ligner på ingen måde hypnotisk suggestion eller de stærkere sinds magtfulde mentale indflydelse på de svagere. Den tager form af en krævende meditation udført af de forsamlede mestre og indviede over de foreliggende kendsgerninger samt over selvet. Gennem den således frigjorte kraft bliver den indviede i stand til lettere at overføre sin bevidsthed fra ikke-selvet til de grundlæggende guddommelige kvaliteter, som han umiddelbart er beskæftiget med. Mestrenes tankekraft er i stand til at lukke de tre verdensers vibration ude, hvilket gør det muligt for kandidaten bogstaveligt talt at »lade bag sig« hele fortiden og at få dette brede udsyn, som ser slutningen fra begyndelsen og de timelige forhold, som om de ikke var til.
3. Gennem en bestemt ceremoniel rytmisk handling understøtter logen indvielsesarbejdet kraftigt. Ligesom der under Wesakfesten tilvejebringes resultater i en tilkendegivelse af kraft ved anvendelse af mantraer, der intones, og den hellige, ceremonielle gruppering og sammenfletning af den forsamlede skare i geometriske formationer, så følges der under indvielsesceremonien en lignende fremgangsmåde. De geometriske figurer, som svarer til de forskellige indvi-

elser, adskiller sig fra hinanden, og heri ligger én af ceremoniens sikkerhedsforanstaltninger. Den indviede genkender den figur, der er bestemt for hans egen indvielse, men ikke mere. [side 156]

Alle disse tre aspekter af de i logen forsamlede mestres og indviedes arbejde optager dem indtil det øjeblik, staven er blevet anvendt. Gennem anvendelse af denne er den indviede blevet medlem af logen, og hele ceremoniellet ændrer sig herefter forud for edsaflæggelsen og åbenbaring af ordet og hemmeligheden.

Fadderne trækker sig tilbage fra den indviedes side og indtager deres plads i rækkerne, mens de tre Aktivitetens Budhaer (eller deres stedfortrædere ved de to første indvielser) tager opstilling bag ved hierofantens embedssæde. Logemedlemmerne er anderledes grupperet, og indviede af samme grad som den nylig optagne kandidat stiller sig omkring ham og hjælper til ved den sidste del af ceremonien; de øvrige indviede og adepter står efter deres forskellige grader.

Indvielsesceremoniens tre første trin er ens for alle indvielser. I de sidste to stadier trækker de, som ikke er af samme grad som den nyindviede, sig tilbage til den bageste del af indvielsessalen i Shamballa (fx indviede af 1. grad ved indvielse af et medlem af 3. grad), og en »mur af tavshed« bygges op ved hjælp af mantrisk energi mellem de to grupper. Der dannes så at sige et vakuum, og intet kan herefter overføres fra den indre gruppe til den ydre. Sidstnævnte helliger sig da udelukkende dyb meditation og intonering af visse formler, og i indergruppen omkring hierofanten udspiller sig to handlinger:

- a. Den nyindviede aflægger eden.
- b. Visse ord og hemmeligheder betros ham.

To edsformer

Alle edsaflæggelser, som er forbundet med det okkulte hierar-

ki, kan inddeles i to grupper:

1. *Indvielseseden*, ved hvilken den indviede ved de højtideligste løfter binder sig til – under umiddelbar strengeste straf – aldrig uden for indvielsessalen at afsløre en okkult hemmelighed [side 157] eller at udtrykke med ord, hvad der er givet i hans varetægt.
2. *Embedseden*, der aflægges, når et logemedlem overtager en bestemt post i det hierarkiske arbejde. Denne ed vedrører hans funktioner og hans relationer til:
 - a. Verdens Herre.
 - b. Hans nærmeste overordnede.
 - c. Hans medarbejdere i logen.
 - d. Menneskenes verden, som han skal tjene.

Det er unødvendigt at sige mere her om denne sidste edsform, da den kun vedrører Hierarkiets embedsmænd.

Indvielseseden

Indvielseseden, som vi nu skal beskæftige os med, falder i tre dele og aflægges af den indviede over for hierofanten, idet den gentages sætning for sætning efter indvieren. Den afbrydes forskellige steder ved at indviede af samme grad synger ord på senzar, som svarer til: »Lad det ske«.

Edens tre dele kan beskrives omtrent således:

1. En højtidelig sætning, der udtrykker den hensigt, der tilskynder den indviede, en forsikring om hans urokkelige vilje og en højtidelig tilkendegivelse af hans indsigt sammen med et løfte om ikke at afsløre nogen del af den erkendte hensigt undtagen i den udstrækning, hans hverdag i menneskenes verden og hans tjeneste for menneskeheden vil røbe det. Dette indbefatter en ed, der kræver hemmeligholdelse af den åbenbarede del af den logoiske plan, som

- han så ved »visionens åbenbaring«.
2. En forpligtelse af dybt alvorlig natur angående hans relation til hans andre selv, dvs. logen, som han er medlem af, og alle andre menneskers selv. Det indbefatter holdningen til hans brødre af alle grader og omfatter også et løfte om [side 158] aldrig at afsløre selv-aspektets sande natur, således som det er blevet vist ham ved indvielsen. Det omfatter en ed med hensyn til hemmeligholdelse af den erkendte relation mellem Sollogos og den planetariske Logos samt mellem vort systems planetariske Logos og selve systemet.
 3. En højtidelig og forpligtende erklæring om aldrig at åbenbare for nogen den viden, der er blevet ham til del, med hensyn til de energi- og kraftkilder, han er blevet bragt i berøring med. Dette er en trefoldig ed: at bevare fuldstændig tavshed om energiens sande natur, om lovene for dens anvendelse og et løfte om at benytte den kraft, der er stillet til hans rådighed gennem indvielse, udelukkende i tjeneste for menneskeheden og til fremme af den planetariske Logos' planer.

Denne store ed er affattet i forskellige formler i overensstemmelse med den indvielse, der gennemgås, og som tidligere nævnt aflægges den i tre dele med en pause mellem hver del, som udfyldes af et bestemt ceremoniel af den indviede gruppe omkring den nyligt optagne broder.

Det bør måske her bemærkes, at hver del af eden i virkeligheden vedrører et af den guddommelige manifestations tre aspekter, og når den indviede aflægger sit løfte, samarbejder en af de tre afdelings ledere med indvieren under den hellige handling. På denne måde bliver energi af en trefoldig natur tilgængelig i overensstemmelse med de forskellige dele af eden, der aflægges. Denne energi strømmer ned fra de tre hovedstråler gennem hierofanten og den tilsvarende leder af afdelingen ved de to første indvielser og når den indviede via gruppen af indviede af samme grad, således at enhver indvielse er en kilde til stimulering og ekspansion for alle. Ved de fem sidste

indvielser strømmer kraften via de tre Aktivitetens Buddhaer i stedet for gennem afdelingernes ledere.

Det kunne her måske være interessant at fremhæve, at gruppen under denne del af ceremonien er badet i farver, som modsvarer den type energi og det planetariske system, som [side 159] den hidrører fra; det er indvierens opgave at lade den indviede komme i berøring med denne energi. Den strømmer ned over gruppen fra det øjeblik, adskillelsen er foranlediget og tilvejebragt af indvieren, der anvender visse ord, mens han hæver sin magtstav. De tre Aktivitetens Buddhaer, som er de store energicentre på vor planet, berører derefter stavens spids med deres embedsstave. Et bestemt hemmelighedsfuldt ord udtales af dem i forening, og nedstrømningen begynder, idet den fortsætter til ceremoniens afslutning.

Det spørgsmål kan stilles, om der er nogen indviede, der bryder deres ed. Det sker meget sjældent, for vi må huske, at en indvielse ikke tages, førend et bestemt stadium er nået. Der har været nogle få tilfælde, men da Verdens Herre er vidende om alt, hvad der foregår i fremtiden såvel som i nutiden og i fortiden, gives der aldrig nogen sinde en indviet lejlighed til at afsløre det, som er skjult. Måske kan hensigten være der, men lejligheden vil mangle. Den indviede, som har en sådan syndig hensigt, vil være gjort stum, og ofte med døden til følge, inden han således fejler. [side 160]

[side 161]

KAPITEL XV

Meddelelse af ordet

De solare ord

Grundlaget for alle manifesterede fænomener er den udtalte lyd eller det med kraft talte ord, dvs. med viljens fulde hensigt bag sig. Heri ligger som bekendt meditationens værdi, for meditation frembringer til sidst denne indre dynamiske hensigt og indre samling eller denne indre forestilling, som uvægerligt må gå forud for udtalelsen af en skabende lyd. Når det siges, at Logos skabte verdenerne gennem meditation betyder det, at der inden for hans eget bevidsthedscenter indtrådte en periode, i hvilken han grundede over og mediterede på de hensigter og planer, som han havde for øje. Han forestillede sig visuelt hele verdensprocessen som et fuldendt hele, idet han så slutningen fra begyndelsen og var bevidst om den fuldendte sfæres detaljer. Da hans meditation var tilendebragt, og helheden fremstod som et fuldendt billede for hans indre syn, anvendte han et bestemt magtord, som var blevet betroet ham af *Den, om hvem intet kan siges*, selve Logos for det kosmiske system, som vort system kun er en del af. Vi beskæftiger os ikke med kosmiske og logoiske indvielser, undtagen i den udstrækning menneskets indvielser er en genspejling af deres mægtige prototyper, men den studerende vil med interesse bemærke, at ligesom den indviede ved hver indvielse betros et magtord, således blev Logos betroet det store magtord, der frembragte vort solsystem, det ord, som kaldes det »hellige ord« eller **AUM**. Det må her huskes, at det intonerede **AUM** er menneskets forsøg på i en uendelig lille målestok at gengive den kosmiske treklang, hvorved skabelse blev muliggjort. Magtord af alle grader inddeles i tre faser. [side 162]

For det første: De udtales af et fuldkommen *selvbevidst* væsen, og dette sker altid efter en frigørelses- eller meditationsperiode, i hvilken hensigten i sin helhed visualiseres.

For det andet: De påvirker devariget og frembringer skabelsen af former. Denne virkning er dualistisk af natur:

- a. Devaerne på evolutionsvejen, de store opbyggere af solsystemet, og under dem de, som har passeret menneskestadiet, responderer på ordets lyd og samarbejder i bevidst erkendelse med den, som har frembragt det ved sin udånding; og således udføres arbejdet.
- b. Devaerne på involutionsbuen, de mindre opbyggere, som ikke har passeret gennem menneskestadiet, responderer også på lyden, men ubevidst eller af tvang og opbygger ud af deres egen substans de ønskede former ved kraften fra de iværksatte vibrationer.

For det tredje: De virker som en stabiliserende faktor, og så længe lydens kraft vedvarer, hænger formerne sammen. Når Logos for eksempel afslutter fremsigelsen af det hellige *AUM*, og vibrationen ophører, vil formernes opløsning følge efter. Dette gælder for den planetariske Logos og ligeledes for dem længere nede i rækken.

Magtordene eller permutationerne af *AUM* eksisterer i enhver tænkelig tone, undertone og kvarttone, og på disse små lydnuancer er skaberværket og dets opretholdelse bygget. En mangfoldighed af lyde eksisterer inden for enhver større lyd og påvirker forskellige grupper. Det må også huskes, at i det store og hele falder lyden inden for solsystemet i to grupper:

1. De *iværksættende* lyde eller de, som frembringer manifestation eller fænomener af enhver slags på alle plan.
2. De *resulterende* lyde eller de, som frembringes inde fra selve formerne under evolutionsprocessen, og som er summen af toner fra enhver form i et hvilket som helst naturrige. Enhver form har ligeledes en tone, som frembringes af

[side 163] de allermindste lyde frembragt af de atomer, som denne form er sammensat af. Disse lyde udspringer af den anden gruppe og påvirker laverestående grupper eller riger, hvis ordet »laverestående« kan benyttes i forbindelse med nogen som helst gren af den guddommelige manifestation. Menneskeriget (det fjerde skabende hierarki) blev for eksempel frembragt af et tredobbelt **AUM**, intoneret i en bestemt toneart af treenighedens tre skikkelser i forening – Gud Fader, Gud Søn og Gud Helligånd eller Shiva, Vishnu og Brahma. Denne lyd varer endnu ved. Samspillet mellem og sammenblandingen af de mange små lyde i ethvert menneskevæsen fremkalder en stor forenet lyd, som kan høres på de højere steder, og som på sin vis har en bestemt virkning på dyreriget. Det er en af de faktorer, som frembringer de dyreformer, som både dyr og mennesker kan tage i besiddelse, for det må stadig huskes, at mennesket er forbindelsen mellem det dyriske og det guddommelige.

Det er hverken muligt eller ønskeligt at opregne magtordene, men der kan gives visse generelle retningslinjer, som vil hjælpe den studerende til at forstå noget af emnets storhed og dets indviklede beskaffenhed.

1. Det store ord, som lyder fra solsystemets Logos, og som formidles til ham af hans overordnede.
2. Tre ord formidlet af Sollogos til hver af de tre Logoi på følgende måde:
 - a. Den hellige lyd **A** for Shiva, han, som legemliggør ånds- eller viljesaspektet. Det er det ord, som Gud Fader virker igennem.
 - b. Lyden **U** for Vishnu, Guds Søn. Han er formbyggeren og tilvejebringer det legeme, som ånden skal tage i besiddelse for at muliggøre den guddommelige inkarnation. **A** er livets lyd, **U** er formens lyd. [side 164]
 - c. Lyden **M** for Brahma, der i sit arbejde som energigiver

med aktiv intelligens forbinder ånd og form eller selvet med ikke-selvet.

Det kan påpeges her, at der til den studerende, som klogt tænker nærmere over disse funktioner, vil komme megen oplysning om de tre afdelinger af vor planets hierarki.

3. Syv store ord, igen baseret på de hellige tre lyde **A U M**. Disse fremkaldte skabelsen eller manifestationen af vort solsystems syv plan, og de bliver ikke betroet menneskevæsener, men de syv store devaer eller Raja-herrer, som er et plans besjælende liv. Derfor er deres samarbejde nødvendigt ved de forskellige indvielser, inden disse nøgleord kan betros den indviede.
4. Niogfyrre ord relateret til de niogfyrre underplan eller ild. Disse igen betros de hellige ilds niogfyrre bygmestre.

De ovennævnte to grupper af ord hører ind under det tredje aspekts jurisdiktion og fremføres af Brahma.

5. Endvidere er der fem store ord med tegn, som falder ind under Vishnus eller Guds Søns afdeling, og som udåndes af ham. Ved deres hjælp blev de fem naturriger til, som er under udvikling:

- a. Mineralriget.
- b. Planteriget.
- c. Dyreriget.
- d. Menneskeriget.
- e. Det åndelige rige.

Disse fem er permutationer af, eller er bygget op på **U**-lyden, ligesom de tidligere anførte er bygget op på **M**-lyden.

I forbindelse med de tre første riger kan det være af interesse at bemærke, at de er baseret på to lyde: **U**-lyden anslået på **M**-lydens grundtone. I det fjerde rige er **M**-tonen hændende, og de to anslåede toner er **U** og **A**. I det femte rige er **M**-lyden aftaget til en fjern undertone, **U**-lyden er sammensmeltet med den, således at de ikke kan [side 165]

skelnes fra hinanden. A- eller Shiva-tonen genlyder magtfuldt og er praktisk talt den eneste tone, der høres. Ved at anslå denne tone – Shivas eller ødelæggerens – negeres ikke-selvet, og alt, hvad der ikke er af ånd, går i opløsning. Når A-lyden får indpas, bevirker den den indviedes løsrivelse eller frigørelse fra de tre verdener.

6. Der er også visse ord, der betros hver af de planetariske Logoi, og de er en basis for planetarisk manifestation. Det er velkendt, at Brahma-aspektets lyd, eller vor egen planetariske Logos' tredje aspekt, er FA, og heri ligger megen oplysning vedrørende hans udviklingstrin, for det er umiddelbart indlysende, at A-lyden når endog det faste fysiske.
7. Inden for vort eget hierarki er der talrige ord bygget op på vor planetariske Logos' store ord, og disse betros lederne af afdelingerne, som på sin side giver dem videre i ombyttet rækkefølge til de indviede af forskellige grader. Det vil være klogt af den studerende i sin bevidsthed omhyggeligt at skelne mellem *ord* og *lyde*, for ordene tilslører tanken eller den tilsigtede idé eller hensigt; og lyden gør det muligt at manifestere i materie af en eller anden art på det ene eller det andet af de syv plan.

Vi kan ikke her følge grundordenes udbredelse, fra de udtales af kosmiske væsener ned til de uendeligt små differentieringer, der frembringes i menneskets tale, dyrenes mæle og fuglenes sang. Enhver differentiering er en manifestation af bevidsthed af en vis grad, og enhver fremkalder en virkning. Hvad den indviede er ved at lære er, at frembringe lyde *bevidst* og således frembringe et velovervejet og ønsket resultat; at udtale ord og være fuldt ud bevidst om konsekvensen på alle plan; at skabe former og styre energi ved hjælp af hellige lyde, og således fremme evolutionens mål.

For at understrege sagens uhyre betydning og således redegøre for den omhyggelige overvågning af dette aspekt af det guddommelige værk, har det været nødvendigt med denne afvigen fra hovedemnet, inden vi går over til medde-

lelsen af ordene til den indviede. [side 166]

Ordenes anvendelse

Vi har allerede kort været inde på magtordenes betydning. Vi kunne nu opregne nogle af de anførte postulater og derefter i nogen grad omtale indvielsesceremonien og de ord, som betros den indviede. Af de her fremførte postulater er der ni, som, hvis de overvejes nøje af aspiranten, vil afsløre meget for ham om skabelsesprocessen og talens magt.

1. Alle magtordene har deres rod i det store ord, som blev betroet Sollogos i manifestationens morgengry.
2. Alle magtordene er permutationer eller udvidelser af de tre grundlyde og tiltager i længde, efterhånden som de forskellige plan involveres, indtil den endelige enheds, menneskets sætninger og tale i deres uendelige differentieringer er nået.
3. På vejen tilbage bliver talen derfor stadig mere kortfattet, ordene anvendes mere sparsomt, og til sidst kommer den tid, da adepten kun benytter de formler af ord, som er nødvendige for at udføre specielle opgaver inden for to områder:
 - a. Bestemte skabende processer.
 - b. Speciel styring af energi.

Det gælder naturligvis på alle plan i de tre verdener.

4. Aspiranten har derfor hovedsagelig tre ting at gøre, når han forbereder sig til indvielse:
 - a. At kontrollere enhver aktivitet i sin trefoldige lavere natur. Dette indebærer anvendelsen af intelligent energi på ethvert atom i hans tre hylstre – det fysiske, det astrale og det mentale. Det er bogstaveligt talt Brahma, eller det tredje aspekt, den indre gud, der lyser frem.

- b. At kontrollere sin tale hvert minut på dagen. Dette krav er let fremsat, men yderst vanskeligt at praktisere. Den, der kan opfylde det, nærmer sig hurtigt frigørelse. Dette hentyder ikke til den fåmælted, tværhed, tavshed og den stumhed, der ofte kendetegner kun lidet udviklede [side 167] naturer, og som i virkeligheden er en uarticuleret tilstand. Der menes den beherskede anvendelse af ord med henblik på at udvirke bestemte resultater og til tilbageholdelsen af talens energi, når den ikke behøves – hvilket er en helt anden sag. Det indebærer en forståelse af cykler, af tider og epoker; det forudsætter et kendskab til lydens kraft og de virkninger, der frembringes gennem det talte ord. Det indebærer en forståelse af naturens opbyggende kræfter og deres rigtige håndtering, og er baseret på en evne til at beherske mental materie og til at sætte den i bevægelse for at frembringe resultater i fysisk materie i overensstemmelse med den indre guds klart definerede hensigt. Det er selvets andet aspekt, Vishnu, der skinner igennem, eller det formbyggende aspekt, som er egoets fornemste kendetegn på dets eget plan. Det vil være klogt at tænke over dette.
- c. At meditere og derved nå til det, som er egoets hensigt. Ved at meditere således træder det første aspekt mere og mere i forgrunden, og den indre guds bevidste vilje kan gøre sig bemærket på det fysiske plan.

Aspirantens tre aktiviteter må gå parallelt med hinanden, og det vil bemærkes, at den anden aktivitet er resultatet af den første og vil manifestere sig som energi på det fysiske plan. Først når aspiranten har gjort virkelige fremskridt inden for disse tre områder af stræben, vil det første af de store ord blive ham betroet.

5. Ethvert stort ord indeholder sine egne differentieringer, sine udvidelser og permutationer, og når det udtales, sætter den indviede det mindre i bevægelse gennem vibrationen af det større. Heraf det uhyre store ansvar og de opnåede re-

sultaters storhed. Ethvert ord gives den indviede mundtligt og visuelt. Det siges til ham først i form af syv stavelser, som han må huske hver for sig som et separat ord. Derefter vises det ham, hvordan han kan forene disse syv for at få en trefoldig lyd og således frembringe mere samlede og vidtrækkende resultater. Til sidst blandes de tre til [side 168] ét ord, som betros ham. De syv ord, som udgør det store ord, meddeles den indviede ved hver indvielse af indviede af samme rang som hans egen. Denne gruppe deler sig i syv grupper i henhold til understråle eller stråleformation, og hver gruppe fremsynger derpå ét ord hurtigt efter hinanden. På samme tid passerer de forskellige lydes farver og symboler forbi ham, således at han hører og ser det, som betros ham. Den mere fremskredne gruppe omkring embedstronen (de tre ledere af afdelingerne ved de to første indvielser, og Pratyeka Buddhaerne ved de sidste) fremsynger for ham det tredobbelte ord, som forener de syv, og igen ser han det for sit indre øje. Til sidst intonerer indvieren ordet, og den indviede erfarer i praksis i sig selv den store lyd og kender i ét bestemt center, hvordan dens vibration er. Som det vides, er ethvert center forbundet med et bestemt plan, et system, en stråle og andre syvfoldige inddelinger, og således vil betydningen af dets indre reaktion være åbenlys.

6. I deres arbejde med at fremme evolutionen i de tre verdener beskæftiger mestrene og de indviede sig hovedsagelig med de syv stavelser i det ord, der hører til deres rang eller indvielsesgrad. De tre ord, som forener de syv, anvendes sjældent, undtagen med direkte godkendelse fra en af afdelingernes ledere (i henhold til den pågældende stavelse er hvert ord direkte forbundet med det trefoldige **AUM** og derfor med Brahma-, Vishnu- eller Shiva-aspektet, som de tre ledere er de planetariske repræsentanter for).

Når en indviet til evolutionære formål ønsker at anvende hele ordet som en helhed, må den samlede loges godkendelse opnås, for sådan et ord påvirker materien på et helt plan inden for et planetarisk system, og således også mate-

rien på de plan, som ligger under det pågældende plan. En indviet af tredje grad, påvirker fx, når han udtaler sin grads ord, materien på de lavere mentale underplan og dernæst materien på de astrale og fysiske plan. En indviet af anden grad påvirker på lignende måde det astrale plan og siden [\[side 169\]](#) også det fysiske. Der opnås derved vidtrækkende resultater, og manges arbejde påvirkes således.

7. Ethvert differentieret eller syntetiseret ord påvirker devarierne og derfor også manifestationens formbyggende aspekter. Der frembringes aldrig nogen lyd, uden at der også fremkaldes en tilsvarende reaktion i devasubstans, hvilket tvinger mængder af små liv til at antage bestemte former. Disse former er vedvarende og udfører deres funktioner nøjagtigt lige så længe som den lyd, der forårsagede dem, forlænges, og den bestemte viljesenergi fra den, som igangsatte lyden, ledes hen imod den levende form. Dette gælder i samme grad for en Sollogos, som udtaler [AUM](#), og derved frembringer solsystemet, som det gælder for en Planetlogos, der intonerer sit planetariske ord og frembringer et planetsystem, og en adept, der frembringer resultater for at hjælpe menneskeheden på det fysiske plan. Det gælder ligeledes et almindeligt menneske, som – med sin meget differentierede og afvekslende tale – udtrykker en indre hensigt eller sindstilstand og således opbygger en form eller et legeme i devasubstans. Størstedelen af menneskene bygger endnu ubevidst, og den konstruerede form er enten et gavnligt eller skadeligt redskab alt efter menneskets dybere motiv eller hensigt, og det vil udføre hans vilje, så længe som det fortsætter sin eksistens.
8. Ethvert ord, der udtales, er kendetegnet ved:
 - a. En særlig farve.
 - b. En bestemt tone.
 - c. En speciel form.
 - d. En grad af energi eller aktivitet.
 - e. Det besjælende livs natur, selvbevidst, bevidst, eller

ubevidst, Gud, menneske eller deva.

Den studerende vil desuden finde, at dette også gælder for et solsystem, et planetsystem, et menneske, en tankeform besjælet af et elementalliv samt fysikerens eller kemikerens atom. På kundskaben om disse kendsgerninger og deres [side 170] bevidste virkeliggørelse kan den sande okkultist kendes. Sollogos udsendte et ord, vort solsystem tog form og blev levende, dets farve er blå, og dets tone er en særlig kosmisk melodisk tone. Dets aktivitetsgrad har en speciel matematisk notation, som ligger ud over den menneskelige fatteevne på dette udviklingstrin, og dets store besjælende livs, den trefoldige Logos' natur er aktiv, intelligent kærlighed.

9. Vort solsystems store ord er afstemt, hvis det kan udtrykkes således, efter andre ord og er kun ét ord ud af det syvfoldige ord, som kendes af den store eksistens, der står i det samme forhold til Sollogos som denne til den planetariske Logos. De hellige ord af syv solsystemer (hvoraf vort kun er ét) udgør denne syvfoldige lyd, som på nuværende tid vibrerer i de kosmiske sfærer.

I disse ni udsagn er der givet et meget flygtigt resumé af de store sandheder om de skabende processer i solsystemet. I dem skjules den sande magis hemmelighed, og med forståelsen af dem vil evnen til at fremme egoets hensigter komme til det menneske, som har åndelig intuition, lever rent og har rene motiver, som har altruistiske hensigter og en streng selvkontrol og mod. Dette ego er en bevidst medarbejder i evolutionens arbejde og har til en vis grad del i de planer, som vort systems planetariske Logos formulerer. Disse udsagn gives i denne korte form både for at beskytte de skjulte sandheder og for samtidig at åbenbare dem for dem, der er rede.

Dette solsystems syv ord, der danner det logoiske ord, som vi kun kender i dets trefoldige form som **AUM**, åbenbares ved de syv indvielser.

Ved den første indvielse gives ordet for det fysiske plan.
Ved den anden indvielse gives ordet for det astrale plan.
Ved den tredje indvielse gives ordet for det lavere mentalplan.

Ved denne indvielse, hvor som tidligere nævnt hierofanten er Verdens Herre, gives ikke kun ordet for det lavere mentalplan, [side 171] men også et ord, som skaber syntese af de tre ord for de tre verdener. Det gives den indviede som et emne for meditation, indtil han tager den fjerde indvielse, men det er ham forbudt at anvende ordet førend den endelige frigørelse, da det giver fuldstændig kontrol på de tre lavere plan.

Ved den fjerde indvielse tildeles ordet for det højere mentalplan.
Ved den femte indvielse gives ordet for det buddhiske plan.
Ved den sjette indvielse gives ordet for det atmiske plan.
Ved den syvende indvielse gives ordet for det monadiske plan.

Ved den sjette indvielse giver hierofanten det ord, der skaber syntese mellem det fjerde, femte og sjette ord, og gennem lydens kraft udøver den indviede således fuldstændig kontrol over substansen på de fem plan for menneskelig udvikling. Ved den syvende indvielse åbenbares det trefoldige AUM's sande væsen for den oplyste Buddha, og han kan derefter håndtere energi i de seks verdener eller plan.

Endnu to indvielser kan tages, men om disse siges der fremdeles kun meget lidt i vort jordsystem af den årsag, at vort system ikke er et »helligt« system, og kun få, hvis overhovedet nogen fra vor menneskehed, opnår den ottende og niende indvielse. For at kunne gøre det må de først gå over til et andet system i en længere periode med tjeneste og belæring. Alt, hvad der kan antydes, er, at ved den ottende indvielse bringes dobbeltheden af det trefoldige AUM for dagen, og ved den niende åbenbares det absoluttes ene lyd, og dens betyd-

ning høres og ses. Dette tilfører den indviedes bevidsthed noget af den energi og magt, som beror hos »*Den, om hvem intet kan siges*« eller vor Sollogos' Logos. Bevidsthedsenheden er da fuldkommen i samme grad som Logos, og den går over til arbejde, der svarer til vor Sollogos' arbejde. Sådan er det store program og de muligheder, som ligger foran menneskesønnerne, ja, endda foran ethvert atom. [side 172]

[side 173]

KAPITEL XVI

Overdragelsen af hemmelighederne

Vi er nu nået til at betragte de hemmeligheder, der betros den indviede ved indvielsesceremonien. Det er naturligvis indlysende, at det kun er hemmelighedens *kendsgerning* og en antydning af det, den drejer sig om, der kan omtales, og selv dette kun fordi et kendskab til emnets almindelige hovedtræk kan inspirere indvielseskandidaten til et mere omhyggeligt studium af et sådant emne samt til mere ihærdigt at udruste sit mentallegeme med oplysninger. Når han til sin tid står foran indvieren, kan han således med det samme anvende den erhvervede hemmelighed.

Den syvfoldige hemmelighed

Efter edsaflæggelsen, som forpligter den indviede til ubrydelig tavshed, nærmer den ny-indviede sig alene hierofanten; han lægger da sin hånd på den nederste ende af indvielsesstaven, som hierofanten holder midt på. De tre, som står omkring embedstronen, lægger derefter deres hænder på den strålende diamant, som kroner staven; når disse fem personligheder er således forbundne ved den cirkulerende energi, der udstrømmer fra staven, betror indvieren den indviede hemmeligheden. Grunden til dette er følgende: Hver af de fem indvielser, som vi umiddelbart befatter os med (for de to højeste, som ikke er obligatoriske, ligger uden for vor nuværende betragtning) påvirker et af menneskets fem centre:

1. Hovedet
2. Hjertet
3. Struben

4. Solar plexus
5. Rygsøjlels basis

[side 174]

og åbenbarer for ham viden om de forskellige typer kraft eller energier, hvormed solsystemet er belivet, og som når ham via et bestemt æterisk center. Ved stavens anvendelse blev hans centre påvirket på en særlig måde. Ved overdragelsen af hemmeligheden bliver årsagen ham betroet, og det vises ham, at denne årsag er identisk med den, som nødvendigvis frembringer en særlig planetarisk manifestation, og som forårsager en ganske bestemt større cyklus.

Det kan understreges, at:

1. Hver hemmelighed vedrører et eller andet af solsystemets syv store plan.
2. Hver hemmelighed handler om, og er formuleringen af én af de syv naturlove. De vedrører derfor den ene eller den anden af hvert planetsystems grundlæggende evolutioner. Hvert system har en af lovene som sin primære lov, og alle dets udviklingscykler sigter mod at udtrykke denne lov med dens seks underordnede varianter til fuldkommenhed. Hver af disse seks er især i én henseende forskellig fra de andre, alt efter den manifesterede primære lov.
3. Hver hemmelighed indeholder en nøgle til en bestemt Planetlogos' *natur* og giver følgelig forklaringen på de karakteristika, der kendetegner de monader, som er på den pågældende planets stråle. Det er indlysende, hvor nødvendig en sådan viden er for den adept, der søger at arbejde med menneskesønnerne og at håndtere de kraftstrømme, der påvirker dem og udgår fra dem.
4. Hver hemmelighed vedrører en eller anden stråle eller farve og angiver det tal, den tone og den vibration, der svarer hertil.

Disse syv hemmeligheder er ganske enkelt korte formler, ikke af mantrisk værdi som det fx er tilfældet med det hellige ord, men af en matematisk natur, præcist formuleret, således at de fremfører den talendes nøjagtige hensigt. For den uindviede [side 175] ville de se ud som og lyde som algebraiske formler bortset fra, at hver af dem (set med det clairvoyante syn) består af en oval med en særlig farve i overensstemmelse med den betroede hemmelighed og indeholder fem egenartede hieroglyffer eller symboler. Ét symbol indeholder den pågældende lovs formel, et andet angiver den planetariske toneart og tone, en tredje vedrører vibration, mens den fjerde viser det tal og den afdeling, som den pågældende stråle hører ind under. Den sidste hieroglyf angiver en af de syv hierarkiske nøgler, ved hjælp af hvilke medlemmerne af vort planetariske hierarki kan forbinde sig med det solare. Dette er øjensynligt meget vage og tvetydige oplysninger, men de vil tjene til at vise, at – ligesom i ordenes tilfælde – opfattelsesevnen måtte inddrage to sanser; ved erkendelsen af hemmelighederne er det fremdeles de to sanser, der spiller ind, og hemmeligheden både høres og viser sig symbolsk for det indre øje.

Det vil nu stå klart, hvorfor der lægges så megen vægt på studiet af symboler, og hvorfor studerende opfordres kraftigt til at grunde og meditere over de kosmiske og systemiske tegn. Det forbereder dem til at forstå og bevare i erindringen de symboler og de formler, som rummer den viden, som de med tiden kan arbejde med. Disse formler er baseret på ni symboler, der nu kendes:

1. Korset i dets forskellige former.
2. Lotusen.
3. Trianglen.
4. Terningen.
5. Cirklen og punktet.
6. Otte dyreformer: Geden, tyren, elefanten, mennesket, dragen, bjørnen, løven og hunden.
7. Linjen.

8. Visse dyrekredstegn, heraf nødvendigheden af at studere astrologi.
9. Kalken, eller den hellige gral.

[side 176]

Alle disse symboler, forbundne, sammenvævede eller taget hver for sig, kombineres for at udtrykke den ene eller den anden af de syv hemmeligheder. Den indviede må genkende dem ved at se dem såvel som ved at høre dem og ved en viljesakt indprente dem uudsletteligt i sin hukommelse. Det får han hjælp til at gøre på tre måder:

For det første ved en lang forudgående øvelse i at iagttage. Det kan påbegyndes her og nu af alle aspiranter, og efterhånden som de lærer præcist at indprente alle detaljer i deres hukommelse, lægger de grunden til denne skarpe, umiddelbare opfattelse af det, som vises dem af hierofanten.

For det andet ved i deres indre at have udviklet evnen til at visualisere det igen, som én gang er blevet set. Det vil her være indlysende, hvorfor der af alle kloge meditationslærere er blevet lagt vægt på evnen til omhyggeligt at opbygge mentale billeder. Dette har haft en dobbelt hensigt:

- a. At lære den studerende at visualisere sine tankeformer præcist, således at han, når han begynder at skabe bevidst, ikke skal spille tid med unøjagtig transformering.
- b. At sætte ham i stand til på ny at forestille sig nøjagtigt den betroede hemmelighed, således at den øjeblikkeligt kan være ham til nytte, når som helst det er påkrævet.

Til sidst ved den kraftfuldt anvendte vilje hos de fire andre personligheder, som holder staven samtidig med den indviede. Deres trænede, intense mentale koncentration letter i høj grad hans opfattelse.

Hvor det drejer sig om den menneskelige evolution, frem-

bringes der visse kraft- og energityper, som bearbejdes, assimileres og anvendes, først ubevidst og sluttelig fuldkommen intelligent. [side 177]

- a. *I uvidenhedens hal* er det Brahmas kraft eller energi (substansens aktivitet og intelligens), der arbejdes mest med, og mennesket må lære betydningen af aktivitet baseret på:
 - a. Iboende energi
 - b. Absorberet energi
 - c. Gruppeenergi
 - d. Stoflig energi eller den, som er skjult i det fysiske plans materie.
- b. *I lærdommens hal* bliver han bevidst om og anvender det andet aspekts energi til opbygning af former, i sociale relationer og i familiære tilhørsforhold. Han når til erkendelsen af seksualitet og dens relationer, men betragter endnu denne kraft som noget, der skal kontrolleres, men ikke udnyttes bevidst og konstruktivt.
- c. *I visdommens hal* opnår han viden om energiens første aspekt, den dynamiske brug af offerviljen, og han får da overdraget nøglen til energiens trefoldige mysterium. Denne energi i dens trefoldige aspekt kom han til klar erkendelse af i de to andre haller. Ved den tredje indvielse samt ved den fjerde og femte gives ham de tre nøgler til de tre mysterier.

Nøglen til det mysterium, som iagttages i den første hal, Brahmas mysterium bliver givet ham, og han kan derefter lukke op for den atomare substans' skjulte energier. Nøglen til det seksuelle mysterium, eller modsætningernes par, gives i hans hænder, og han kan herefter åbne for viljesaspektets skjulte kræfter. Solsystemets dynamo vises ham – hvis det kan udtrykkes således – og mekanismens indviklede beskaffenhed åbenbares.

De tre solare mysterier

Solsystemets tre mysterier er:

1. *Elektricitetens mysterium*. Brahmas mysterium. Det tredje aspekts hemmelighed. Det er skjult i den fysiske sol. [side 178]
2. *Polaritetens mysterium*, eller mysteriet om den universelle seksuelle impuls. Det andet aspekts hemmelighed. Det er skjult i solens hjerte, eller den subjektive sol.
3. *Selve ildens mysterium*, eller den dynamiske centrale kraft i solsystemet. Det første aspekts hemmelighed. Det er skjult i den centrale, åndelige sol.

Deres sekventielle åbenbaringer

Der er stort set tre på hinanden følgende hemmeligheder, som meddeles den indviede, skønt der herimellem kan findes mindre mysterier, der blev åbenbaret på et tidligere tidspunkt. Ved den tredje indvielse betros den indviede den første af solsystemets tre grundlæggende hemmeligheder umiddelbart efter, at han har aflagt eden. Dette kunne vi måske i mangel af et bedre udtryk kalde for »elektricitetens hemmelighed«. Det vedrører fænomenerne i Logos' tætte, objektive manifestation. Det ville her være klogt, hvis den studerende huskede, at de tre verdners tre plan, det fysiske, astrale og mentale, danner Sollogos' tætte, fysiske legeme, mens de fire højere udgør hans æteriske legeme. Studerende er tilbøjelige til at glemme, at vore syv plan er de syv underplan af det kosmisk fysiske. Dette har en ganske bestemt relation til elektricitetens hemmelighed. Det er grunden til, at hemmeligheden ikke åbenbares førend ved den tredje indvielse, og at den forberedes gennem meddelelsen af to mindre hemmeligheder, som angår det fysiske og astrale plan. Disse hemmeligheder meddeles af Bodhisattvaen ved de to første indvielser.

Elektriske fænomener er videnskabeligt anerkendt som væ-

rende af en dualistisk natur, men elektricitetens iboende trefoldighed er for den moderne videnskab endnu kun på det spekulative stadium. Den kendsgerning, at den er trefoldig, anskueliggøres for den indviede ved den første indvielse, og hemmeligheden om, hvordan kræfterne afbalanceres på det fysiske plan, hvorved der skabes ligevægt, åbenbares for ham [side 179] ved den første indvielse. Denne hemmelighed sætter ham ligeledes i forbindelse med nogle af bygmestrene på det fysiske plan – dvs. på de æteriske niveauer – og han kan derefter fremkalde fænomener, der hører hjemme på det fysiske plan, hvis han skulle anse det for at være klogt. Dette gør han sjældent, da de resultater, der opnås derved, praktisk talt er uden betydning, og han spilder ikke energi på den måde. De, der arbejder med involutionens kræfter, mørkets brødre, anvender denne metode for at forbløffe og tryllebinde de uforstandige. Således arbejder menneskehedens brødre ikke.

Hemmeligheden ved atomets kohærens åbenbares for den indviede, og han er derefter i stand til at studere mikrokosmos under loven om overensstemmelse på en ny og indsigtfuld måde. Ligeledes kan han ved denne afsløring, der vedrører den tætteste del af det logoiske legeme, få meget at vide om det forrige solsystem og om kendsgerningerne omkring vort systems første runde. Denne hemmelighed kaldes også for »materiens mysterium«.

Ved den anden indvielse afsløres »havets hemmelighed« for ham, og gennem denne afsløring bliver to emner af den dybeste interesse tydeliggjort for hans indre syn. De er:

- a. Astrallysets mysterium.
- b. Karmaloven.

Herefter er han i stand til at gøre to ting, uden hvilke han ikke kan bringe det ud af verden, som hindrer ham i at opnå frigørelse; han kan læse akashaoptegnelserne og skaffe sig viden om fortiden, hvorved han bliver i stand til at virke intelligent i nutiden; han kan begynde at afbalancere sin karma, afvikle

sine forpligtelser og forstå, hvordan karma kan ophæves i de tre verdener. Der vises ham forholdet i det hierarki af åndelige væsener, som har forbindelse med karmaloven og dens indvirkning på mennesket, og han har da en førstehandsviden om, at Karmas Herrer ikke er nogen myte eller symbolske enheder, [side 180] men højt intelligente væsener, som udøver loven til gavn for menneskeheden og derved gør det muligt for menneskene at blive fuldt selvbevidste og have fuld selvtillid i okkult forstand samt at blive skabere gennem fuldendt viden.

Ved den tredje indvielse bliver »fohats hemmelighed« betroet ham, og derefter sættes han ind i mysteriet om den trefoldige Logos' trefoldige *legeme*, og for hans undrende syn åbenbarer sig *årsagen* til fænomenerne i det højeste væsens faste, flydende og gasagtige legeme. På baggrund af de to tidligere meddelte hemmeligheder og ved hjælp af den viden, de har givet ham, er den indviede nu i stand til at drage nytte af denne større åbenbaring og i nogen grad at forstå følgende kendsgerninger:

1. Den skabende proces ved tankeformens opbygning.
2. Transmission af energi fra egoet til det fysiske legeme via kraftcentre på de forskellige plan.
3. Kundaliniens opstigning, dens geometriske progression og dens vitalisering af alle centrene.

Ved den således meddelte viden og de fremskridt, den indviede har gjort i studiet af analogiens lov, kan han forstå, hvordan de samme kræfter håndteres i en langt større målestok i det planetariske system og i solsystemet. Udviklingsmetoden i de tre tidligere runder åbenbares for ham, og han forstår, i praksis såvel som i teori, evolutionsprocessen i dens tidligere stadier. Nøglen til de tre lavere naturriger ligger i hans hænder, og bestemte ideer omkring emnet polaritet, enhedsskabelse og essentiel forening begynder at dæmre i hans bevidsthed og venter kun på, at den fjerde indvielse skal fuldende åbenbaringen.

Denne hemmelighed om elektricitet, hvis inderste væsen er tredelt, drejer sig om Brahma eller det tredje aspekt og kaldes undertiden ved følgende navne:

[side 181]

1. Brahmas hemmelighed.
2. Åbenbaringen af moderen.
3. Fohatkraftens hemmelighed.
4. Skaberens mysterium.
5. Hemmeligheden om de tre, som udgik fra det første (solsystem);

desuden beskrives de ved fire mystiske sætninger, som bidrager meget til intuitionens lys:

6. Mysteriets båd, som pløjer oceanet.
7. Nøglen til det guddommelige skatkammer.
8. Lyset, der viser vej gennem mørkets tre huler.
9. Nøglen til den energi, der forbinder ild og vand.

I alle disse navne vil der ligge megen oplysning til den studerende, som omhyggeligt tænker over dem og husker, at de drejer sig om Brahma-aspektet i dets laveste manifestation og om de tre verdener for menneskets stræben. Når den studerende mediterer over dette, må han sætte det nuværende solsystem i relation til det foregående, hvor Brahma-aspektet var det dominerende, ligesom Vishnu- eller bevidsthedsaspektet dominerer i dette.

Den indviede er nu gennem den viden, han har modtaget, i stand til at forstå sin egen tredelte lavere natur og kan derfor afbalancere den i relation til den højere; han kan læse i optegnelserne og kende sin plads i gruppen, håndtere kræfterne i de tre verdener og derved udvirke frigørelse for sig selv, hvorved han fremmer evolutionens mål, og han kan samarbejde intelligent med den planetariske Logos' planer, således som de vil

åbenbares for ham trin for trin. Han kan nu udøve magt og bliver i meget højere grad et energicenter, idet han er i stand til at tildele eller tilbagetrække kraftstrømme. I det øjeblik, et menneske bliver bevidst magtfuldt på mentalplanet, forøges hans evne til at gøre godt hundrede gange. [side 182]

Ved den fjerde indvielse åbenbares endnu én af de store hemmeligheder for ham. Den kaldes »polaritetens mysterium«, og der gives ham nøglen til seksualitetens betydning for ethvert område af naturen på alle plan. Det er ikke muligt at sige meget i denne sammenhæng. Alt, hvad der kan gøres, er at nævne nogle af de emner, som hemmeligheden giver nøglen til og hertil føje den oplysning, at i vort planetsystem er denne hemmelighed den vigtigste på grund af vor planetariske Logos' evolutionstrin. Vor planetariske Logos står på det trin, hvor han bevidst søger forening med sin polare modsætning, en anden planetarisk Logos. De emner, som denne hemmelighed kaster en strøm af lys over, er følgende:

- a. Seksualitet på det fysiske plan. Den giver os en nøgle til mysteriet om kønnenes adskillelse på den lemuriske tid.
- b. Kræfternes afbalancering i alle naturens områder.
- c. Nøglen til hvilket system, der danner en dualitet med vort.
- d. Vor planetariske Logos' sande navn og hans relation til Sol-logos.
- e. »Lammets bryllup« og den himmelske bruds gåde. En antydning herom ligger i solsystemet S og må tydes astrologisk.
- f. Tvillingernes mysterium og vor specielle planetariske Logos' forbindelse med denne konstellation.

I mindre målestok, og i forhold til mikrokosmos, belyses følgende spørgsmål, når den indviede modtager den anden store hemmelighed, eller den fjerde, som indbefatter de tidligere mindre:

- g. Processerne for enhedsskabelse i de forskellige naturriger.

Brobygningen mellem naturriggerne vises ham, og han ser systemets helhed.

- h. Metoden til egoisk enhedsskabelse åbenbares klart, og antahkaranaens sande natur afsløres. Når den således er blevet åbenbaret, kan den lades ude af betragtning. [side 183]
- i. Den essentielle enhed, der består mellem egoet og personligheden erkendes.
- j. Relationen mellem de to evolutionslinjer, menneske- og devaevolutionen, er ikke længere et mysterium, og deres plads i det himmelske menneskes legeme ses som en kendsgerning.

Man kunne fortsætte med at fremhæve en mangfoldighed af spørgsmål, som polaritetsmysteriet, når det er åbenbaret, klargør for den indviede, men ovennævnte er tilstrækkeligt. Denne hemmelighed vedrører først og fremmest Vishnu eller det andet aspekt. Den opsummerer i én kort sætning al den viden, der er opnået i visdommens hal, ligesom de foregående hemmeligheder sammenfattede den sum af viden, der er opnået i lærdommens hal. Den beskæftiger sig med bevidsthed og dens udvikling hos og igennem materieaspektet. Den vedrører bogstaveligt talt foreningen af selvet og ikke-selvet, indtil de i sandhed er blevet ét.

Ved den femte indvielse bliver den store hemmelighed, som vedrører ild- eller åndsaspektet åbenbaret for den undrende og overvældede mester, og han indser på en for mennesket uforståelig måde, at alt er ild, og ild er alt. Det siges, at denne hemmelighed åbenbarer for den indviede det, som klargør for ham:

- a. Den planetariske Logos' hemmelige navn, hvorved der afsløres én stavelse af Sollogos navn.
- b. Arbejdet og metoden for guddommens tilintetgørelsesaspekt.
- c. De processer, hvorved formørkelse og pralaya forårsages.
- d. Den matematiske formel, der sammenfatter alle manifestationscykler.

- e. Ildens trefoldige natur, og virkningen af den store ild på den mindre.

Da dette Shiva-aspekt, eller første aspekt, er det, som vil nå fuldkommengørelse eller rettere vil kunne opfattes og forstås [side 184] i det næste solsystem, lønner det sig ikke fortsat at analysere denne hemmelighed. Følgende opstilling kan gøre hele spørgsmålet mere forståeligt for den studerende:

<i>Hemmelighed</i>	<i>Indvielse</i>	<i>Pågældende Logos</i>	<i>Energi-kilde</i>	<i>Plan</i>
Fohat	Tredje	Brahma Skaber	Fysisk sol	Syvende Sjette Femte
Polaritet	Fjerde	Vishnu	Subjektiv sol	Fjerde
Ild	Femte	Opretholder Shiva	Central ånde- lig sol	Tredje Andet

Som den studerende vil iagttage, er kilden til den særlige energi, som det drejer sig om, ét af solens aspekter.

Ved den sjette og syvende indvielse åbenbares yderligere to hemmeligheder. Den ene – en mindre hemmelighed – baner vejen for åbenbaringen af den fjerde. Kun fire større hemmeligheder åbenbares for indviede på denne planet, og heri ligger forklaringen på vor placering i det solare evolutionssystem. Der åbenbares i alt kun fem større hemmeligheder i dette solsystem på grund af, at dette er et system, hvor først og fremmest sindets femte princip, det mentale, danner grundlaget for udvikling. Den femte åbenbaring formidles kun til dem, som går videre til syntesens systemer.

KAPITEL XVII

Indvielsernes mangfoldighed

Større og mindre indvielser

Når vi beskæftiger os med dette spørgsmål om indvielsernes mangfoldighed, kan det være af værdi for den studerende at huske, at det store øjeblik, i hvilket et menneske gik fra dyreriget over i menneskeriget, og som i mange okkulte lærebøger kaldes for »individualiseringens øjeblik«, i sig selv var en af de største af alle indvielser. Individualisering er selvets bevidste opfattelse af dets relation til alt, der udgør ikke-selvet, og i denne store indvielsesproces, som i alle de senere, er der forud for bevidsthedens opvågning en periode af gradvis udvikling. Opvågningen sker netop i det øjeblik, selverkendelsen opleves for første gang, og den efterfølges altid af endnu en periode af gradvis udvikling. Denne periode af gradvis udvikling fører på sin side til en senere krise, som kaldes indvielse. I det ene tilfælde har vi indvielse til selvbevidst liv, i det andet tilfælde indvielse til åndelig eksistens.

Disse realisationer eller opfattede bevidsthedsudvidelser sker lovbundet og kommer til sin tid til enhver sjæl *uden undtagelse*. I mindre grad gennemleves de hver dag af ethvert menneske, efterhånden som hans mentale greb om livet og erfaringerne vokser, men de bliver først til indvielse i visdom (til forskel fra forøgelse af viden), når den opnåede viden er:

- a. Søgt bevidst.
- b. Anvendt i livet i selvopofrelse.
- c. Benyttet beredvilligt i tjeneste for andre.
- d. Udnyttet intelligent til fremme af evolutionen.

[side 186]

Kun sjæle af et vist mål af erfaring og udvikling gennemfører disse fire forpligtelser konsekvent og til stadighed, og forvandler således viden til visdom og erfaring til kvalitet. Det almindelige gennemsnitsmenneske forvandler uvidenhed til viden og erfaring til evner. Det ville hjælpe, hvis vi alle tænkte nærmere over forskellen mellem iboende kvalitet og medfødt evne. Den ene er selve buddhis natur, eller visdom, og den anden manas' væsen eller tænkeevnen. Foreningen af disse to resulterer, gennem et menneskes bevidste indsats, i en større indvielse.

Disse resultater frembringes på to måder: For det første ved et menneskes egen indsats og ved egen hjælp, hvilket til sin tid får ham til at finde sit eget bevidsthedscentrum og til helt at lade sig føre og vejlede af sin egen indre hersker eller ego, samt ved en energisk indsats og smertelig stræben efter at løse universets mysterium, som er skjult i materiel substans, der får sin energi fra fohat. For det andet ved et menneskes egne anstrengelser, suppleret af det intelligente og kærlige samarbejde med menneskehedens vidende, visdommens mestre. I dette tilfælde forløber processen hurtigere, for et menneske kommer ind under vejledning, hvis han skulle ønske det, og senere, når han har tilvejebragt de rette betingelser, får han stillet viden og hjælp til rådighed fra dem, som har nået målet. For at benytte sig af denne hjælp er han nødt til at arbejde med sit eget legemes materiale, ved at indbygge det rette materiale i en foreskreven form og må derfor lære at skelne i valget af materie og at forstå vibrationens og konstruktionens love. Det indebærer til en vis grad beherskelsen af de love, der styrer Brahma- og Vishnu-aspekterne. Dette betyder en evne til at vibrere med atomisk præcision og udviklingen af den kvalitet for tiltrækning, som er grundlaget for opbygnings- eller Vishnu-aspektet.

Han må også udruste sit mentallegeme, således at det kan blive en fortolker og en formidler og ikke en hindrende faktor

som hidtil. Han må ligeledes udvikle gruppeaktivitet og lære at arbejde på en koordineret måde med andre enheder. Det er [side 187] de vigtigste ting, som et menneske må udrette på indvielsesvejen, og når han har arbejdet med at udvikle disse egenskaber, vil han finde vejen, den vil vise sig tydeligt for ham, og han vil da tilslutte sig de videndes rækker.

En anden ting, der bør huskes, er, at denne stræben efter at få mennesker til at samarbejde intelligent med Hierarkiet og at skole dem i at tilslutte sig logens rækker som tidligere fremhævet er en særlig indsats (påbegyndt på den atlantiske tid og fortsat op til vor tid) fra planetens hierarki og har i meget høj grad karakter af et eksperiment. Den metode, hvorved et menneske *bevidst* tager plads i et himmelsk menneskes legeme, er forskellig i forskellige planetsystemer. Det himmelske menneske, som benytter vort planetsystem som sit manifestationslegeme, vælger at arbejde på denne særlige måde i denne særlige periode for sine egne bestemte formål. Det er en del af den proces, hvorved han vitaliserer et af sine centre og sammenkæder sit hjertecenter med dets forbindelse i hovedet. Efterhånden som andre af hans centre vitaliseres og bliver fuldt aktive, vil der måske anvendes andre metoder til at stimulere cellerne i hans legeme (devamonaderne og de menneskelige monader), men i øjeblikket benyttes den kosmiske indvielsesstav – som anvendes på et himmelsk menneske på omtrent samme måde, som de mindre stave anvendes på mennesket – på en sådan måde, at den frembringer denne specielle stimulering, som kommer til udtryk i menneskets aktivitet på prøvestadiets vej og på indvielsesvejen.

Mennesket må derfor erkende indvielsens cykliske natur og processens plads i tid og rum. Dette er en særlig aktivitetsperiode i et himmelsk menneskes cyklus, og den udspiller sig på vor planet som en langstrakt forsøgsperiode eller prøvetid for indvielse; samtidig er den dog ligeledes en periode, der beliver og giver muligheder.

Vi må også forsøge at indse det faktum, at indvielse kan ses at finde sted på de tre plan i de tre verdener, og tanken om en-

hedens eller cellens relative værdi og plads i det himmelske menneskes legeme må altid have i erindring. Det [side 188] punkt må her fremhæves, at *de højere indvielser, eller manas-indvielserne, er dem, som tages på det mentale plan og i det kausale legeme*. De markerer det stadium i evolutionen, hvor enheden erkender i virkelighed, og ikke kun i teori, sin identifikation med den guddommelige manasaputra, i hvis legeme han befinder sig. Indvielser kan tages på det fysiske plan, på det astrale, og på det lavere mentale, men de bliver ikke anset for at være større indvielser og er ikke en bevidst, koordineret, samlet stimulering, som involverer hele mennesket.

Et menneske kan følgelig tage indvielse på hvert plan, men kun de indvielser, som markerer hans overgang fra *de lavere fire til de højere tre*, betragtes som indvielse i ordets virkelige betydning, og kun de indvielser, ved hvilke et menneske overfører sin bevidsthed fra den lavere kvaternitet til triaden, er højere indvielser. Vi har derfor tre grader af indvielse:

For det første indvielser, ved hvilke et menneske overfører sin bevidsthed fra de lavere fire underplan på henholdsvis det fysiske, astrale og mentale plan til de tre, højere underplan. Når dette er fuldført på det mentale plan, da betragtes et menneske rent teknisk som en discipel, en indviet, en adept. Han benytter ethvert af det mentale plans tre højere underplan som et område, hvorfra han arbejder sig helt ud af de tre verdener for menneskelig manifestation og ind i triaden. Derfor er det indlysende, at det, der kunne betragtes som mindre indvielser, kan tages på det fysiske og astrale plan ved den bevidste kontrol over deres tre højere underplan. De er rigtige indvielser, men gør ikke et menneske til det, som rent teknisk forstås ved en visdommens mester. Han er en adept af lavere grad.

For det andet har vi indvielser, under hvilke et menneske overfører sin bevidsthed fra plan til plan i stedet for fra underplan til underplan. Her er der et punkt, der må betragtes omhyggeligt. En sand visdommens mester har ikke alene taget de ovennævnte mindre indvielser, men han har også taget de fem

skridt, der indgår i den bevidste kontrol af den menneskelige evolutions fem plan. Han mangler da at tage de to [side 189] sidste indvielser, som gør ham til en chohan af sjette grad og en buddha, inden denne kontrol udvides til de øvrige to plan i solsystemet. Det står derfor klart, at det er korrekt at tale om de syv indvielser, men at det ville være lige så korrekt at nævne fem, ti eller tolv indvielser. Spørgsmålet er kompliceret for de okkult studerende på grund af visse gådefulde faktorer, som de naturligvis ikke kan vide noget om, og som indtil videre må forblive aldeles uforståelige for dem. Disse faktorer bygger på selve det himmelske menneskes individualitet og indebærer mysterier som fx hans særlige karma, det mål, han måtte have for øje i en eller anden bestemt cyklus, og hvordan et himmelsk menneskes kosmiske *ego* vender opmærksomheden mod sin genspejling, et solsystems himmelske menneske under udvikling.

En faktor mere kan findes i visse perioder af stimulering og forøget vitalisering, som en kosmisk indvielse fremkalder. Disse ydre påvirkninger fremkalder meget naturligt resultater i enhederne eller cellerne i det himmelske menneskes legeme og leder ofte til begivenheder, der er uforudsete og tilsyneladende uforklarlige.

For det tredje indvielser, under hvilke et himmelsk menneske kan tage enten en mindre eller større indvielse, som da involverer hele hans natur. Fx dengang da individualiseringen fandt sted i den lemuriske eller tredje rodrace, og menneskeslægten i denne cyklus definitivt manifesterede sig, betød det en større indvielse for vort himmelske menneske. Den nuværende stimulering ved den hierarkiske bestræbelse fører frem til en mindre indvielse. I enhver stor cyklus opleves et himmelsk menneskes større indvielse, som tages på en eller anden af kloderne, og det komplicerer fremdeles emnet og giver meget stof til eftertanke.

Ud over de tre ovennævnte punkter kunne vi også kort nævne det, der vedrører en bestemt stråle på vej ind eller ud af mani-

festation. Den smule, der kan siges om dette punkt, som er [side 190] yderst vanskeligt, kan sammenfattes i de følgende tre udsagn: For det første, at indvielser, som tages på de fire mindre stråler, ikke kan sidestilles med indvielser, der tages på de tre større. Dette kompliceres noget af den kendsgerning, at inden for et planetarisk system kan en mindre stråle under den cykliske evolution midlertidigt betragtes som en hovedstråle. For eksempel betragtes på dette særlige tidspunkt i vort planetsystem den syvende stråle for ceremoniel orden som en hovedstråle, idet den er en syntesestråle, hvorpå Mahachohanen sammenfatter sit arbejde. For det andet, at de tre første indvielser tages på egostrålen og forbinder et menneske med den store hvide loge. De to sidste tages på monadestrålen og har en bestemt virkning på den vej for tjeneste, som senere vil blive valgt af adepten. Dette udsagn må sammenholdes med det, som tidligere er blevet fremført, i følge hvilket den femte indvielse gjorde et menneske til medlem af den store loge, eller broderskabet på Sirius, idet den bogstaveligt talt er den første af indvielserne på Sirius. Den fjerde indvielse er syntesen af tærskelens indvielser i Sirius' loge. Endelig er den senere tjenes vej i meget høj grad afhængig af den stråle, hvorpå indvielse er taget.

Den gunstige lejlighed

Der kunne måske her stilles det spørgsmål, i hvilken henseende denne oplysning er værdifuld for den studerende. For at belyse dette ville de studerende gøre klogt i at tænke nærmere over betydningen af, at den nuværende stråle for ceremoniel lov eller magi er på vej ind. Det er den stråle, der har at gøre med naturens opbyggende kræfter og med livsaspektets intelligente anvendelse af formen. Det er for en stor del strålen for fuldbyrdende arbejde, der har til formål at bygge, koordinere og skabe sammenhæng i de fire lavere naturriger. Den er for det meste kendetegnet ved den energi, som manifesterer sig ved ritual, men dette ord, ritual, må ikke indskrænkes til dets

nuværende brug i forbindelse med frimureriske eller religiøse [side 191] ritualer. Dens anvendelse er langt bredere end dette og indbefatter de organisationsmetoder, der kommer til udtryk i alle civiliserede samfund som fx i handels- og finansverdenen og i de store forretningsforetagender, der kan ses overalt. For os ligger det interessante frem for alt i den kendsgerning, at det er den stråle, der giver vestens folkeslag den gunstige lejlighed. Ved hjælp af denne livskraft, der kendetegner udøvende organisation, regering ved lov og orden, rytme og ritual, vil den tid komme, da vestens mennesker (med deres aktive, konkrete tænkeevne og deres umådelige forretningssans) kan tage indvielse – en indvielse, må vi huske, på en stråle, der midlertidigt regnes for en hovedstråle. Et stort antal af de indviede og de, som har opnået adepthkab i den sidste cyklus, har været orientalerne og har haft hindulegemer. Denne cyklus og de to foregående har været domineret af den sjette stråle, som nu er på vej ud. For at bevare ligevægten kommer der nu en tid, da vesterlændinge vil nå målet, og tilmed på en stråle, der passer til deres mentale type. Det er interessant at se, at den orientalske type når sit mål gennem meditation med et minimum af udførende organisation og ritual, og at den vesterlandske type for en stor del når målet gennem den organisation, som den lavere tænkeevne frembringer, samt en form for meditation, som en intens kommerciel koncentration kunne være en illustration af. En europæisk eller en amerikansk forretningsmands målrettede tanke kunne betragtes som en art meditation. Med renselsen af det motiv, der ligger bag denne tankevirksomhed, oprinder for vesterlændingen hans gunstige lejlighed.

Idet mange i vesten benytter sig af den gunstige lejlighed, der findes i dag, og ved at overholde reglerne for at betræde vejen, vil de få muligheden for at tage disse yderligere skridt. Denne gunstige lejlighed vil opdages af det menneske, som er beredt på det sted, hvor han befinder sig, og i de kendte omgivelser i hans hverdag. Den vil være at finde i varetagelse af pligter, i overvindelse af prøver og modgang og i denne indre

lydighed over for den indre guds stemme, som kendetegner [side 192] enhver, der søger indvielse. Indvielse omfatter netop det, der gøres dag ud og dag ind af enhver, som bevidst stræber efter at arbejde med sig selv: det næste punkt, der skal nås, og det næste stykke arbejde, der skal udføres, udpeges og begrundes af mesteren (enten den indre gud eller et menneskes mester, hvis han er sig denne bevidst). Derefter træder læreren til side og iagttager aspirantens resultater. Mens han iagttager, påskønner han krisepunkter, hvor en prøve, som pålægges, vil bevirke to ting: fokusere og opløse enhver rest af det uovervundne onde – hvis dette udtryk kan anvendes her – og vise disciplen både hans svaghed og hans styrke. Ved de store indvielser kan den samme fremgangsmåde ses, og disciplens evne til at komme igennem disse større prøver og stadier afhænger af hans evne til hver dag at møde og overvinde de mindre. »Den, der er tro i det små, er det også i det store« er et okkult faktum og burde karakterisere den sande aspirants hele daglige aktivitet. Det »store« overvindes og består, fordi det ganske enkelt betragtes som en intensivering af det normale, og ingen indviet har nogen sinde bestået indvielsens store prøve uden at have vænnet sig til at bestå de mindre prøver hver dag i sit liv. Prøver vil da blive betragtet som normale og vil, når han møder dem, anses for at være en del af hans sædvanlige livsmønster. Når denne mentale indstilling er opnået og fastholdt, findes der ingen overraskelse eller et eventuelt nederlag.

[side 193]

KAPITEL XVIII

De syv veje

Som det kunne forventes, er der fremkommet meget lidt i vor litteratur med hensyn til de syv veje, der ligger frem for det menneske, som har nået den femte indvielse. Det er øjensynligt umuligt, og også unødvendigt, at påføre vor tænkeevne noget som helst indtryk om disse vejes betydning eller om de attributter, der kræves for at betræde dem. Som tiden går, og menneskeheden når et højere udviklingstrin, vil vi kunne forstå mere, men i henhold til loven om økonomi ville det være en frugtesløs anstrengelse for menneskehedens lærere at belære os om de særlige egenskaber, der er nødvendige for at betræde de syv veje, inden vi endnu har forstået eller udviklet dem, der kræves for at tilbagelægge prøvestadiets vej for ikke at nævne indvielsens vej.

Et generelt faktum kender vi, og det er, at et menneske må være en visdommens mester, inden disse veje kan betrædes; han må være en barmhjertighedens broder, og han må gennem intelligens og kærlighed kunne udøve loven. Vor opgave i denne tid er at gøre os egnede til at betræde indvielsesvejen, ved den disciplin, der kendetegner prøvestadiets vej, ved den omhyggelige tilrettelæggelse af livet, ved lydighed over for loven, således som vi forstår den, samt ved tjeneste for menneskeheden. Når vi har opnået frigørelse, vil disse veje ligge frem for os, og den, vi bør betræde, vil blive åbenbaret for os. Alt i dette system arbejder under den store lov om tiltrækning, og derfor vil vort valg efter al sandsynlighed afhænge af vor vibration, vor farve og tone. Det kosmiske systems større frie vilje har sine begrænsninger, ligesom også den frie vilje i det system, som vi er en del af, og selve menneskets frie vilje. Retningen af vore yderligere fremskridt vil afhænge af vor

iboende kvalitet. [side 194]

Disse syv veje kan opregnes i det følgende, og visse følgeslutninger, baseret på loven om overensstemmelse, kan røbes, forudsat at vi husker, at ord mere tjener til at fordunkle end til at belyse, og at kun yderst kortfattede oplysninger er mulige.

1. Vejen til jordtjeneste

Det er denne vej, der bevirker, at et menneske er tilknyttet det hierarki, som har forpligtet sig til at tjene vor planet og fremme dens evolutionsplaner. Den omfatter dem, som arbejder under Verdens Herre i de syv grupper, som visdommens mestre er opdelt i. Der er ikke så mange mestre, der følger denne vej, som nogle af de andre veje, og det er kun lige tilladt dem, som er nødvendige for at føre vor planetariske evolution videre på en tilfredsstillende måde. Der vides mere om denne vej end om nogen af de andre, og der vil opdages mere, efterhånden som medlemmer af vor menneskehed gør sig egnede til at kontakte broderskabet. Deres arbejdsområde og deres arbejdsmetoder vil til sidst blive eksoterisk viden, og efterhånden som de syv grupper bliver erkendt og kendt, vil skoler for udvikling af dem, der skal udfylde poster i disse grupper, blive den logiske følge.

2. Vejen til magnetisk arbejde

De, som udfører arbejdet med at håndtere kræfter eller elektrisk magnetisme, til brug for de store på alle plan, følger denne vej. De håndterer elementarkræfternes formende energi og styrer materie af enhver tæthedsgrad og vibration. Store idébølger og den almene opinions bølgende strømme på astrale plan såvel som på de højere plan, hvor de store arbejder, styres af dem. Et stort antal af femte stråles mennesker, hvis monadiske stråle er strålen for konkret viden, følger denne vej for udvikling. Monadetypens indre kvalitet bestemmer sædvanligvis aktivitetsområdet. Den femte stråles karma er en af de fak-

torer, som betinger dette. Disse monader arbejder med fohat og må gøre dette indtil slutningen af den større manvantara. [side 195] De har deres endelige plads på det kosmiske mentalplan, men endnu er evnen til abstrakt tænkning så lidt udviklet, at det er umuligt for os at fatte betydningen af, hvad dette udtryk indebærer.

3. Vejen for uddannelse til planetarisk Logos

Denne vej betrædes af dem, som vil tage det arbejde op, der i det næste system skal udføres af de syv planetariske Logoi og de niogfyrrer underordnede planetariske Logoi, deres hjælpere og visse andre væsener, der arbejder i denne særlige afdeling. Der vil være syv systemer, selv om vi kun beskæftiger os med de tre større systemer, hvoraf vort nuværende system er det andet. Hver chohan for en stråle tager et vist antal indviende af den sjette indvielse og uddanner dem specielt til dette arbejde. Særlige talenter for farve og lyd gør dem specielt udvalgte, og evnen til at arbejde med »psyken« eller med ånderne under udvikling udpeger et menneske til dette høje embede. Vi kunne måske sige, at de planetariske Logoi er de guddommelige psykologer, og at psykologi derfor er det grundlæggende emne i uddannelsen til dette embede, selv om det er en psykologi, der endnu er ufattelig for os. Enhver planetarisk Logos har på sin egen særskilte planet skoler til udvikling af underordnede Logoi og uddanner dem dér til dette høje embede og giver dem mulighed for vidtrækkende erfaringer. Selv Logoi udvikler sig videre, og deres pladser må overtages.

4. Vejen til Sirius

Kun meget lidt kan meddeles om denne vej, og den ejendommeligt nære forbindelse mellem den og Plejaderne kan kun nævnes, da yderligere spekulation er nytteløs. Hovedparten af den frigjorte menneskehed går denne vej, og dette perspektiv frembyder strålende muligheder. De syv stjerner i Plejaderne

[side 196] er målet for de syv typer. Dette hentydes der til i Jobs Bog med ordene: »Knytter du Syvstjernens bånd?« I mysteriet om denne indflydelse og i hemmeligheden om solen Sirius skjuler sig kendsgerningerne om vor kosmiske evolution og desuden om vort solsystem.

5. Strålevejen

Det er svært at sige, ved hvilket andet navn vi skal kalde denne vej, da der vides så lidt om den. Når et menneske betræder den, bliver han på sin egen stråle og arbejder på den i de forskellige riger på alle plan, idet han udfører Verdens Herres befalinger og arbejder under hans ledelse. Den fører et menneske til enhver del af solsystemet og forbinder ham endda definitivt med syntesens stråle. Det er en meget kompleks vej, for den forudsætter en evne til at forstå den mest udviklede matematik og anvende geometri på en måde, der er ufattelig for vore tredimensionale hjerner. Denne vej tager det menneske, for hvem loven om vibration er af altoverskyggende betydning. Han arbejder først i Verdens Herres rådskammer i Shamballa, idet han anvender loven om vibration på sin egen stråle. Senere vil han tage bolig på den planet, der er i overensstemmelse med hans egen stråle, og ikke på jorden, medmindre han er på den samme stråle, som den planetariske Logos, der har magt på jorden. Senere igen vil han, efterhånden som han gør fremskridt i sin udvikling, gå videre til solen. Når han derefter har mestret alt, der har relation til vibration i dette system, vil han gå videre til det kosmiske system, idet han forlader sin egen stråle (som kun er en understråle til en kosmisk stråle) og går videre til den tilsvarende kosmiske stråle.

Ligesom menneskets evolution i dette system er femfoldig, så har vi ovenfor opregnet de fem vigtigste veje, blandt hvilke en mester må vælge. De to resterende kan vi kun meget kort komme ind på, for de omfatter kun et fåtal af menneskesønnerne [side 197] under udvikling på grund af det høje udvik-

lingstrin, der er nødvendigt for at få adgang, og fordi de, som betræder disse to veje, helt forlader systemet. De fører ikke til Sirius som nogle af de andre veje. Det kan bemærkes, at fire grupper forbliver i systemet, idet de i en dunkel og fjern fremtid til sidst går videre til de kosmiske plan. Én gruppe går direkte videre til Sirius, og de øvrige to grupper går umiddelbart efter indvielse videre til de kosmiske plan uden nogen mellemliggende arbejdsperiode på jorden, i systemet eller på Sirius. De to veje er:

6. Den vej vor Logos befinder sig på

Det vil være indlysende for alle okkult studerende, som i lyset af loven om overensstemmelse omhyggeligt har studeret verdensprocesserne, at Logos på de kosmiske plan er ved at udvikle indre kosmisk klarsyn, ligesom mennesket på sit lavere plan stræber efter det samme klarsyn inden for systemet. Dette kunne kaldes for udvikling af det kosmiske tredje øje. I øjets fysiske struktur ligger hemmeligheden gemt, og ved at studere denne kan måske noget af mysteriet åbenbares.

En bestemt del af øjet er synets centrum og selve synets mekanisme. Den øvrige del af øjet tjener som en beskyttende skal; begge dele er nødvendige, og den ene kan ikke eksistere uden den anden. Således er det også i det større tilfælde, men analogien eksisterer på så høje niveau, at ord kun slører og fordunkler sandheden. Visse af menneskesønnerne, en indre kerne, som nåede en meget høj indvielse i det foregående solsystem, dannede en esoterisk gruppe omkring Logos, da han besluttede sig for yderligere fremskridt. Som følge heraf dannede han dette system, idet kosmisk begær efter inkarnation drev ham. Denne esoteriske gruppe forbliver hos Logos på systemets atomare eller første plan, på den subjektive indre side, og den svarer i okkult henseende til øjets pupil. Disse høje væseners virkelige hjem er på det kosmisk buddhiske plan.

[side 198]

Visse af mestrene har efterhånden ved en kraftig indsats

kvalificeret sig, eller er ved at kvalificere sig, til at overtage pladsen efter de oprindelige gruppemedlemmer, som får åbnet en mulighed for at vende tilbage til et kosmisk center, omkring hvilket vort system og Sirius' større system drejer sig. Kun en enkelt adept her og der har de nødvendige kvalifikationer, for det indebærer udviklingen af en særlig type respons på kosmisk vibration. Det betyder en specialisering af det indre syn samt udviklingen af et vist mål af kosmisk klarsyn. Der er flere fra devaevolutionen end fra den menneskelige evolution, der går over til denne vej. Mennesker betræder den via devaevolutionen, som de kan komme ind på ved at gå over til den femte vej, strålevejen. På denne sidstnævnte vej kan de to evolutioner smelte sammen, og fra den femte vej kan den sjette betrædes.

7. Vejen til ubetinget sønneværdighed

Denne sønneværdighed svarer på det højeste plan til den grad af discipelskabet, som vi kalder for »mesterens søn«. Det er sønneværdigheden i forhold til et væsen, højere end vor Logos, som vi ikke har lov til at tale om. Det er den store vej, der styrer karma. Lipikaherrerne er på denne vej, og alle, som eger sig for dette arbejdsområde, og som står Logos nær i virkelig personlig forstand, går den ubetingede sønneværdigheds vej. Det er vejen for Logos' specielle fortrolige, og i deres hænder har han lagt karmaudligningen i solsystemet. De kender hans ønsker, hans vilje og hans mål, og dem betror han at udføre sine befalinger. Denne gruppe, nært knyttet til Logos, udgør en særlig gruppe, der er sammenkædet med en endnu højere Logos.

[side 199]

KAPITEL XIX

Regler for ansøgere

Der er visse aforismer og formaninger, som den, der ansøger om indvielse, er nødt til at studere og adlyde. Der er stor forskel mellem betegnelserne »aspirant til vejen« og »ansøger til indvielse«. Den, som higer og stræber efter discipelskab, har på ingen måde forpligtet sig til den samme fasthed i indstilling og disciplin som den, der ansøger om indvielse, og han kan, hvis han vælger det, gå prøvestadiets vej ligeså længe, som han vil. Det menneske, som søger indvielse, er i en anden situation, og når først han har ansøgt derom, må han lægge sit liv i faste rammer, og under streng kontrol, hvilket er frivilligt i disciplens tilfælde.

Der er her anført fjorten regler, som er udtaget fra en række vejledninger, samlet for dem, som søger at tage den første indvielse.

REGLER FOR ANSØGERE

Første regel.

Disciplen må søge dybt i sit hjerte. Hvis ilden brænder klart derinde og varmer hans broder uden dog at brænde ham selv, så er timen kommet for hans ansøgning om at stå foran døren.

Når kærlighed til alle væsener, uanset hvem de måtte være, begynder at blive en fastslået kendsgerning i en discipels hjerte, dog uden at han nærer kærlighed til sig selv, er dette tegn på, at han nærmer sig indvielsens port, og at han kan aflægge de nødvendige, forberedende løfter. Disse kræves, inden hans mester indgiver hans navn som ansøger til indvielse. [side

200] Hvis han ikke tager sig af det lavere selvs lidelse og smerte, hvis det er uvæsentligt for ham, om lykke falder på hans vej eller ej, hvis det eneste formål med hans liv er at tjene og frelse verden, og hvis hans broders nød er af større betydning for ham end hans egen, da overstråler kærlighedens ild hans væsen, og verden kan varme sig ved hans fødder. Denne kærlighed skal være en praktisk og prøvet manifestation og ikke kun en teori eller ligefrem et upraktisk ideal og en behagelig følelse. Den er noget, som er vokset under livets prøvelser og modgang, således at livets oprindelige impuls går i retning af selvopofrelse og ofringen af den lavere natur.

Anden regel.

Når ansøgningen er blevet indgivet i trefoldig form, da må disciplen trække denne ansøgning tilbage og glemme, at den er blevet indgivet.

Heri ligger en af de indledende prøver. Disciplens mentale holdning må være den, at han ikke bekymrer sig, om hvorvidt han tager indvielse eller ej. Selviske motiver må ikke spille ind. Kun de ansøgninger, som når mesteren gennem den energi, der frembringes ved rene altruistiske motiver, bliver af ham givet videre til Hierarkiets optegnende engel. Kun de disciple, der søger indvielse på grund af den større evne til at hjælpe og velsigne, som dette medfører, vil få svar på deres ansøgning. De, som er halvhjertede over for spørgsmålet om indvielse, modtager ikke det okkulte ridderslag, og de, som på grund af selviskhed eller nysgerrighed er ivrige efter at deltage i mysterierne, kommer ikke gennem døren, men må blive udenfor og banke på. De, som er ivrige efter at tjene, de, som føler sig tyngede af verdens nød og af det derved vakte personlige ansvar, og som har opfyldt loven, banker på og får svar; de søger optagelse, som bevilges. Det er dem, der udsender et råb om større evne til at hjælpe, et råb, der trænger ind til dem, der venter i tavshed. **[side 201]**

Tredje regel.

Tredobbelt må dette råb være og lang tid tager det at sende ud. Disciplen må lade råbet lyde over ørkenen, over havet og gennem de ild, der skiller ham fra den tilslørede og skjulte dør.

Med denne symbolik får disciplen påbudet om at lade det fysiske livs ørken blomstre som en rose, således at der fra det lavere livs have kan stige lyde og dufte og en vibration, der er stærk nok til at slå bro over afstanden mellem den og porten. At stilne det emotionelle livs urolige vand, således at porten kan spejles i dets sølvklare, stille overflade, og det lavere liv kan genspejle den iboende guddoms åndelige liv. At sende gennem ildovnen de motiver, ord og tanker, som er hovedkilden til aktivitet, og som har deres oprindelse på det mentale plan. Når disse tre aspekter ved det manifesterende ego, den indre gud, er bragt under kontrol, koordineret og anvendt, da vil, endog ubevidst for ham selv, disciplens stemme blive hørt og kræve, at døren åbnes. Når det lavere liv på det fysiske plan er frugtbargjort, det emotionelle stabiliseret, og det mentale transmutteret, kan intet forhindre, at klinken på døren løftes, og disciplen passerer igennem. Kun en vibration, der er synkron med den på den anden side af døren, formår at åbne denne, og når grundtonen i disciplens liv afstemmes efter det hierarkiske livs grundtone, vil dørene én efter én åbne sig, og intet kan holde dem lukket.

Fjerde regel.

Disciplen må vogte over evokationens ild, nære de mindre liv og således holde hjulet i gang.

Her kommer et påbud til disciplen om at huske sit ansvar over for disse mange mindre liv, som tilsammen udgør hans trefoldige manifestationslegeme. Således er evolution mulig, og således opfylder ethvert liv i de forskellige naturriger, bevidst [side 202] eller ubevidst, sin funktion ved på rette måde at

give energi til det, som relaterer til det på samme måde som planeten til solen. Således vil udfoldelsen af den logiske plan foregå med større nøjagtighed. Guds rige er i det indre, og denne indre, skjulte hersker har en dobbelt pligt; for det første over for de liv, som danner de fysiske, astrale og mentale legemer, og for det andet over for makrokosmos, den verden, som mikrokosmos kun er en uendelig lille del af.

Femte regel.

Ansøgeren må sørge for, at solenglen dæmper de lunare engles lys og forbliver den eneste lyskilde på den mikrokosmiske himmel.

For at opfylde dette bud er alle ansøgere nødt til at gøre to ting. For det første må de studere deres egen oprindelse, erkende deres sande psykologi i okkult forstand og blive videnskabeligt bevidst om egoets sande natur eller om det i kausallegemet fungerende højere selv. Derefter skal de gennem de tre lavere legemer gøre deres iboende guddommelighed gældende på det fysiske plan og i stedse stigende grad give udtryk for deres indre værdier. For det andet må de studere menneskets konstitution, forstå, på hvilken måde den lavere natur fungerer, erkende den gensidige afhængighed og det indbyrdes forhold mellem alle levende ting og således få de mindre liv, som danner de tre manifestationslegemer, under kontrol. Således bliver solherren, den indre virkelighed, faderens søn og tænkeren på sit eget plan, formidleren mellem det, som er af jorden, jordisk, og det, som har sit hjem i solen. To vers i den kristne bibel skjuler i sig noget af denne forestilling, og vestens studerende vil måske finde det nyttigt at meditere over dem: »Verdensherredømmet er nu blevet vor Herres og hans Salvedes«. »Herre vor Gud, andre herrer end du har hersket over os; men dit navn alene priser vi«. Især det sidste vers er interessant, da det viser, hvordan den lavere [side 203] tone og skabende kraft undertrykkes af det, som er af højere oprindelse.

Sjette regel.

De rensende ild brænder mat og svagt, når det tredje ofres til det fjerde. Disciplen må derfor afstå fra at tage liv, og han må nære det, der er lavest med udbyttet fra det andet.

Denne regel kan sammenfattes i den trivielle formaning til enhver discipel om at blive streng vegetar. Den lavere natur bliver træg og tung, og den indre flamme kan ikke skinne igennem, når kød indgår i kosten. Dette er en drastisk regel for ansøgerne, og den må ikke overtrædes. Aspiranten kan vælge at spise kød eller lade være efter behag, men på et vist stadium på vejen er det afgørende, at al slags kødspisning ophører, og kosten bliver genstand for den største opmærksomhed. En discipel må begrænse sig til grønsager, korn, frugt og nødder. Kun således kan han opbygge et fysisk legeme af en type, der kan tåle at blive taget i besiddelse af det virkelige menneske, som har stået foran indvieren i sine mere subtile legemer. Hvis han ikke gjorde dette, og hvis det var muligt for ham at tage indvielse uden at have forberedt sig således, ville det fysiske legeme splintres af den energi, der strømmer igennem de ny-stimulerede centre med frygtelig fare for hjernen, rygsøjlen eller hjertet.

Det må naturligvis her tages i betragtning, at der ikke kan gives strenge eller faste regler bortset fra den begynderregel, at kød, fisk og gærede drikke af alle slags samt tobaksrygning er absolut forbudt for alle kandidater til indvielse. For dem, som kan tåle det, er det undertiden bedre, at æg og ost fjernes fra kosten, men det er ikke på nogen måde tvungent. Det er altid tilrådeligt, at de, som er i færd med at udvikle psykiske evner af en eller anden art, ikke bør tillade sig at spise æg og kun meget lidt ost. Mælk og smør falder i en anden kategori, og de fleste indviede og kandidater til indvielse, anser det for nødvendigt at beholde dem i deres kost. Enkelte få undtagelser [side 204] kan opretholde livet og bevare deres fulde fysiske energi ved den ovenfor nævnte kost, men denne gengiver idealet og, som vi alle ved, er idealet kun sjældent opnåeligt i

den nuværende overgangsperiode.

I denne forbindelse bør to ting fremhæves: For det første det behov, som alle ansøgere har for sund fornuft; denne faktor er meget ofte ikke til stede, og de studerende gør vel i at huske, at uligevægtige fanatikere ikke er ønskelige medlemmer af Hierarkiet. Ligevægt, en tilbørlig sans for proportioner, et skyldigt hensyn til de omgivende betingelser og en normal sund fornuft er den sande okkultists kendetegn. Når der samtidig er en virkelig sans for humor til stede, vil mange farer undgå. For det andet en erkendelse af *tidsbegrebet* og en evne til at gå langsomt frem, når det drejer sig om ændringer af kosten og af et langt livs vaner. Alt i naturen udvikles langsomt, og ansøgere må lære den okkulte sandhed i ordene: »Skynd dig langsomt«. En gradvis elimineringsproces er sædvanligvis visdommens vej, og denne elimineringsperiode skulle – under ideelle forhold, som så sjældent eksisterer – dække det stadium, som vi kalder for aspirantens, således at et menneske, når han bliver ansøger til indvielse, vil have gennemført den nødvendige forberedende omlægning af kosten.

Syvende regel.

Disciplen må rette sin opmærksomhed mod fremsigelsen af de lyde, der vækker genklang i de haller, hvor mesteren vandrer. Han må ikke anslå de lavere toner, der fremkalder vibration i mayas haller.

Den discipel, som søger at træde inden for indvielsens port, kan ikke gøre dette, førend han har tilegnet sig evnen til at tale og til at tie. Dette har en dybere og bredere betydning, end det måske ser ud til, for rigtigt fortolket rummer det nøglen til manifestation, antydningen om de store cykler og åbenbaringen af den hensigt, der ligger bag pralaya. Først når et menneske *[side 205]* forstår betydningen af det talte ord, og først når han drager nytte af de ophøjede steders stilhed til at fremkalde ønskede virkninger på et eller andet plan, kan han få adgang til de riger, hvor enhver lyd og ethvert udtalt ord frembringer

kraftige virkninger i materie af en eller anden art, idet de får tilført energi af to dominerende faktorer: a) en stærk og vedholdende videnskabeligt anvendt vilje, b) det rette motiv, luttet i ilden.

En adept er en skaber i mental materie, en ophavsmand til impulser på mentalplanet, hvorved han udvirker resultater i astral eller fysisk manifestation. Disse resultater er mægtige og virkningsfulde, og her kommer nødvendigheden af, at deres ophavsmand må være ren i tanke, nøjagtig i tale og dygtig i handling. Når disse tanker er ført ud i livet af dem, der søger indvielse, medfører det umiddelbart vigtige forandringer i hverdagen. Disse forandringer kan af praktiske grunde nævnes i denne rækkefølge:

- a. Motiver vil blive gransket nøje, og der vil blive ført streng kontrol med de oprindelige impulser. Derfor vil ansøgeren det første år, hvor han helliger sig forberedelsesarbejdet til indvielse, tre gange om dagen føre skriftligt regnskab med de undersøgelser, han foretager, som vedrører hans motiver eller er drivfjederen til hans handling.
- b. Talen vil blive overvåget, og der vil blive gjort et forsøg på at udelade alle uvenlige, unødvendige og spildte ord. Virkningerne af det talte ord vil blive studeret og blive ført tilbage til de oprindelige impulser, som i hvert enkelt tilfælde igangsætter handling på det fysiske plan.
- c. Tavshed vil blive opøvet, og ansøgere vil omhyggeligt bevare streng tavshed om sig selv, deres okkulte arbejde eller viden, deres omgangskreds' anliggender og deres okkulte gruppes arbejde. Kun i gruppekredse eller i forbindelse med gruppens ledelse vil et vist spillerum for tale være tilladt. Der vil altid være en tid, hvor de rette ord er på sin plads. Den tid kommer, da gruppen kan hjælpes med vise ord, en forsigtig antydning af forhold, gode eller dårlige, [side 206] og et sjældent, men nødvendigt ord til en broder om det indre liv, eller til en leder eller en gruppe af ledere i de tilfælde, hvor en broder på grund af en fejl måske er en

hindring for gruppen, eller måske kunne hjælpe gruppen, hvis han blev sat til andet arbejde.

- d. Virkningen af det hellige ord vil blive studeret, og betingelserne for at bruge det vil blive tilrettelagt på en klog måde. Intonering af ordet og dets virkning på et særligt esoterisk center (aldrig nogensinde et fysisk center) vil blive iagttaget, og livet vil blive påvirket og reguleret derefter.

Hele spørgsmålet om studiet af lyd og af ord, hellige eller ikke, tages op af dem, der ansøger om indvielse. Det er noget, som alle kommende okkulte grupper mere ihærdigt må gå ind for.

Ottende regel.

Når disciplen nærmer sig porten, må de højere syv vækkes og frembringe respons fra de mindre syv på den dobbelte cirkel.

Denne regel er en meget vanskelig regel og indebærer faremomenter for det menneske, som alt for tidligt påtager sig at betrede den endelige vej. Ordret kan den fortolkes således: Den kommende indviede må i nogen grad udvikle de syv hovedcentres vibration og således øge vibrationsaktiviteten i de syv centre i legemet på det æteriske plan. Derved påvirker han samtidig, gennem vekselvirkende vibration, de syv fysiske centre, som uvægerligt stimuleres, når de æteriske centre nærmer sig deres maksimale vibration. Det er ikke nødvendigt at uddybe dette punkt yderligere ud over at understrege, at efterhånden som de syv centre i hovedet bliver lydhøre over for egoet, påvirkes ligeledes de følgende syv centre:

[side 207]

1. Hovedet, betragtet som en helhed,
2. Hjertet,
3. Struben,

4. Solar plexus,
5. Rygsøjlels basis,
6. Milten,
7. Forplantningsorganerne,

men de påvirkes ad renselsens og beherskelsens vej. Dette vil fremkalde resultater i de rent fysiske organer, som mennesket fungerer igennem på det fysiske plan. For at give et eksempel: Mennesket kan da bevidst overføre den skabende ild og energi fra forplantningsorganerne til struben eller, ved den bevidste kontrol af hjertet, bevirke midlertidigt ophør af livsfunktionerne i det fysiske legeme. Dette opnås ikke gennem det, som kaldes hatha yoga øvelser eller ved at koncentrere opmærksomheden på de fysiske organer, men gennem udvikling af kontrollen ved den indre gud, som arbejder gennem hovedcentret og således behersker alt andet.

Ansøgeren vil derfor rette alle sine energier mod udvikling af det åndelige liv, og denne udvikling vil være resultatet af den rette tænkning, meditation og tjeneste. Ved dybgående studium af alt, der er at vide om energi og dens brændpunkter, vil han koordinere sit liv således, at åndens liv kan strømme igennem det. Dette studium kan på nuværende tidspunkt kun gennemføres uden risiko i gruppearbejde og under en lærers vejledning; eleverne forpligter sig til ikke at indlade sig på at eksperimentere med deres liv og til ikke at omgå leetsindigt med legemets ild. De skal ganske enkelt koncentrere sig om en teoretisk forståelse og et liv i tjeneste.

Centrene vil da udvikle sig normalt, mens ansøgeren retter sin opmærksomhed imod fuldt og helt at elske sin broder i sandhed og i gerning, imod at tjene helhjertet, tænke intelligent og holde et vågent øje med sig selv. Han vil også optegne alt, hvad der for ham i hans indre liv synes at dreje sig om centrene udvikling. Denne optegnelse kan iagttages af læreren [side 208] og kommenteres; han kan drage slutninger heraf og registrere de således opnåede oplysninger til brug for gruppen. På denne måde kan der samles megen anvendelig vi-

den.

Den ansøger, som misbruger viden, som hengiver sig til »åndedrætsøvelser for personlig udviklings skyld«, eller til koncentration på centrene, hans bestræbelser for at nå porten vil uvægerlig slå fejl, og han må betale prisen i sit legeme i form af sindssyge, nervesvækkelse eller forskellige fysiske sygdomme.

Niende regel.

Disciplen må forenes med de andre selv i den cirkel, de udgør tilsammen. Men kun én farve må forene dem, hvorved gruppens helhed kommer til syne. Først når gruppen opfattes og kendes, kan energien udsendes klogt.

En ting, som alle disciple og ansøgere til indvielse må gøre, er at finde netop den gruppe tjenere, som de tilhører på det indre plan; at erkende dem på det fysiske plan og at forene sig med dem i tjeneste for menneskeheden. Denne erkendelse vil bero på følgende:

- a. Enighed om mål.
- b. Overensstemmelse i vibration.
- c. Identifikation med gruppen.
- d. Karmiske bånd fra gammel tid.
- e. Evne til at virke i harmonisk samarbejde.

Overfladisk betragtet kan det synes at være den letteste af reglerne, men i praksis er det ikke sådan. Der begås ofte fejl, og det at samarbejde i fuldkommen gruppeharmonie er ikke så enkelt, som det kan se ud til. Egoisk vibration og relationer kan bestå, selv om personlighederne i den ydre verden måske ikke harmoniserer. Det er derfor ansøgerens opgave at styrke sit egos greb om personligheden således, at den esoteriske grupperelation kan blive mulig på det fysiske plan. Han vil [side 209] gøre dette ved at disciplinere sin egen personlighed og ikke ved at korrigere sine brødre.

Tiende regel.

Røstens hærske, devaerne i deres tætsluttende rækker, arbejder uophørligt. Disciplen må med flid forsøge at forstå deres metoder. Han må lære de regler, hvorunder hærsken arbejder inden for mayas slør.

Denne regel angår det okkulte forskningsarbejde, som alle, der søger indvielse, før eller senere må tage op. Selv om det ikke er forsvarligt af den uindviede at manipulere med devaernes parallelle evolution, er det dog nødvendigt og forsvarligt at undersøge den fremgangsmåde, som benyttes af opbyggerne, de metoder, de følger, når de ud fra arketyperne via det æteriske genskaber det, som vi kalder fysisk manifestation. Der må i nogen grad opnås en teoretisk viden om deres grupper, og der må overvejes de lyde, ved hjælp af hvilke de hvirvles ind i aktivitet. Dette indebærer, at alle ansøgere foretager et systematisk studium af følgende:

1. Formålet med lyd.
2. Den esoteriske betydning af ord, af grammatik og af syntaks.
3. Vibrationens og elektricitetens love og mange andre subsidiære studier, som vedrører guddommens og bevidsthedens manifestation, ved hjælp af devasubstans og de kontrollerende devaers aktivitet. Makrokosmos' love vil blive udforsket, og overensstemmelsen mellem mikrokosmos' aktiviteter og makrokosmos' aktive manifestation vil blive erkendt.

Elvte regel.

Disciplen må overføre ilden fra den lavere triangel til den højere og bevare det, der er skabt ved hjælp af midtvejspunktets ild.

[side 210]

Dette betyder bogstaveligt talt den indviedes kontrol over den

seksuelle impuls, således som den sædvanligvis opfattes, og overføring af den ild, som nu normalt vitaliserer forplantningsorganerne, til strubecentret, hvilket fører til skabelse på mentalplanet ved tænkeevnens medvirken. Det, som skal skabes, må da næres og opretholdes af naturens kærlighedsenergi, som udgår fra hjertet.

Den lavere triangel, der omtales, er:

1. Solar plexus
2. Rygsøjle's basis
3. Forplantningsorganerne.

Den højere triangel er som nævnt:

1. Hovedet
2. Struben
3. Hjertet.

Dette kunne af den overfladiske læser fortolkes som et påbud om at leve i cølibat og som ansøgerens løfte om at afstå fra al fysisk manifestation af den seksuelle impuls. Således forholder det sig ikke. Mange indviede har nået deres mål, mens de på behørig måde og fornuftig vis deltog i det ægteskabelige liv. En indviet kultiverer en særlig holdning i sindet, hvori der ligger en erkendelse af, at alle manifestationsformer er guddommelige, og at det fysiske plan i lige så høj grad er en guddommelig udtryksform, som nogen af de højere plan. Han erkender, at guddommens laveste manifestation må være under denne iboende guddoms bevidste kontrol, og at handlinger af enhver art burde styres af bestræbelsen på at fuldføre enhver opgave og opfylde enhver forpligtelse, at styre enhver gerning og handling og anvende det fysiske legeme således, at gruppen kan drage nytte heraf samt få hjælp til sit åndelige fremskridt, og loven derved opfyldes til fuldkommenhed. [side 211]

At det på visse stadier kan være tilrådeligt, at et menneske gennem en midlertidig afholdenhed fuldkommengør kontrollen inden for et bestemt område kan ikke nægtes, men det er et middel til at opnå et mål, og det vil blive efterfulgt af stadier, hvor mennesket – når kontrollen er opnået – gennem det fysiske legeme til fuldkommenhed anskueliggør guddommens egenskaber. Ethvert center bliver anvendt på normal og forstandig måde, og menneskehedens mål fremskyndes derved.

Indviede og mestre gifter sig i mange tilfælde og opfylder helt normalt deres pligter som ægtemænd og hustruer og familieoverhoveder, men alt er styret og reguleret af hensigt og mål, og ingen rives med af lidenskab eller begær. Hos det fuldendte menneske på det fysiske plan er alle centrene under fuldstændig kontrol, og deres energi anvendes lovmæssigt. Den guddommelige indre guds åndelige vilje er hovedfaktoren, og der viser sig en helhed i bestræbelserne på alle plan gennem alle centrene for det største gode for det største antal.

Dette emne er blevet berørt, fordi så mange studerende farer vild i disse spørgsmål og enten indtager en indre holdning, der resulterer i, at hele den normale fysiske natur svinder helt ind, eller de giver sig hen i et orgie af udskejelser under det særlige påskud at »stimulere centrene« og forlænger på denne måde den astrale udvikling. Den sande indviede bør kendes ved sin kloge og retsindede normalitet, ved sin stabile tilpasning til det, som er bedst for gruppen i overensstemmelse med landets love, ved sin beherskelse og sin afstandtagen fra overdrivelser af enhver art samt ved det eksempel, som han er for sine nærmeste omgivelser med hensyn til åndelig levevis og moralsk retskaffenhed, sammen med sit disciplinerede liv.

Tolvte regel.

Disciplen må lære at anvende hånden i tjeneste. Han må søge budbringerens kendetegn på sine fødder, og han må lære at se med det øje, der kan se mellem de to.

[side 212]

Denne regel ser ved første læsning let forklarlig ud og synes at indskærpe ansøgeren at anvende hænderne i tjeneste, fødderne i Hierarkiets ærinder og at udvikle clairvoyance. Men den virkelige betydning er langt mere esoterisk. I okkult forstand betyder at »anvende hænderne«, at anvende chakraerne (eller centrene) i håndfladerne til at:

- a. Helbrede legemlige sygdomme.
- b. Velsigne og således kurere emotionelle sygdomme.
- c. Opløfte dem i bøn eller anvende centrene i hænderne under meditation for at håndtere mental materie og mentale strømme.

Disse tre punkter må nøje overvejes, og meget kan vesterlandske studerende lære ved at studere Kristi liv og betragte de måder, hvorpå han anvendte hænderne. Mere kan ikke siges her, da emnet er alt for omfattende til at kommenteres nærmere i denne korte omtale.

»Budbringerens kendetegn« på fødderne er en hentydning til det velkendte symbol med vingerne på Merkurs hæle. Der vil blive åbenbaret meget for de studerende fra okkulte skoler, som vil samle alt, hvad der kan findes om Guds sendebud, og som ligeledes med omhu vil studere de oplysninger, som astrologistuderende har samlet om planeten Merkur, og okkult studerende har indhentet om den indre runde.

På overfladen synes udtrykket »det øje, der kan se mellem de to«, at betegne det tredje øje, som clairvoyante anvender, men der er en meget dybere mening end denne, og den skjuler sig i de følgende fakta:

- a. At det indre syn er det, som alle selvbevidste væsener fra en Logos til et menneske, er i færd med at udvikle.
- b. At egoet, eller det højere selv, bogstaveligt talt er for monaden, hvad det tredje øje er for mennesket og derfor beskrives som det, der ser frem mellem på den ene side monaden, eller det åndelige selv, og på den anden side det per-

sonlige selv.

[side 213]

I sin dybeste betydning ansporer denne regel derfor ansøgeren til at udvikle selvbevidsthed og således lære at fungere i kausalløbet på mentalplanets højere niveauer, hvorfra han kontrollerer alle de lavere legemer og klart ser alt, der kan ses i de tre verdener, i fortiden og i fremtiden.

Trettende regel.

Disciplen må lære og forstå betydningen af fire ting, før det inderste mysterium kan vises ham: Det første er lovene for det, der stråler ud; det andet er de fem betydninger af magnetisering; det tredje er transmutation eller alkymiens tabte hemmelighed; og det sidste er det første bogstav i det meddelte ord eller i det skjulte egoiske navn.

Denne regel kan ikke uddybes nærmere. Den vedrører så umådelige mysterier og emner, at de ikke kan behandles fyldestgørende her. Den er taget med under disse regler, for at den kan blive genstand for meditation, for studium og for gruppesamtaler.

Den sidste regel er meget kort og består af fem ord:

Fjortende regel.

Lyt, mærk, se, anvend og vid.

Disse ord vedrører det, som den kristne meget rammende kunne kalde for helliggørelsen af de tre vigtigste sanser og deres anvendelse i det indre åndelige livs udvikling, dernæst anvendelsen af det lærte og tilegnede, hvorefter den realiserede viden bærer frugt. [side 214]

[side 215]

En esoterisk katekismus

Her følger nogle ord fra mestrenes optegnelser, arkiv XIII, som indeholder et budskab til den kæmpende på vejen. De udgør noget i retning af en gammel katekismus og blev reciteret af dem, der blev indviet i de mindre mysterier, inden de gik videre til de større.

Hvad ser du, o pilgrim? Løft dine øjne og fortæl, hvad du ser.

Jeg ser en stige, som rækker op i hvælvingens blå, dens nederste del er tabt af syne i den dis og tåge, der omgiver vor planet.

Hvor står du, o pilgrim? Hvad har du sat dine fødder på?

Jeg står på et af stigens trin og er næsten nået helt igennem fjerde del. Den næste del strækker sig frem foran mig ind i en stormfuld nats mørke. På den anden side af denne sfære af det yderste mørke ser jeg stigen fortsætte opad, strålende og skinende i dens femte del.

Hvad kendetegner disse dele, som du således beskriver som adskilte fra hinanden? Udgør de ikke alle blot én hel sammenhængende stige med særligt markerede overgangsfaser?

Altid viser der sig for øjet en kløft, som (når man kommer tættere på) opløser sig til et kors, ved hvis hjælp man stiger op til næste del.

Hvad frembringer da dette kors? Hvordan stiger du op ved dets hjælp?

Korset dannes af åndelig aspiration, vakt af den guddommelige tilskyndelse, som skærer tværs igennem den lavere verdens begær, som det liv, der er udviklet nedefra er indpodet med.

Forklar mere tydeligt, hvad du mener, og hvordan dette kors bliver vejen.

De arme, der udgør korset, bliver den store skillelinje mellem det lavere og det højere. Til disse korsarme er hænderne

[side 216] fastnaglede – de hænder, der griber, holder fast og tjener de lavere behov, således som de har gjort gennem mange tidsaldre. Og se, når hænderne rækkes hjælpeløst frem og ej kan gribe og holde, glider det indre liv ud af sit hylster og stiger op ad den lodrette korsarm. Det overskrider det lavere fjerde, og korset slår bro over kløften.

Er vejen let for dem, som bestiger denne arm og lader det fjerde bag sig?

De går gennem tårer, gennem tåger og dis, de lider og de dør. De tager afsked med alle jordiske venner; de betræder vejen alene; de udfylder kløften med kærlige gerninger udført under livets smerte; de løfter én hånd op mod ham, som står umiddelbart over, og de rækker én ned imod det menneske, som står lige under. De hænder, som er befriet fra de tværgående korsarme, er befriet for at kunne holdes tilbage. Kun de tomme naglemærkede hænder kan opretholde kæden ubrudt.

Hvor peger stigen hen? Hvilket mørke gennemtrænger den, og hvor ender den?

Den skærer igennem den krystalliserende sfære med alle dens myriader af former; den trænger igennem vandplanet, overskyullet af de brusende tidevandsbølger; den går igennem det dybeste helvede, ned i den tætteste maya og ender i den latente ild, den smeltede sø af brændende hede, og berører ildens beboere, den skarlagensrøde hedes agnichaitanere.

Hvor højt når stigen op? Hvor har den nået sin fuldendelse?

Den rækker op igennem de strålende sfærer, gennem alle deres seks dele. Den rækker op til det mægtige sæde i det sidste femte og går fra dette mægtige sæde videre til et endnu højere.

Hvem sidder på dette mægtige sæde i det sidste femte?

Han med det navn, som vi ikke nævner uden i dybeste ærbødighed, de Evige Somres Yngling, selve Livets Lys, den Vidunderlige, den Urgamle, Venus-kærlighedens Herre, den store Kumara med flammesværdet, hele Jordens Fred.

Sidder han alene, den Vidunderlige på sin safirtrone? [side

217]

Han sidder alene, men tæt ved regnbuetrinene står der tre andre store herrer, som samler deres arbejdes frugter og ofrer hele deres høst for at hjælpe Kærlighedens Herre.

Får de hjælp i deres arbejde? Befinder der sig også andre på stigen af større magt end vor?

Disse Mægtige Fire, som repræsenterer handling og kærlighed, har et vist samarbejde med deres brødre af lavere grader, de tre Store Herrer, som vi kender.

Hvem hjælper disse Mægtige Herrer? Hvem fortsætter deres arbejde med at forbinde det lavere med det højere?

Den logiske kærligheds brødre af mange forskellige grader. De bliver stående i det sidste femte, indtil de har absorberet hele det fjerde.

Hvor fører stigen da hen?

Til den Højeste Herre af alle, ham, for hvem selv Den gamle af dage bøjer sig i dyb ærbødighed, og for hvis trone af funklende lys engle af højeste rang, mestre og herrer af den største barmhjertighed knæler i ydmyg venten på, at *ordet* skal lyde.

Hvornår lyder dette ORD, og hvad sker der, når det genlyder gennem sfærerne?

Dette *ord* lyder først, når alt er gjort, når Den uendelige kærligheds Herre skønner, at værket er fuldendt. Han fremsiger da et mindre ord, som vibrerer gennem systemet. Den kosmiske kærligheds endnu større Herre, som hører lyden, der løber i ring, fuldender akkorden og udånder helheden.

Hvad vil der være tilbage, o pilgrim på vejen, når den sidste akkord lyder?

De uendelige sfæres musik, de syv, der smelter sammen, slutningen på tårer, synd og ufred; formernes tilintetgørelse; den fuldendte stige; sammensmeltningen i altet, fuldendelsen af de kredsende sfærer og deres indtræden i freden.

Hvilken rolle, o pilgrim på vejen, spiller du i dette system? Hvordan vil du gå ind i freden? Hvordan vil du stå foran din herre? [side 218]

Jeg gør min del med fast beslutsomhed, med oprigtig stræben. Jeg ser opad. Jeg hjælper nedad. Jeg drømmer ikke, ej heller hviler jeg. Jeg arbejder hårdt. Jeg tjener. Jeg høster. Jeg beder. Jeg er korset. Jeg er vejen. Jeg går vejen gennem det arbejde, som jeg udfører. Jeg hæver mig over mit dødelige selv. Jeg døder begær, og jeg strider, mens jeg glemmer al belønning. Jeg giver afkald på hvile og under smertens belastning taber jeg mig selv af syne og finder selvet og træder ind i freden.

[side 219-220]

Den store invokation

Fra lysets kilde i Guds sind
lad lys strømme ind i menneskers tanker
lad lyset komme til jorden.

Fra kærlighedens kilde i Guds hjerte
lad kærlighed strømme ind i menneskers hjerter
må Kristus komme til syne på jorden.

Fra centret hvor Guds vilje er kendt
lad hensigt lede menneskers små viljer
den hensigt mestrene kender og tjener.

Fra centret vi kalder menneskeheden
lad planen for kærlighed og lys fuldbyrdes
må den forsegle døren til det onde.

Lad lys og kærlighed og kraft
genoprette planen på jorden.

Denne invokation eller bøn tilhører ikke nogen person eller gruppe, men hele menneskeheden. Skønheden og styrken i denne påkaldelse ligger i dens enkelhed og deri, at den udtrykker visse centrale sandheder, som alle mennesker naturligt og normalt accepterer – eksistensen af en oprindelig intelligens, som vi vagt kalder *Gud*; at den bevægende kraft bag det synlige univers er *kærlighed*; at en stor individualitet, som de kristne kalder *Kristus*, kom til jorden og legemliggjorde denne kærlighed, så vi kunne forstå den; at både kærlighed og intelligens er virkninger af det, som kaldes *Guds vilje*; og endelig den indlysende sandhed, at det kun er gennem *menneskeheden* selv, at den guddommelige plan kan virkeliggøres.

Alice A. Bailey

Ordliste

- Adept.* En mester. Et menneske, der – efter at have gennemrejst evolutionsvejen og er nået til de sidste stadier af indvielsesvejen – har taget fem af indvielserne og som følge deraf er trådt ind i det femte eller åndelige rige, hvorefter han kun mangler at tage to indvielser.
- Adi.* Det første. Det oprindelige. Solsystemets atomare plan; det højeste af de syv plan.
- Agni.* Ildens herre i vedaerne. Den ældste og mest agtede af Indiens guder. Han er én af de tre store guddomme, Agni, Vayu og Surya, men tillige alle tre, da han er ildens trefoldige aspekt. Ild er solsystemets essentielle natur. Biblen siger: »Vor Gud er en fortærende ild«. Ild er også symbolet for mentalplanet, for hvilket Agni er den øverste herre.
- Agnichaitaner.* En gruppe ilddevaer.
- Antahkarana.* Vejen eller broen mellem den højere og lavere tænkeevne. Den tjener som et kommunikationsredskab mellem disse to. Den bygges af aspiranten selv i mental materie.
- Ashram.* Det center, hvor mesteren samler disciple og aspiranter til personlig undervisning.
- Atlantis.* Det kontinent, som sank i Atlanterhavet ifølge den okkulte lære og Platon. Atlantis var hjemstedet for den fjerde rodrace, som vi nu kalder atlantiderne.
- Atma.* Den universelle ånd; den guddommelige monade; det syvende princip. Se menneskets syvfoldige konstitution, side 14-15.
- Atomart underplan.* Solsystemets materie opdeles af okkultister i syv plan eller tilstande, hvoraf den højeste er det atomare plan. På samme måde opdeles hvert af de syv plan i syv underplan, hvoraf det højeste kaldes det atomare underplan. Der findes således niogfyrre underplan, hvoraf de syv af disse er atomare.
- Aura.* En subtil usynlig essens eller et fluidum, som udstråler fra menneske- og dyrelegemer og endog fra ting. Det er en psykisk udstrømning, der kommer fra så vel legeme som sind. Det er elektro-vitalt og ligeledes elektro-mentalt.
- Aurisk æg.* En benævnelse, som er givet det kausale legeme pga. dets form. [side 222]

Bodhisattva. Ordret: Han, hvis bevidsthed er blevet intelligens eller buddhi. De, som kun behøver én inkarnation mere for at blive fuldkomne buddhaer. Anvendt i denne bog er bodhisattva navnet på det embede, som i denne tid beklædes af herren Maitreya, der i vesten kendes som Kristus. Det er verdenslærerens embede. Bodhisattvaen er overhoved for alle verdens religioner og englenes og mestrenes mester.

Buddha. Det navn, som er givet Gautama. Han fødtes i Indien omkring år 621 f.Kr. og blev en oplyst buddha i året 592 f.Kr. En buddha er et menneske som er »oplyst«, og som har opnået den højeste grad af kundskab, som det er muligt for mennesket i dette solsystem.

Buddhi. Den universelle sjæl eller det universelle sind. Det er menneskets åndelige sjæl (det sjette princip) og således legemet for atma, ånden, der er det syvende princip.

Chohan. Herre, mester, overhoved. I denne bog menes der de adepter, der er gået videre, og som har taget den sjette indvielse.

Civilisationens Herre. Se: Mahachohan.

Deva (eller engel). En gud. På sanskrit en lysende guddom. En deva er et himmelsk væsen, enten god, ond eller ubevidst. Devaerne er delt op i mange grupper; de kaldes ikke kun engle eller ærkeengle, men også de små og store bygmestre.

Egoiske grupper. På det tredje underplan af det femte plan, mentalplanet, findes de enkelte menneskers kausallegemer. Disse legemer, som er egoets udtryk, eller udtryk for den individualiserede selvbevidsthed, er samlet i grupper alt efter det enkelte egos stråle eller kvalitet.

Elementaler. Elementernes ånder. De skabninger, der er knyttet til de fire riger eller elementerne jord, luft, ild og vand. Bortset fra nogle få højere elementaler og deres herskere er de i højere grad naturkræfter end æteriske mennesker.

Femte princip. Det mentale princip. Den evne hos mennesket, som er det intelligente, tænkende princip, og som adskiller mennesket fra dyret.

Flammeheerrer. Et af de store hierarkier af åndelige væsener, der leder vort solsystem. De overtog ledelsen af menneskehedsens evo-

lution [side 223] på denne planet for omkring 18 millioner år siden midt i den lemuriske eller tredje rodrace.

Fohat. Kosmisk elektricitet; urlýset; den allestedsnærværende elektriske energi; den universelle, levende drivkraft; den uophørlige, destruktive og formskabende kraft; syntesen af de mange former for elektricitet.

Guru. Åndelig lærer. En mester i metafysisk og etisk lære.

Hierarkiet. En gruppe åndelige væsener på solsystemets indre plan, som er naturens intelligente kræfter, og som styrer evolutionsprocesserne. Der findes tolv hierarkier. Inden for vort planetsystem, jordsystemet, kaldes dette hierarki af okkultister for det okkulte hierarki og det består af chohaner, adepter og indviiede, der arbejder i verden gennem deres disciple. (Se diagram side 62-63).

Indflydelsessfære. (Grænsering). Dette er omkredsen af det manifesterede solsystem og er de yderste grænser for solens indflydelse i både eksoterisk og esoterisk forstand. Grænsen for den centrale livskrafts aktivitetsområde.

Indvielse. (O.a: Initiation, fra latin). Det første princip i en hvilken som helst videnskab. Den proces, at trænge ind i mysterierne ved hjælp af videnskaben om selvet og om det ene selv i alle selv. Indvielsesvejen er det sidste stadium på den evolutionsvej, som mennesket betræder. Den er opdelt i fem stadier som kaldes de fem indvielser.

Jiva. En selvstændig bevidsthedsenhed.

Kali yuga. »Yuga« er en tidsalder eller cyklus. Ifølge indisk filosofi er vor evolution opdelt i fire yugaer eller cykler. Kali yuga er den nuværende tidsalder. Det betyder den »sorte tidsalder«, en periode på 432.000 år.

Karma. Fysisk er det handling, metafysisk er det loven om gengældelse; loven om årsag og virkning eller æterisk årsagssammenhæng. Der er god og dårlig karma. Karma er den lov, der udligner alt, følgen af moralsk handling eller den moralske virkning af en handling, der er udført for at tilfredsstille et personligt begær.

[side 224]

Kausallegeme. Dette legeme er set ud fra det fysiske plan ikke et legeme, hverken subjektivt eller objektivt. Ikke desto mindre er det centret for egoisk bevidsthed og er dannet af forbindelsen mellem buddhi og manas. Det er relativt permanent og består igennem inkarnationernes lange cyklus. Det opløses først efter den fjerde indvielse, når mennesket ikke længere har behov for genfødsel.

Kumaraer. De syv højeste selvbevidste væsener i solsystemet. Disse syv kumaraer manifesterer sig igennem et planetsystem på samme måde som et menneske manifesterer sig gennem et fysisk legeme. Af hinduerne kaldes de bl.a. for »Brahmas tankefødte sønner«. De er summen af al intelligens og visdom. I planetens system kan man også se en genspejling af solsystemets orden. Som leder af vor verdensevolution står den første kumara, bistået af de seks andre kumaraer, tre eksoteriske og tre esoteriske, som er brændpunkter for distribution af kraft fra solsystemets kumaraer.

Kundalini. Livskraft. En af naturkræfterne. Det er en kraft, der kun kendes af dem, der praktiserer koncentration i yoga, og den har sæde i rygsøjlen.

Kvaternitet. Det firfoldige lavere selv, eller mennesket, i de tre verdener. Der findes forskellige inddelinger, men måske er den bedste til vort formål følgende:

1. Lavere tænkeevne.
2. Emotionelt eller kamisk legeme.
3. Prana eller livsprincip.
4. Æterisk legeme eller den yderste del af det dobbelte fysiske legeme.

Lemurien. Et nyere navn, som først blev benyttet af visse naturhistorikere, og som nu er overtaget af teosoffer som benævnelse for et kontinent, der ifølge østens hemmelige lære gik forud for Atlantis. Det var hjemstedet for den tredje rodrace.

Logos. Den guddom, der er manifesteret gennem hver nation og hvert folk. Det ydre udtryk for, eller virkningen af den årsag, som altid er skjult. Således er tale tankens logos og derfor oversættes det hyppigt som »verbum« og »ordet« i metafysisk forstand (se Joh. 1,1-3). **[side 225]**

Mahachohan. Lederen af Hierarkiets tredje store afdeling. Dette store væsen er Civilisationens Herre og det opblomstrende intelli-

gensprincip. Han er på planeten legemliggørelsen af guddommens tredje aspekt eller intelligensaspektet i dets fem aktiviteter.

Mahamanvantara. De lange mellemstadier mellem to solsystemer i fysisk manifestation. Denne betegnelse anvendes ofte om de større solare cykler. Den efterfølges af en periode med ydre aktivitet.

Makrokosmos. Ordret: det store univers eller Gud, der manifesterer sig gennem sit legeme, solsystemet.

Manas eller det manasiske princip. Bogstaveligt er sindet den mentale evne; det, der adskiller mennesket fra dyret. Det er det individualiserende princip; det, der sætter mennesket i stand til at vide, at det eksisterer, føler og ved. Inden for visse retninger deler man begrebet i to: den højere eller abstrakte tænkeevne og den lavere eller konkrete tænkeevne.

Mantra. Vers fra vedaerne. I eksoterisk forstand kommer et mantra (lig en psykisk kraft eller evne, der kan overføre perception eller tanke) fra den anden del af den ældre gruppe af vedaer, som er skrevet af brahmanaerne. I esoterisk forstand er et mantra et ord, der blev virkeliggjort eller gjort objektivet gennem guddommelig magi. Et mantra er en række ord eller stavelser, der arrangeres rytmisk, således at de ved fremsigelse skaber bestemte vibrationer.

Manu. Det repræsentative navn for det store væsen, som er herskeren, urfaderen og overhovedet for menneskeheden. Ordet stammer fra sanskrit-roden »man« – at tænke.

Manvantara. En aktivitetsperiode i fysisk manifestation i modsætning til en hvileperiode ude af manifestation, ofte brugt uden relation til en bestemt cykluslængde, men dog ofte anvendt for en aktivitetsperiode for en planet og dens syv racer.

Maya. Sanskrit, »illusion«. Vedrører formens eller begrænsningens princip. En følge af manifestation. Almindeligvis anvendt om fænomener eller objektive forekomster, der er skabt af sindet.

Mayavi rupa. Sanskrit, »illusorisk form«. Det er det manifestationslegeme, som skabes af adepten ved en viljesakt til anvendelse i de tre verdener. Det har ingen materiel forbindelse med det fysiske legeme. Det er åndeligt og æterisk og bevæger sig overalt uden hindringer. Det er bygget ved hjælp af kraft fra den lavere tænkeevne og af den højeste form for astral materie.

Mikrokosmos. Det lille univers, eller det legeme, som mennesket manifesterer sig igennem, det fysiske legeme. [side 226]

Monade. Den Ene. Den trefoldige ånd på sit eget plan. I okkultismen

betyder det ofte den forenede triade – atma, buddhi, manas; åndelig vilje, intuition og højere tænkeevne, eller den udødelige del af det menneske, der reinkarnerer i de lavere riger, hvor det gradvis udvikler sig til menneske og derefter fortsætter mod det endelige mål.

Nirmanakayaer. De fuldendte væsener, der giver afkald på nirvana (den højeste tilstand af åndelig lyksalighed) og vælger et liv i selvopofrelse, hvorved de bliver medlemmer af den usynlige skare, der til alle tider beskytter menneskeheden inden for karmiske grænser.

Permanente atomer. De fem atomer, samt den mentale enhed, ét på hvert af menneskehedens udviklingsplan (den mentale enhed befinder sig også på mentalplanet), som monaden tilegner sig med henblik på manifestation. De danner et stabilt center og er relativt permanente. De forskellige hylstre eller legemer bygges op omkring dem. De er i bogstavelig forstand små kraftcentre.

Planetarisk Logos. Dette udtryk anvendes generelt om de syv højeste ånder, der svarer til kristendommens syv ærkeengle. De har alle gennemgået det menneskelige stadium og manifesterer sig nu gennem en planet og dens evolutioner på samme måde, som mennesket manifesterer sig gennem sit fysiske legeme. Den højeste planetariske ånd, der arbejder igennem en bestemt planet, er i virkeligheden den personlige gud for denne planet.

Prakriti. Det stoflige grundlag for universets første evolution. Ordet er sammensat af to ordrødder »pra«, at manifestere, og »krita«, at virkeliggøre. Prakriti er derfor det, der var grundlag for, at universet kunne manifestere sig.

Prana. Livsprincippet, livets åndedræt. Okkultisten har følgende overbevisning: »Liv anser vi for værende den enes eksistensform, der manifesterer sig i det, der kaldes stof eller det, som vi ukorrekt deler op og kalder for menneskets ånd, sjæl og legeme. Stofet er redskab for sjælens manifestation på dette eksistensplan. Sjælen er redskab for åndens manifestation og disse tre er en treenighed, hvis syntese er det liv, der gennemtrænger alle.«

Purusha. Det åndelige selv. Det legemliggjorte selv. Ordet betyder bogstaveligt »stadens beboer« – dvs. legemets. Det er afledt af sanskrit »pura«, som betyder stad eller legeme, og »usha«, en afledning af verbet »vas«, at bo. [side 227]

Raja-Herre. Ordet »raja« betyder helt enkelt konge eller fyrste. Ordet anvendes om de store engle eller væsener, der besjæler de syv plan. Disse væsener er store devaer, der tilsammen udgør det intelligente opsyn med et plan.

Raja yoga. Det sande system til udvikling af psykiske og åndelige evner og til forening med det højere selv eller ego. Det indbefatter øvelse, disciplin og tankekoncentration.

Rodrace. En af de syv menneskeracer, der udvikler sig på en planet i løbet af dennes store eksistenscyklus. En sådan cyklus kaldes en verdensperiode. Den ariske rodrace, der består af hinduer, europæere og nutidens amerikanere, er den femte rodrace. Kinesere og japanere tilhører den fjerde rodrace.

Sensa eller senzar. Navnet på det hemmelige præstesprog eller det »mysteriesprog«, som indviede adepter over hele verden benytter. Det er et universelt sprog og hovedsageligt en hieroglyfisk kode-skrift.

Shamballa. Gudernes stad, som for nogle nationer ligger i vesten, for andre i østen, og for andre igen i nord eller syd. Det er den hellige ø i Gobiørkenen. Det er hjemstedet for mysticismen og den hemmelige lære.

Stråle. En af Logos' syv kraftstrømme; de syv store lys. Hver enkelt er besjælet af et stort kosmisk væsen. De syv stråler kan opdeles i de tre aspektstråler og de fire attributstråler:

Aspektstråler

1. Strålen for vilje eller magt
2. Strålen for kærlighed-visdom
3. Strålen for aktivitet eller tilpasning

Attributstråler

4. Strålen for harmoni, skønhed, kunst eller enhed
5. Strålen for konkret viden eller videnskab
6. Strålen for abstrakt idealisme eller hengivenhed
7. Strålen for ceremoniel magi eller lov

Ovennævnte navne er valgt ud af mange og repræsenterer de forskellige aspekter af kraft, ved hjælp af hvilke Logos manifesterer sig. [side 228]

Triade. Det åndelige menneske; monadens udtryk. Det er den frem-spirende ånd, som rummer alle potentialer til guddommelighed. Disse potentialer udvikles i løbet af evolutionsperioden. Triaden danner det individualiserede eller selvstændige selv, egoet.

Viveka. Sanskrit for »skelneevne«. Det allerførste skridt på okkultismens vej. Det er skelnen mellem det virkelige og det uvirkelige, mellem substans og fænomen, mellem selv og ikke-selv, mellem ånd og stof.

Wesakfest. En fest, der finder sted i Himalaya ved fuldmåne i maj (Tyrens tegn). Det siges, at Buddha ved denne fest, hvor alle Hierarkiets medlemmer er til stede, for en kort stund fornyer sin kontakt og forbindelse med arbejdet på vor planet.

Yoga. 1. En af Indiens seks skoler, der siges at være grundlagt af Patanjali, men som i virkeligheden er af langt tidligere oprindelse. 2. Udøvelse af meditation som en metode, der fører til åndelig frigørelse.

Æterisk legeme. (Æterisk dublet). Ifølge den okkulte lære består et menneskes fysiske legeme af to dele, det tætte fysiske legeme og det æteriske legeme. Det tætte fysiske legeme består af stof fra det fysiske plans tre laveste underplan. Det æteriske legeme dannes af det fysiske plans fire højeste eller æteriske underplan.

Tilføjelse: Denne ordliste har ikke forklaret alle ovennævnte ord i mindste detalje. Den er blot et forsøg på at uddybe nogle ord, der benyttes i denne bog, så læseren kan forstå deres betydning.

Hovedparten af definitionerne er hentet fra *Teosofisk Ordbog*, *Den hemmelige lære* og *Stilhedens Røst*.

Register

A

- Absolut bevidsthed, 104
- Adept – Adepter –
 - arbejde, 102
 - definition, 188, 205, 221
- Adeptskab, evner og aktiviteter, 101-103
- Afbalancering, af kræfter i naturen, 182
- Akashaoptegnelser –
 - læse, 179, 181
 - varetagelse og registrering, 54
- Aktivitet, betydning, lære, 177
- Alkymi, forstå, 213
- Ansvar, for de mindre liv, 201
- Ansøgere til indvielse, kendetegn, 120, 191-192, 199-213
- Antahkarana –
 - definition, 221
 - kraft, 152
 - sand natur afsløres, 182
- Apollonius af Tyana, indvielse, 71
- Arbejderbevægelse, mester bag, 74
- Arhatindvielse. *Se:* Indvielse, fjerde
- Arkiver, mestrenes, diagrammer, 82, 101, 102
- Ashram –
 - definition, 221
 - undervisning, 83
- Aspekt –
 - andet –
 - i –
 - lærdommens hal, 177
 - planteriget, 36
 - mysterium, 178, 183
 - skinner igennem, 167
- Brahma- –
 - hellig lyd, 164
 - hemmelighed, indvielse,

energi, plan, 184
 lyser frem, 166
 sfære for stræben, 181
 formbygger- –
 gør solsystem konkret, 19
 legeme for ånden, 163
 påvirkes af ord, 169
 første –
 mysterium, 178
 virkninger i dyreriget, 36
 ild-, åbenbaring, 183
 kærlighed-visdoms, fuldbyrkelse,
 37
 Shiva- –
 fuldkommengørelse, 183
 hellig lyd, 163
 hemmelighed, indvielse,
 energi, plan, 184
 Søn-, lyd, 163
 tilintetgører-, arbejde og metode,
 183
 tredje –
 elektricitet, 180
 genspejling i mineralriget, 36
 lyser frem, 166
 mysterium, 177
 viljes- –
 kræfter, 177
 lyd, 163
 Vishnu- –
 dominerer nuværende solsy-
 stem, 181
 hellig lyd, 163
 hemmelighed, indvielse,
 energi, plan, 184
 skinner igennem, 167
 Aspiranter, meditation, 167
 Astral –
 lys, mysterium, 179
 situation, kontrol med, 90
 Astrologi, esoterisk og kosmisk,
 anvendelse, 153-154
 Astrologiske forhold, virkning på

- indvielse, 108
- Atom –
 - fysisk eller kemisk, attributter, 169
 - kohærens, 179
 - mulighed, 171
 - permanent –
 - definition, 226
 - manasisk, 152
 - spiriller, 150
 - triades, 151
- Atomart –
 - stof i legemer, 32, 81
 - underplan –
 - definition, 221
 - stof fra, tilstedeværelse, 81
- AUM –
 - anvendelse, 161-163, 168, 169, 171
 - permutationer, 162
 - skjult hemmelighed, 170
 - åbenbares –
 - for oplyst Buddha, 171
 - ved ottende indvielse, 171
- B**
 - Bacon, Roger og Francis, 73
 - Balance, hemmelighed, 178-179
 - Basis, rygsøjlen, ild, overførsel, 150
 - Berøring, egoets vibration, 126
 - Bevidsthed –
 - absolut, 104
 - devaers, 109-110
 - dyrerigets, 36
 - femte naturriges, 37
 - gruppe-, udvikling, 37, 38
 - guds-, 37
 - kontinuitet, 113, 147, 151
 - manifestation, 165
 - menneskets, 20, 21, 37, 110
 - mineralrigets, 36
 - naturligt fremskridt og fremskyn-

- det stimulering, 107
- overføring, 188
- planterigets, 36
- polarisering, udvikling, 23
- studium, 209
- udvidelse, 28-31, 109, 185-186
- udvikling gennem materie, 36-37, 183
- Bhagavad Gita*, studere, 89
- Bodhisattva –
 - arbejde, 119, 120, 144
 - bevidsthed, 122
 - definition, 222
 - stav, 140, 142
 - Se også*: Kristus; Verdenslærer.
- Brahma –
 - aspekt. *Se*: Aspekt, Brahma-.
 - lyd, 164
 - ord, 164
- Bro –
 - mellem mineral- og dyrerige, 46
 - regnbue-. *Se*: Antahkarana.
- Broderskab, manifestere, 38, 131
- Buddha – Buddhaer –
 - blive en, 103, 131, 171, 188-189
 - hjælp til menneskeheden, 117, 119
- Buddhaer, Aktivitetens –
 - forvarer indvielsesstaven, 142
 - hjælp til Verdens Herre, 52, 53, 117-118
 - medvirken ved indvielse, 120, 156, 158, 168
 - naturens kræfter og energier, 120
- Buddhi –
 - beskaffenhed, 32, 186
 - definition, 222
 - i aura, 80
- Buddhisk liv, 90
- Bygmestre –
 - de hellige ilds, 164
 - forbindelse med, 179
 - Se også*: Aspekt, formbygger-; Deva.

C

- Center – Centre –
 - af kosmisk kraft, 136
 - energi fra Sirius, 110
 - fysiske, udvikling, 114
- hjerter –
 - medium ved skabelse, 210
 - stimulering, 97, 111, 151
- hoved –
 - anvendelse, 207
 - stimulering fra Store Bjørn, 111
- i –
 - hovedet –
 - egoets kontrol over, 45
 - planetarisk Logos' kontrol, 45
 - stimulering, 99, 151, 206
 - Sollogos, himmelsk menneske og menneske, stimulering, 140
- koncentration på, advarsel, 208
- mentale, astrale og æteriske, aktivisering, 111
- personlighedens, 150
- planetarisk energi, anvendelse, 154
- på forskellige plan, 180
- påvirkes ved indvielse, 174
- renselse og kontrol, 207
- rygsøjle's basis, ild, overføring, 150
- solar plexus, energioverføring, 89, 210
- stimulering, 113, 151-152
- strube –
 - energi fra Sirius, 110-111
 - energioverføring til, 88, 207, 210
 - organ for skabelse, 111, 210
 - stimulering, 98, 151
- tre lavere, energioverføring, 210
- virkning af indvielsesstaven på, 113, 150-152

Chakraer i hænder, anvendelse, 212
Civilisationens Herre, arbejde, 58-60
Clairaudience, udvikle, 99, 101
Clairvoyance, udvikle, 99, 101
Cølibat, redegørelse for, 210-211

D

Den, om hvem intet kan siges, 34, 161, 171
Deva – Devaer –
arbejde, 50, 69, 72, 83
bevidsthed, 109-110
et plans besjælende liv, 164
evolution, 50
fremgangsmåde, undersøge, 209
herre, andet plans, 142
opbyggende, 162
påvirkes af ord, 169
Diagrammer, 82, 101, 102
Discipel – Disciple –
anerkendelse, 114-115
arbejde, 67-68
definition, 85-86, 188
grupperelationer, 88-93
hjælp fra mestre, 144
kendes ved lyset, 81
mål, 86-88
prøver, 191-192
testning, 80, 191-192
udvikling, intensiveret, 83
vanskeligheder, årsager, 86, 94
Discipelskab, set ud fra stråler, 93
Djwhal Khul, mesteren, arbejde, 72
Drikke, gærede, anvendelse, 203
Dualitet, menneskehedens lektie, 49
Dyre –
former, frembringelse, 163
menneske, individualisering, 140
rige, dør til menneskerige, lukning, 48
Død, fire stadier for tilbagetrækning, 149

Dør –
 indvielses-, 48-50
 til femte rige, åbning, 48

E

Ed –
 aflæggelse, 156-158
 tre dele, 157-158
Edsformer, to forskellige, 156-157
Ego –
 aura, 80
 forening med monaden, 34
 monadens genspejling, 127
 trefoldighed, 127
 vision, indre syn, 212-213
Elektricitet –
 mysterium, 177, 178
 navne og sætninger, 180-181
 studere, 209
 trefoldighed, 178, 180
Energi – Energier –
 betydning, trefoldig, 177
 Brahmas, i uvidenhedens hal,
 177
 centre, 55
 egoisk, transmission til fysisk
 legeme, 180
 fra –
 Sirius, 110
 stjernebilleder og planetsyste-
 mer, 110-111
 Venus, 109
 første aspekts, i visdommens hal,
 177
 giver, hellig lyd, 164
 indvielses-, 103-104, 152, 158
 logoiske centres, 38
 planetarisk, brændpunkt for, 56
 sol-, håndtere, 135
 studium, 207
 syntese, 35
 typer, grundlag for aktivitet,
 176-177

- udveksling, 109
- viden om, løfte om tavshed, 158
- Engelske mestre, arbejde, 74
- Enhed –
 - mellem ego og personlighed, 183
 - åbenbaring, 131
- Enhedsskabelse –
 - opnåelse, 33-34
 - planetarisk Logos', 182
 - processer, 182
- Ensomhed, lov, 89
- Erindring, okkult, om ceremoni, 114
- Erkendelse, klar, udvidelse af evne til, 23
- Evne –
 - medfødt, forskellig fra iboende kvalitet, 186
 - til at tjene, større, 200
- Evolution – Evolutioner –
 - femfoldig, 26
 - forstå, 180
 - frembragt ved lyde, 162-163
 - fremme, 181
 - kraft- og energityper, 176-177
 - menneske- og deva-, 183
 - planetsystems, 174
 - stimulering, 45-50, 51, 168, 170
 - Se også:* Udvikling

F

- Fader i himlen, 129, 149
 - Se også:* Gud Faderen; Monade.
- Fanatikere, ikke ønskelige, 204
- Farve, betydning, 102
- Femte rige –
 - indtræden i, 26, 37, 38
 - åndelige væsener, 35
- Flammeherrer –
 - definition, 222-223
 - offer, 34
- »Flammende Diamant«, 141-142, 143

Fohat –
 hemmelighed, 180, 181, 184
 monader arbejder med, 194

Formbygger –
 aspekt. *Se*: Aspekt, formbygger-.
 hellig lyd, 163

Former –
 bygges ved hjælp af –
 devaer, 162, 169
 kærlighed-visdoms aspektet,
 19
 mennesket, 169, 177
 Planetlogos, 169
 sammenhængskraft, 162
 bygning, anvendelse af –
 AUM, 161, 162, 164, 168,
 169
 lyde, 162-164
 ord, 163-171
 dyre-, dyrs og menneskers, frem-
 bringelse, 163

Forsagelse –
 fjerde indvielses, 29, 102, 107-
 108
 ældre brødrer, 37
Se også: Offer.

Forsoning, kristen lære, 33

Forståelse, definition, 27

Frigørelse, opnå, metoder til, 150,
 165, 179

Frimurer –
 ceremonier, 73
 orden –
 indvielse, 25, 33
 magnetiske centre, 144
 overhoved, profeti om, 76

Frimureri, symbolik, 33

Fødde, anvendt i tjeneste, 212

Følesans, respons på vibration, 126

G

Gamle af dage, Den. *Se*: Sanat
 Kumara.

Generation, hver, særlig opgave, 18

Gruppe –

af egoer, 82, 133, 136

arbejde, 85, 93, 94, 121, 133,
186

center, plan for, 152

relationer, 132-134, 181

studium, 207

tjeneste for, 205-206

tjeneste-, forening med, 208

Gud –

Fader, ord, anvendelse, 163

indre –

klart defineret hensigt, mani-
festation, 167

kontrol ved, 207

tredje aspekt, lyser frem, 166

åndelig vilje, 211

Søn, lyd og fem store ord, 164

»Gud er en fortærende ild,« 146

Guddom –

iboende, pligt, 202

manifestation, 18-19

H

Harmoni, kosmisk, 19

Hav, hemmelighed, afsløres, 179

Healing, en mesters arbejde med, 72

Se også: Helbredelse

Helbredelse –

af nervøse forstyrrelser, 114

disciples, 212

Se også: Healing

Helbredende indflydelse, 143

Hemmelighed –

afsløring, 159

syvfoldig, 173-175

åbenbaring, 156, 157

Herre, den Højeste af alle, 217

Hierarkiet –

afdelinger, 51-63, 121-122

arbejde, 28, 35-41, 117, 118,
134-135

- centralt hjemsted, 47
- definition, 35, 223
- forbindelse med solens hierarki, 175
- funktion, 35
- grundlæggelse, 43-44
- ord, 165
- virkning, umiddelbar, 45-46
- Hilarion, mesteren, arbejde, 73-74
- Himmelsk menneske – mennesker –
 - centre, 187
 - i Logos, 112
 - indvielse, 187
- Hjerne, virkninger af indvielse, 113-114
- Hjerte –
 - energioverføring til, 89
 - kontrol, ved egoet, 207
- Hænder, chakraer, anvendelse, 212
- Hørelse, respons på samvittighedens røst, 126

I

- Iagttagelse, øvelse i, værdi, 176
- Ild –
 - centrenes, overføring, 150
 - forskellige legemers, stimulering og syntese, 140
 - indvielses-, 145-146
 - kundalini-, 140-141
 - manasisk, 140-141
 - mysterium, 178, 183-184
 - skabende, overføring, 207
- Individualisering –
 - definition, 26, 185
 - på lemurisk tid, 140
- Indvielse – Indvielser –
 - anden –
 - afsløring, 179
 - atomart stof, 32
 - bevidsthed, 127-128, 133
 - centre, påvirkede, 98, 151
 - dåben, 97

- hierofant, 104, 119
- indvielsesstav, 140, 141
- kontrol opnået, 95, 97
- lotusblade, 129
- nærværelsen ses, 127
- ord, 170
- sted og virkning, 31
- stråle, 119, 190
- triangel, 120, 123
- ansøgere til, 120, 191, 199-213
- aspekter, 28-31
- ceremoni –
 - betydning, 30
 - erindring, 114
 - hierofanter, 119, 120-121
 - logens arbejde ved, 153-158
 - overdragelsen af hemmelighederne, 173-175
 - sted og virkning, 31-32
 - triangel, 123
- cyklisk natur, 187
- definition, 26, 28-30, 185
- dør, åbning, 48-50
- erindring, 114, 115
- faddere, 141
- femte –
 - Apollonius', 71
 - bevidsthed, 130
 - buddhisk hylster, 32
 - energi, 104
 - faddere, 123
 - forening med monade, 34
 - giver adgang til logen på Sirius, 33, 190
 - hemmelighed, 183, 184
 - hierofant, 104
 - Logos' energikilde og plan, 184
 - manifestationslegeme, 32
 - modsvarighed, 33
 - nærværelse, 130
 - resultater af, 37, 112, 135
 - stav, 139

stråler, 32
 tre nøgler gives til tre mysterier, 177
 underplan, første, kraft fra, 120
 vision, 135
 åbenbaring, 130, 183
 fjerde –
 arhat, 34
 energi, 104
 forberedelse til, 101
 Jesu, 71
 kausallegeme, 111, 120, 149
 korsfæstelsen, 102, 107
 magtstav, 139
 mesterskab, 102
 ord, 171
 »polaritetens mysterium«
 åbenbares, 182, 183
 relation til –
 logen på Sirius, 190
 monade, 34, 129-130
 skabende hierarki, 107-108
 resultater af, 34, 102, 129, 134-135
 tre nøgler gives til tre mysterier, 177
 triangel, 123
 åbenbaring, 129, 180
 forberedelse til, 87, 105, 122, 166-167, 203-211
 første –
 atomart stof, 32
 bevidsthed, 127, 132-133
 centre påvirkes, 97, 151
 hierofant, 104, 119
 i fremtiden, 25
 indvielsesstav, 140, 141
 kontrol opnået, 95
 kristusbarnet i hjertet, 77-78
 lotusblade, 129
 ord, 170
 sted og virkning, 31
 stråle, 119, 190

- triangel, 120, 123
- åbenbaring, 178
- højere, definition, 188
- kosmisk, 33, 187, 189
- krise, 30
- Logos, energikilde, og plan, 184
- mindre, 119, 140, 187-189
- mål, 28-29
- ottende og niende, 171
- plan, 31, 118, 187, 188
- på –
 - astralplan, 188
 - atmisk plan, 31
 - buddhisk plan, 31
 - fysisk plan, 188
 - mentalplan, 188
 - stråle for ceremoniel lov, 190-191
- »på tærskelen,« 33
- resultater af, 33-34
- sjette –
 - bevidsthed, 37, 130-131
 - energi, 104
 - femtakket stjerne, 31
 - forberedelse til, 103
 - forbindelse med planetarisk
 - Logos, 31
 - hemmelighed, 184
 - hierofant, 104
 - indvielsesstav, 139, 141
 - ord, 171
 - plan, 32, 118, 189
 - sammenligning, 33
 - stråler, 32, 190
 - triangel, 120, 123
 - vision, 135
- stav. Se: Indvielsesstav.
- stråle, 190
- større –
 - opnåelse af, 186-187
 - til forskel fra mindre, 187-189
- syv, åbenbaring af ord, 170-171
- syvende –
 - bevidsthed, 37, 131

energi, 104
 femtakket stjerne, 31
 forbindelse med planetarisk
 Logos, 31
 hemmelighed åbenbares, 184
 hierofant, 104
 indvielsesstav, 139, 141
 mestermurer på Sirius, 33
 ord, 171
 plan, 32, 118, 189
 stråler, 32, 190
 triangel, 120-121, 123
 vision, 136-137
 åbenbaring, 131, 171
 tre grader af, 188
 tredje –
 atomart stof, 32
 bevidsthed, 34
 efterfølgende arbejde, 31
 efterfølger hurtigt anden ind-
 vielse, 97
 forberedelse til, 98-99
 hemmelighed, 178, 180, 184
 hierofant, 100, 129
 kausalligeme, 120
 Logos, energikilde, plan, 184
 resultater af, 99, 133-134
 stråle, 190
 transfigurationen, 99
 triangel, 123
 åbenbaringer, 128
 virkninger af, 113-114
 Indvielsesstav – Indvielsesstave –
 anvendelse –
 af ydreplanetarisk kraft, 110-
 111, 139, 141
 faddernes opgave, 123
 i andre planetsystemer, 108
 på –
 egoets kronblade, 150
 tre planeter i vort solsy-
 stem, 107
 Sollogos', 139-140

- ved –
 - de to første indvielser, 104, 141
 - sjette indvielse, 104
 - syvende indvielse, 139, 141
 - tredje, fjerde og femte indvielse, 119
 - ændring af ceremoniellet, 156
 - virksomheder på legeme og bevidsthed, 153
- diamant, 141, 143, 173
- fire forskellige slags, 139-140
- føring af, 141, 173
- kosmisk, anvendelse, 187
- magnetisering, 141
- opbevaringssted, esoterisk, 142-143
- virksomheder, 140-141, 146-152
- Indvier, 31, 58, 101, 104
- Indviet – Indviede –
 - beskrivelse, 116, 211
 - definition, 188
 - fremmer evolutionen, 168
 - horoskop, 154
 - månekædens, 44, 58, 99
 - nederlag og fejl, 95-96, 99
 - postulater, 166
 - syv veje for, 193-198
 - tjeneste, 78, 79, 98, 102, 103, 132-137, 147, 158
 - undervisning, 83
 - vegetarisme, 203-204
 - østerlandske og vesterlandske, 191
- Inspiration, anvendelse, 27
- Integration, eller forening af personlighed og ego, 33
- Intuition –
 - lys, bidrag til, 181
 - modsvarethed, 34
 - udvikling og testning, 80
 - åndelig, vække, 99

Intuitionsplan, himmelske menneskers sted for fuldkommengørelse, 112

Intuitiv opfattelse, 27

J

»Jeg gør min del med fast beslutsomhed ...«, 217-218

Jesus, mesteren, arbejde, 59, 70-72, 76

Jorden –

magnetiserede steder, 143-144

Mars-Merkur triangel, 142

Jordsystem, kæde, 154

Jupiter, mesteren, arbejde, 59, 68

»Juvelen i lotusen«, 149-150

K

Kamp, mellem lysets og mørkets kræfter, 49-50

Se også: Verdenskrig.

Karma –

definition, 223

fordeling af, 54

lov, tydeliggørelse, 179

Planetarisk Logos', 108

planetens, 118, 134

udlignes, som resultat af fjerde indvielse, 134

udligning, 133, 134, 179

vejen, 198

Karmas Herrer –

arbejde, 54-55, 179-180

overhoved for, arbejde, 139-140

Katekismus, esoterisk, 215-218

Kirke –

indvielse indenfor, profeti, 25

kristen, mesteren Jesu arbejde, 70-72

Konferencer i Shamballa, 118, 135

Koot Humi, mesteren, arbejde, 70, 76

Kors, bliver til vejen, 215

Korsfæstelsen, indvielsesproces, 102

Kost for ansøgere til indvielse,
 203-204
 Kraft – Kræfter –
 arbejde med, 85
 center. *Se:* Center.
 egoisk, 104, 152
 fohat-, hemmelighed, 181
 fra Sirius, 110
 gennem det permanente atom,
 152
 indvielses-, 103, 152, 158
 naturens, samarbejde med, 132,
 135
 og energityper i den menneske-
 lige evolution, 176
 planetarisk, 56, 103, 104, 108-
 109
 planetariske og solare, håndte-
 ring, 180
 syntese af, 35, 135
 udtryk for, logoisk, 37-38
 Krisepunkter, mesterens iagttagelse
 af, 192
 Kristne kirker, hjælp til, 70-71
 Kristus – Kristi –
 arbejde, 56-58, 59, 71
 hjælp for mennesket ved tredje
 indvielse, 34
 komme, forberedelse til, 75-76
 liv, studere, 212
 stadium, opnå, 32
 Se også: Bodhisattva; Verdens-
 lærer.
 Kultur, en virkeliggørelse af indre
 kræfter og årsager, 144
 Kumaraer –
 arbejde, 53, 120, 123
 definition, 224
 Kundalini –
 definition, 224
 forståelse af, 180
 virkning af staven, 140, 151
 Kvalitet, iboende, forskellig fra

medfødt evne, 186
Kærlighed –
 energi fra hjertecentret, 210
 kultivering, 88, 89
 til alle væsener, 199
Kærlighed-visdom –
 evne, fuldbyrkelse, 37
 og dynamisk vilje eneste aspek-
 ter tilbage, 130
 Se også: Stråle, anden; Stråle,
 kærlighed-visdoms.
Kødspisning, indviedes holdning til,
 203-204

L

»Lammets bryllup,« 182
Legeme – Legemer –
 astral- –
 kontrol over, opnå, 97, 105
 modtagelighed, 105
 renselse, 100
 begær-tanke-, studere, 87
 buddhisk, samordning og funk-
 tion, 101-102, 151
 egoisk –
 definition, 149
 lotus, 149-150
 ekspansion, 140
 fysisk –
 betydning, 87
 kontrol over, 95
 materie, ren, 100
 Sollogos', 178
 kausal- –
 definition, 224
 disintegration eller opløs-
 ning, 34, 111, 120, 129-
 130, 149
 energi, 104, 111
 fungere i, 213
 indvielse i, 31, 120, 188
 virkning af stav, 147-150
 mental- –

beherske, 98, 99
 udrustes som fortolker og for-
 midler, 186
 udvikle 105
 skabelse, 32, 130
 æterisk –
 definition, 228
 Sollogos', 178
 Lidenskabsløs holdning, behov for,
 86-87
 Ligevægt, skabelse af, 178
 Lipikaherrer, vej, 198
 Liv, tilbagetrækning, fire stadier,
 149
 Loge –
 arbejde ved indvielsen, 153-159
 den store hvide, forbindelse med,
 190
 Logos – Logoi –
 kosmisk, stav, 143
 planetarisk – planetariske –
 anmodes om hjælp, 117-118
 arbejde, 118, 121, 154
 bevidsthed, 49
 bevidsthed om, 130
 centre, 31, 56
 definition, 226
 energi til strubecenter, 58
 forening med, 34
 forening med polar modsæt-
 ning, 182
 glimt af, 137
 hensigt, blive ét med, 37
 indvies af Sollogos, 139
 inkarnation, 43-46, 117
 intonering af ord, 169
 karma, 108
 manifestationer, tre store, 104
 natur, nøgle til, 174
 navn, 182, 183
 ord, 165
 planer, 134, 137, 181
 relationer, 130, 182, 183

- vejen for uddannelse til, 195
- vilje –
 - blive ét med, 37
 - fuldbyrdelse, 56
 - overføre, 37-38
- virke, 45
- åbenbaring om, 130
- Sol-. *Se:* Sollogos
- vej, 197-198
- Lotus –
 - egoisk –
 - kronblade, 149-150
 - udfoldelse, 152
 - med ni kronblade, 129, 149-150
- Lov om –
 - analogi, 22, 180
 - karma, 179
 - konstruktion, 186
 - overensstemmelse, 22, 179
 - tiltrækning, 152, 193
 - vibration, 152, 186, 196
 - vibration, studere, 209
- Love, styrende, for Brahma- og Vishnu-aspekter, 186
- Lunare –
 - herrer –
 - bringe under kontrol, 92-93
 - skæbne, 148-149
 - pitrier, stimulering, 92
- Lyd – Lyde –
 - betydning, 102
 - fremsigelse af, omhu ved, 204-206
 - inden for solsystem, arter, 162-163
 - kraft, 56
 - magt, 39
 - menneskeheden, 163
 - og ord, skelne mellem, 165
 - skabelse ved. *Se:* Skabelse.
 - studere, 209
 - syvfoldig, systemers, 170
- Lykke, behov for, 90

Lyksalighed, opnåelse, 90-91
Lys –
 indre, stråleglans, 81
 stimulering, 108
»Lys på vejen,« oprindelse, 73
Lærdommens hal, 26, 78, 97, 177
Lære, Den hemmelige, kilde, 72

M

Magi, sand, hemmelighed, 170
Magnetiserede steder, 143
Magnetisering, fem betydninger af, 213
Magnetisme, elektrisk, arbejde med, 194
Magt –
 talens, 205
 tavshedens, 205
 udøve, 131, 181
Mahachohanen –
 arbejde, 58-60, 69, 118, 120, 144
 bevidsthed, 121-122
Maitreya, Herren. *Se*: Bodhisattvaen; Kristus
Makrokosmos og mikrokosmos, studere, 209
Manasadeva, tilbagevenden, 148
 Se også: Solengel.
Manasaputra, guddommelig, identifikation med, 188
Manifestationscykler, sammenfattes af matematisk formel, 183
Mantra –
 definition, 225
 intonering, 154, 155, 156
Manuen –
 arbejde, 55-56, 57, 59, 69, 118, 120, 143
 bevidsthed, 122
Materie –
 mysterium, 179
 uønsket, fjernelse af, 147

Meditation –
 ansøgers, 207
 anvendelse af [AUM](#), 161
 aspirants, 167
 håndtering af mentale strømme,
 212
 indviets, 156, 171
 Kristus', 57
 Logos', 161
 Manuens, 56
 mestres, 155
 på Brahma-aspektet, 181
 regel genstand for, 213
 Sanat Kumaras, 56
 skabende, 161
 Sollogos', 161
 visualisering under, 176
 værdi, 161
 østerlændings og vesterlændings,
 191
 Menneskeheden –
 dør til det femte rige, åbning, 48
 hjælp til, på det fysiske plan,
 169
 lyd, 163
 skabelse, 163
 Mennesket –
 aktivitet, relation til det himmel-
 ske menneske, 187
 bygning af former, 169, 177
 fremskridt fra dyremenneskesta-
 diet, 45-46, 185
 muligheder, 171
 rationel entitet, begyndelse, 46
 skaberevne, 169
 Merkur, studere, 212
 Mester – Mestre –
 arbejde, 34, 65-76, 81
 arkiver, 82
 blive en, 26, 32, 37
 diagrammer, 82, 101, 102
 engelske, arbejde, 74
 erfaringer, 38-39

finde, 82
 hjælp til –
 disciple, 144, 186
 indviede, 153-155
 indvielse. *Se*: Indvielse, sjette.
 inkarnation, 47
 opholdssteder, 47
 syn, 20
 tilbageholde energi, 68
 træder frem sammen med
 Kristus, 75-76
 Mineralrige, stimulering, 46
 Modsætningernes par, nøgle til, 177
 Monade – Monader –
 aspekter, 129-131
 definition, 226
 forening med, 34, 150
 i himmelske mennesker, 112,
 187
 karakteristika, nøgle til, 174
 kontakte, 102, 130
 kraftnedstrømning fra, 151
 relation til planetarisk Logos,
 130
 stråle, 32, 101
 styrer egoet, 99
 Se også: Fader i himlen; Gud
 Faderen; »Nærværelsen«.
 Morya, mesteren, arbejde, 68, 69-
 70, 76
 Motiver, granskes, 205
 Musik –
 de uendelige sfærers, 217
 og kunst, en mesters arbejde, 74-75
 Mysterier, mindre, katekismus,
 215-218
 Mørkets brødre, 179
 Månekæde, indviede på, 44, 58, 99

N

Nation, magnetisk center, 143
 Natur, syv love, 174
 Neptun, funktion, 109

Nervesvækkelse, årsager, 208
Nervesystem, virkninger af indvi-
else, 114
»Nærværelsen« –
 relation til monaden, 129
 åbenbaring af, 125-132

O

Offer –
 flammeherrenes, resultat, 34
 i enhedsskabelse, 33
 vilje, dynamisk anvendelse, 177
 Se også: Forsagelse.
Okkult –
 forskningsarbejde, 209
 litteratur, tre kendsgerninger,
 18-20
Okkultist, sand –
 kendetegn, 204
 kundskab, 169-170
Ord –
 esoterisk betydning, studere, 209
 for –
 atmisk plan, 171
 buddhisk plan, 171
 lavere mentalplan, 170
 monadisk plan, 171
helligt –
 anvendelse, 206
 studere, 206
kendetegn, 169
magt- –
 anvendelse, 144, 145, 153,
 154, 161, 166-171
 rod, 166
niogfyrre, 164
og lyde, skelne mellem, 165
skaber syntese, 171
skal lyde, 217
skjult navn, 213
store –
 meddeles indviet, 167
 solsystemets, 170

- syv stavelser, 167
- syv –
 - et for hver indvielse, 170-171
 - solsystemets, 170
- åbenbaring af, 156
- Ordliste, 221-228
- Orientaliske indviede, 191
- Oversiddere, såkaldte, 109

P

- P., mesteren, arbejde, 75
- Paulus fra Tarsus, 73
- Penge, okkult værdi, 92
- Personlighed –
 - absorberes, 148-149
 - brug og funktion, 148-149
 - centre, 150
 - hjælp til at udvikle, 28, 30, 105
 - integration, opnåelse af, 34
 - kontrollere, 166-167
 - kraft, forøgelse, 151
 - legemer, forenes, 34
 - materie ren, 100
- Pilgrim på vejen, strid og indtræden i freden, 217-218
- Plan –
 - andet, devaherre for, 142
 - astral-, indvielse på, 188
 - atmisk, indvielse på, 31
 - buddhisk, indvielse på, 31
 - flere –
 - forbinde, 81
 - indvielse på, 31, 118, 188
 - fysisk, indvielse på, 188
 - kosmisk-fysisk, vore syv plan er underplan af, 178
 - mental- –
 - indvielse på, 188
 - lavere, indvielse på, 188
 - Rajaherrers, samarbejde med, 164
- syv –
 - i manifestation, definition, 18-

19
 ord for hvert, 170-171
 udvikling kan fremmes ved hjælp
 af magtord, 168-169
 Planen –
 den indviedes rolle, 132-133
 hensigt vedrører planeten, 134-
 135
 Planetarisk –
 system – systemer –
 definition, 135, 154
 evolutioner, 174
 manifestation, forskelle, 108
 særlige kendetegn, 169
 Plejaderne –
 energi fra, 111
 mål for syv typer, 195-196
 Polaritet, mysterium, hemmelig-
 hed, 178, 182-183, 184
 Pralaya og formørkelse, processer,
 der bevirker, 183
 Prøve –
 disciple på, testes, 80
 disciples, 191-192
 Psykisk forskning, pågældende
 mester, 73-74
 Psykologer, guddommelige, uddan-
 nelse til, 195

R

Racer, arbejde med, 55, 56, 80
 Radioaktivitet, årsag, 46
 Rakoczi, mesteren, arbejde, 59, 73, 76
 Regler for ansøgere til indvielse,
 199-213
 Renselse, ved ild, 146
 Rige, femte –
 bevidsthed, 37
 definition, 37
 Rytme –
 ved indvielse og Wesakfest, 155
 verdens, stabilisering, 38
 Rådsforsamling, 118, 119, 135

S

Salomons tempel, ødelæggelse, 149

Samarbejde –

 i Hierarkiet, 122

 med –

 Hierarkiet, 187

 Logoi, 135

 planetarisk, 134-135

Sanat Kumara –

 arbejde, 52, 117, 118-119, 120,

 141, 143

 energi, 56, 117

 hjerne, 56

 hjertecenter, 57

 hjælpere, 44, 52-53

 identitet, 43-44, 52

 indvielsesstav, 141

 inkarnation, 43-44, 45, 46

Se også: Verdens Herre.

Sanser –

 helliggørelse og anvendelse, 213

 udvikling, 126-127

Saturn –

 energioverføring, 111

 funktion, 109

Seksualitet –

 betydning, 182

 erkendelse af relationer, 177

 impuls, kontrol over, 210

 mysterium, nøgle til, 177

Selv –

 formbyggende aspekt, skinne

 igennem, 167

 højere. *Se:* Ego.

Selvbevidsthed –

 indvielse til, 185

 udvikle, 35-36, 37, 213

Selvkontrol –

 fra kausallegemets plan, 213

 fysisk –

 emotionel, og mental, 201,
 202

 og emotionel, 209-211

Selvkundskab, 132-133, 181, 202
 Sensa eller senzar –
 definition, 227
 ord, 157
 Sensitivitet, udvikle, 105, 151
 Serapis, mesteren, arbejde, 74-75
 Sfære af strålende ild, 128-129
 Shamballa –
 definition, 227
 konference, 118, 119, 135
 opholdssted for Verdens Herre,
 47, 59
 sted for indvielse, 143
 Shigatse, opholdssted for –
 mestre, 47, 69
 Vaivasvata Manuen, 55
 Shiva –
 lyd, 163, 164-165
 Se også: Aspekt, Shiva-.
 Siddhier, opvågning af, 114
 Sind. *Se:* Tænkeevne.
 Sindssyge, årsager, 208
 Sirius –
 elektrisk kraft, 139-140
 energi, udstrømning, 111
 indvielser på, 33
 loge, 33
 Skabelse –
 af –
 former, 162
 legemer, 32, 130
 naturriger, 164
 solsystem gennem lyd, 161-162
 tankeformer, 100, 180
 gennem lyd, organ for, 111
 organ for, 111, 210
 på mentalplanet, 210
 ved –
 AUM, 161-165, 168, 169, 171
 kærlighed, 210
 magtord, 161-171
 Manuen gennem lyd, 56
 syv store ord, 164

- tale, 87, 205-206
- tankeformer, 100, 180
- visualisering, 176
- Skabende –
 - brug af lyd, okkultisters, 39-40
 - hierarki – hierarkier –
 - fjerde –
 - betydning, 107
 - frembringelse, 163
 - tolv, definition, 19
 - tankeopbygning, 99
- Smerte, årsag til, 89
- Sol –
 - central åndelig, 143, 178, 184
 - funktion i ceremoni, 154
 - fysisk, energikilde, 184
 - hjerter, 142, 178
 - kilde til energi og kraft, 153
 - mysterier, tre, 177-178
- Solengel – Solengle –
 - arbejde, sat i system, 47
 - egnet bolig for, 46
 - hertecenter, forbindelse, 128
 - liv, 148
 - tilbageatrækning, 129-130, 148-150
 - tilbagevenden til eget sted, 149
 - åbenbares, 128
- Solherre, formidler, 202
 - Se også: Solengel.*
- Sollogos –
 - bevidsthed, 49
 - energi, 154
 - femte indvielse, 112
 - indgreb fra, 142
 - indvier planetarisk Logos, 139
 - intonation af [AUM](#), 169
 - kontakt med, 131
 - kraft, 104, 154
 - legeme, 154
 - Logos for, 112, 171
 - ord, 163, 166
 - planer, hjælp til, 135

- skabelse af –
 - solsystem, 18
 - verdener, 161, 170
- skabelsesord, 161-165
- stav, 143
- tanke, 20
- tæt fysisk legeme, 178
- vilje –
 - og offer, 107
 - overføre, 37
- åbenbaring, 137
- Solsystem –
 - dynamo åbenbares, 177
 - kendetegn, 169-170, 181
 - lyde, 162-163
 - skabelse, 169- 170
- Statsmænd, inspirere, 59, 69
- Stige til det mægtige sæde, 216
- Stjerne –
 - femtakket, 31, 32, 120, 130
 - syvtakket, 32
- Stof. *Se:* Materie.
- Store Bjørn, energi fra, 111
- Stråle – Stråler –
 - anden –
 - chohan for, 142
 - i relation til discipelskab, 93
 - Se også:* Stråle, kærlighed-
visdoms.
 - beherske, 32
 - definition, 227
 - diagrammer, 82
 - egoer, inkarnation, 55
 - egoets –
 - hensigt åbenbares, 133
 - indvielse på, 190
 - femte, monade, vej, 194-195
 - for –
 - ceremoniel lov –
 - definition, 190-191
 - Se også:* Stråle, syvende.
 - konkret viden, monade, vej,
194-195

første, i relation til discipelskab,
 93
 guddommens, manifestationer,
 18-19
 hemmelighed, 174
 indvielser, 119
 kærlighed-visdoms –
 definition, 19
Se også: Stråle, anden.
 magt på, 32
 monadisk, 130, 133, 194-195
 på vej ind eller ud af manifesta-
 tion, indvielse, 189-190
 sjette, adepter på, 191
 synteseskabende, 19, 190
 syv –
 definition, 19
 diagram over, 62
 opstillinger, 60, 93
 syvende –
 status i dag, 190-191
Se også: Stråle for ceremoniel
 lov.
 virkning på opstigende ild, 150
 åndelig, den indviedes, 32
 Substans, atomar, skjulte energier,
 177
 Sund fornuft, behov for, 204
 Sutratmaen, sølvsnoren, den indvie-
 des forbindelse med ildsfæren,
 128
 Symboler, syv hemmeligheders,
 174-175
 Syn –
 firdimensionalt, 101
 indre, 127, 212
 kosmisk, 197
 okkult, 132
Se også: Vision
 Syndflod, årsag, 49
 Syntese –
 af –
 centre, 151

energier, 35
indvielser, 105
kræfter, 35, 135
legemernes ild, 140
manifestation, 135
tre ild, 152
arbejde hen imod, 136
evne til, udvikle, 101
skabende stråle, 19
undervisning om, 80
Syv veje, 193-198
»Sølvsnor,« forbundet med sol-
engel, 128

T

Tale –
 anvendelse –
 på vejen tilbage, 166
 vogte over, 87-88
 evnen til at, 204
 overvåge, 205
Tankeform – Tankeformer –
 besjælet, kendetegn, 169
 logoisk, 23
 skabelse, 100, 180
 visualisering af, værdi, 176
Tavshed –
 evne til, tilegne sig, 204
 opøve, 205
Tidsfaktoren, leder på vildspor, 22
Tjener – Tjenere –
 gruppe af, forene sig med, 208
 menneskeheden, kendetegn, 89, 91
Tjeneste –
 disciples, 79
 indviedes –
 gruppearbejde, 103, 133,
 136-137
 hjælp til Logos, 134, 135,
 136-137
 kosmisk, 136
 samarbejde med naturens
 kræfter, 132, 135

- skabende tankeopbygning, 99
 - stimuleres ved stavens anvendelse, 147
 - undervisning af elever, 78, 98, 102
 - på prøvestadiets vej, 78, 79
 - resultater af, 207
- Tobaksrygning, 203
- Transmutation –
 - lære og forstå, 213
 - nødvendig, 201
- Triade, enhedsskabelse, 34
- Triangel – Triangler –
 - af –
 - Jorden-Mars-Merkur, 142
 - lavere centre, energioverførsel, 210
 - planetariske systemer, 135
 - dannet af kundaliniild, 140-141
 - ved indvielse, 120, 123, 141, 145, 154
- Tvillingerne, mysterium, 182
- Tænkeevne –
 - beskaffenhed, 186
 - dyremenneskets, stimulering, 46
 - forening med visdom, resultat, 185
 - menneskets, fremskyndes af evolution, 49-50
 - udvikling, via sindets femte princip, 184

U

- Udstråling, love for, 213
- Udvikling –
 - indre åndelig, 28-30, 213
 - metoder, 21, 22, 27, 28-31, 35, 46, 48-49
 - Se også:* Evolution
- Udødelighed, bevist og bekræftet, 131
- Undervisning, om natten, 78-79, 83
- Undervisningsmetoder, 78-81, 83

Uranus, funktion, 109
Usynlige hjælpere, lære at blive, 79
Uvidenhedens hal –
 Brahmas energi, 177
 definition, 28

V

Vaivasvata Manuen. Se: Manuen.
Vegetarisme, nødvendighed for
 indviende, 203-204
Vej – Veje –
 discipelskabets, 116, 122
 for –
 karma, 198
 uddannelse til planetarisk
 Logos, 195
 helliggørelsens, 27, 33, 95
 indvielsernes, 95-105, 116, 187
 jordtjenestens, 194
 Logos', 197
 magnetisk arbejdes, 194
 mystikerens og okkultistens,
 sammensmeltning, 27
 prøvestadiets, 77, 79, 122
 stråle-, 196
 syv, 193-198
 til Sirius, 195
 tilbage, talens brug, 166
 ubetinget sønneværdighed, 198
Venus –
 energi fra, 111
 indvielse på, 108-109
 indvielsesstav bragt hertil fra,
 141-142
Verdens Herre –
 hjælpere, 52, 53-54, 117-118
 magnetiserer centre, 143-144
 rådsforsamling –
 beslutninger, 48-49
 medlemmer af, 48
 Se også: Sanat Kumara.
Verdenskrig –
 den næste, forudsigelse om, 118

kritisk fase, 117-118
 opblussen af atlantisk kamp, 49-50
 Verdenslærer –
 arbejde, 56-58, 59
 efterfølger, indstillet til embedet, 69
 indvielse, 141, 143
 komme, berede vejen for, 71
 Se også: Kristus.
 Vestens folkeslag, gunstig lejlighed, 190-191
 Vibration –
 lov om, 152, 186, 196
 love, studere, 209
 Viden –
 definition, 26
 misbrug af, 208
 Vidende, den, blive, 131
 Vilje – Viljer –
 aspekt. *Se:* Aspekt, vilje-.
 dynamisk, 130
 Hierarkiets forenede, 146
 Logos', 37-38, 56
 offer-, 177
 Visdom –
 definition, 27
 forening med tænkeevne, resultat, 186
 Visdommens hal –
 adgang til, 79, 93, 97
 definition, 26, 93
 undervisning i, 102, 177, 183
 Visdomsreligion, udstrålende ild, 141
 Vishnu –
 aspekt. *Se:* Aspekt, Vishnu-.
 fem skabende ord, 164
 lyd, 163
 Vision –
 af –
 fortid, 136, 213
 fremtid, 137, 155, 213
 nuværende arbejde, 136-137

egoisk, 212
højere selvs, 212-213
kosmisk, 197
menneskelig og guddommelig,
21
opnået ved indvielse, 29
på bjerget, 29
åbenbaring, 132-137, 157
Se også: Syn
Visualisering, evne til, værdi, 176

W

Wesakfest –
brug af mantraer og geometriske
formationer, 155
definition, 228
Herren Buddhas arbejde, 117,
119, 155-156
Verdens Herres arbejde, 119

Y

Yngling, de Evige Somres, på safir-
trone, 216-217

Æ

Ægteskab, indviedes og mestres,
210-211
Æterisk væv, bortbrænding af, 33-
34, 151

Ø

Øje, studere, 197

Å

Åbenbaring af –
nærværelsen, 125-132
visionen, 132-137
Åbenbaringer ved indvielse, 125-
128, 170-171, 173-174
Ånd –
forbinde med form, 164
ren, elektrisk ild, 129
»Åndedrætsøvelser for personlig

udvikling«, advarsel imod, 208
Åndeligt liv, udvikle, 207

[side 248]

Arkanskolen giver interesserede mulighed for at uddanne sig til discipelskab i den nye tidsalder.

Den tidløse visdoms principper tilegnes gennem esoterisk meditation, studium og tjeneste som livsform.

Arkanskolens studiemateriale foreligger ikke på dansk, men forefindes på hovedsprogene.

Skriv til en af nedenstående adresser efter nærmere oplysninger.

Arcane School
Suite 54
3 Whitehall Court
London SW1A 2EF
England

Ecole Arcane
1 Rue de Varembé (3e)
Case Postale 31
1211 Genève 20
Schweiz

[side 249]

Alice A. Bailey bøger på engelsk

The Consciousness of the Atom
The Destiny of the Nations
Discipleship in the New Age, Vol. I
Discipleship in the New Age, Vol. II
Education in the New Age
The Externalisation of the Hierarchy
From Bethlehem to Calvary
From Intellect to Intuition
Glamour: A World Problem
Initiation, Human and Solar
Letters on Occult Meditation
The Light of the Soul
Problems of Humanity
The Reappearance of the Christ
The Soul and Its Mechanism
Telepathy and the Etheric Vehicle
A Treatise on Cosmic Fire
A Treatise on the Seven Rays:
 Vol. I Esoteric Psychology
 Vol. II Esoteric Psychology
 Vol. III Esoteric Astrology
 Vol. IV Esoteric Healing
 Vol. V The Rays and the Initiations
A Treatise on White Magic
The Unfinished Autobiography
The Labours of Hercules
A Compilation on Sex
The Animal Kingdom (A compilation)
Death: The Great Adventure (A compilation)
Ponder on This (A compilation)
The Seven Rays of Life (A compilation)
The Seventh Ray – Revealer of the New Age (A compilation)
Serving Humanity (A compilation)
The Soul, the Quality of Life (A compilation)
Master Index of the Books of Alice A. Bailey